

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · cinquè període · sèrie P · número 83

Ple del Parlament

Sessió 48, segona reunió, dimecres 5 de febrer de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	3
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	3
Procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 14/2019, del 31 d'octubre, pel qual s'aproven mesures urgents per raons de seguretat pública en matèria d'administració digital, contractació del sector públic i telecomunicacions 212-00001/12	3
Pregunta al Govern sobre les accions per a combatre el decret digital del Govern espanyol 310-00286/12	13
Pregunta al Govern sobre el balanç d'accidentalitat del 2019 310-00287/12	15
Pregunta al Govern sobre els efectes del Brexit en el teixit productiu 310-00291/12	16
Pregunta al Govern sobre les mesures previstes en matèria de seguretat i salut laborals per al complex petroquímic de Tarragona 310-00281/12	18
Pregunta al Govern sobre els reptes complexos de determinats sectors de la pagesia 310-00290/12	19
Pregunta al Govern sobre les circumstàncies de l'accident a l'empresa Industrias Químicas de Óxido de Etileno (Iqoxe) de Tarragona i les actuacions del Departament d'Interior 310-00289/12	21
Pregunta al Govern sobre l'orfandat en el marc dels serveis socials 310-00283/12	23
Pregunta al Govern sobre els fets que van tenir lloc al complex petroquímic de Tarragona 310-00284/12	25
Pregunta al Govern sobre les mesures per a protegir el delta de l'Ebre 310-00292/12	26
Pregunta al Govern sobre la resposta donada davant l'explosió a les instal·lacions de l'empresa Industrias Químicas de Óxido de Etileno (Iqoxe) del 14 de gener de 2020 310-00280/12	28

Declaració del Parlament de Catalunya sobre les conseqüències del temporal Gloria 401-00025/12	30
Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2017, de la renda garantida de ciutadania 202-00063/12	30
Decret llei 17/2019, del 23 de desembre, de mesures urgents per a millorar l'accés a l'habitatge 203-00025/12	40
Interpel·lació al Govern sobre la protecció dels menors a les escoles 300-00230/12	65
Acord del Ple del Parlament pel qual s'aprova d'interposar un recurs contenciós administratiu contra l'Acord 1/2020 de la Junta Electoral Central del 3 de gener de 2020 395-00093/12	72
Debat general sobre la corrupció estructural, sistèmica i institucionalitzada a Catalunya 255-00010/12	81

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 48.2

La sessió, suspesa el dia 27 de gener, es reprèn a tres quarts de deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i les lletrades Mercè Arderiu i Usart i Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, d'Educació, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement, de Polítiques Digitals i Administració Pública i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bon dia, diputats, diputades. Els prego que vagin ocupant els seus escons respectius. *(Pausa.)* Gràcies.

Reprenem la sessió.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Abans d'iniciar l'ordre del dia, permetin-me que els comuniqui que, d'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, malauradament, el passat 28 de gener va morir assassinada a Sant Joan Despí la quarta víctima per violència masclista a Catalunya. En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Així mateix, els informo que, en compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici de l'any 2020 hi ha setanta-una persones mortes o desaparegudes a la Mediterrània.

D'altra banda, els faig avinent, d'acord amb l'article 95 del Reglament, que la diputada Maria Assumpció Laïlla, amb motiu de baixa de llarga durada, ha delegat el seu vot en el diputat Antoni Castellà, del Grup Parlamentari Republicà.

I que, per altra banda, la diputada Núria Picas, amb motiu d'intervenció quirúrgica, també ha delegat el seu vot, en aquest cas al president del Grup Parlamentari Republicà, el senyor Sergi Sabrià.

Així mateix, em plau donar la benvinguda a la nova diputada del Grup Parlamentari Republicà, la senyora Alba Metge –benvinguda al Parlament de Catalunya, diputada– i al nou diputat del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Ferran Mascarell –benvingut també al Parlament de Catalunya, diputat.

Seguim amb l'ordre del dia.

Procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 14/2019, del 31 d'octubre, pel qual s'aproven mesures urgents per raons de seguretat pública en matèria d'administració digital, contractació del sector públic i telecomunicacions

212-00001/12

El primer punt a substanciar és el nou punt incorporat en aquest ordre del dia, que és el Procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra

el Reial decret llei 14/2019, de 31 d'octubre, pel qual s'aproven mesures urgents per raons de seguretat pública en matèria d'administració digital, contractació del sector públic i telecomunicacions.

Aquest debat es regirà d'acord amb allò que estableix l'article 177 del Reglament. Tanmateix, però, d'acord amb la Junta de Portaveus, el temps d'intervenció es va acordar que fos de cinc minuts per a cada grup i subgrup parlamentari. Atès que aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el Grup Parlamentari Republicà, procedirem en primer lloc a un torn d'intervenció d'aquests dos grups per presentar la proposta.

Té la paraula, per tant, en primer lloc i en nom del Grup Parlamentari Republicà, el diputat senyor Jordi Albert. Quan vulgui.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Consellers, consellera, diputats, diputades, treballadors i treballadores del Parlament... Hem presentat aquesta proposta davant del que és conegut popularment com el «*decretazo digital*». Un *decretazo digital* que no busca altra cosa que continuar restringint les llibertats digitals en el nostre país. I a més, també restringir les oportunitats i les competències a nivell tecnològic, de desenvolupament tecnològic de les diferents autonomies. En aquest cas, la motivació és ben clara, el mateix decret ja ho explicita: s'han de prendre mesures per evitar la república digital.

És evidentíssim que davant d'una situació com aquesta, nosaltres no ens podem quedar de braços creuats. I per tant, ja des del primer moment, el mateix Govern ja va exposar, davant de flagrant inconstitucionalitat, doncs, la impossibilitat que aquest decret es pogués aplicar. De fet, aquest decret es va aprovar en un consell de ministres dues setmanes abans de les eleccions; d'unes eleccions que van ser el 10 de novembre del 2019 i unes eleccions on era evidentíssim que el Partit Socialista el que buscava era marcar perfil, marcar perfil contra l'independentisme. Unes eleccions on el Partit Socialista volia presentar-se com el garant de que allò que havia passat a Catalunya no tornaria a passar. I la manera que va trobar de treure pit, la manera que va trobar de mostrar-se com el garant de l'unionisme va ser precisament amb aquest decret, el 14/2019.

Va rebre el suport de PP i de Ciutadans en el moment en que, aprofitant la Diputació Permanent del Congreso de los Diputados, ho va aprovar. En aquest cas, hi va haver una abstenció per part de Podemos i, lògicament, els partits independentistes ens hi vam oposar, juntament també amb altres forces polítiques com el PNB i també Compromís.

Aquesta és una qüestió rellevant, i és rellevant perquè van aprofitar una situació de transició per aprovar definitivament aquest decret. Per tant, no van passar per la tramitació adequada en el Congreso de los Diputados. I això, davant d'una mesura que, en cap cas, en el mateix decret queda justificada –en la seva exposició de motius– com a mesura urgent i extraordinària..., doncs, no poden acollir-se a l'article 86.1 de la Constitució espanyola. No s'hi poden acollir, perquè aquestes mesures no estan justificades en el mateix decret. De fet, tampoc és un decret que respecti el mateix Estatut de Catalunya, com també s'afirma en el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

És una nova amenaça, però és una nova amenaça no només per al nostre país, no només per a Catalunya, sinó que és una amenaça per a totes les comunitats que volen desenvolupar competències a nivell tecnològic. De fet, fins ara, totes aquestes competències s'havien desenvolupat sense cap tipus de problema –sense cap tipus de problema. Restringir o prohibir la utilització de la tecnologia de registre compartit, el *blockchain* o obligar que sigui el DNI electrònic l'única forma de poder signar digitalment o acreditar digitalment són restriccions inadmissibles.

Són restriccions que nosaltres, com a Parlament no..., tampoc podem tolerar ni podem permetre. Per tant, davant la sobirania que hem d'exercir, a nivell parlamentari; davant la sobirania que hem d'exercir, com a país, com a territori, el que hem de fer és presentar des d'aquest Parlament també aquest recurs d'inconstitucionalitat.

No queda justificat per enlloc que aquesta mesura sigui extraordinària, ni urgent. No queda justificat per enlloc que aquesta mesures es prengui davant de les necessitats per protegir els drets digitals. De fet, aquesta mesura, si l'estudiem detingudament, va en contra de les principals directives europees que el que busquen, precisament, és empoderar la ciutadania en la protecció dels seus propis drets.

I això és el que també s'està fent, des del mateix Govern de Catalunya, empoderar la ciutadania amb els seus propis drets digitals.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Gemma Geis.

Gemma Geis i Carreras

Bé; bon dia, diputats, diputades, consellers, conselleres. Aquest primer punt fa referència a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat instat pel Parlament de Catalunya. El diputat Albert ha fet referència al context polític en el qual va ser impulsat aquest reial decret llei. I jo faré referència –crec que avui pertoca– a les qüestions més jurídiques.

Com hi ha fet referència, es va aprovar en un consell de ministres, va ser aprovat per la Diputació Permanent. Ho vam debatre aquí al Parlament en una interpellació, que vam debatre i vam discutir els diferents grups parlamentaris –aquí al Parlament. És un decret llei que afecta l'àmbit tecnològic i el seu progrés a Catalunya, però no només a Catalunya. És un reial decret llei que ha estat criticat per moltíssimes entitats relacionades amb l'àmbit tecnològic, per la seva vulneració als drets i llibertats fonamentals, perquè permet interceptar les comunicacions sense ordre judicial. Per tant, és un reial decret llei, que no només vulnera la Constitució espanyola, també vulnera l'Estatut i també vulnera normativa internacional.

Per tot això, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya ens vam presentar a les eleccions per defensar les institucions de Catalunya, per defensar els drets i llibertats i, per tant, entenem que és d'una coherència presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat. Perquè el president Pedro Sánchez va dir que aquest decret servia per frenar la república digital i el que fa frenar són els drets i llibertats, el progrés, la innovació i l'avenç a Catalunya d'un sector tan important com és el sector tecnològic.

Des del punt de vista més jurídic, vam demanar l'informe preceptiu al Consell de Garanties Estatutàries, i la conclusió del Consell de Garanties Estatutàries és clara, i és que, dels nou articles del reial decret llei, vuit són inconstitucionals. Per tant, nosaltres entenem que... Per exemple, diu que aquest reial decret llei no compleix les exigències de qualitat normativa que haurien d'observar una llei susceptible de produir ingerències en l'exercici dels drets fonamentals i llibertats públiques. I aquí vull recordar que en la meua primera intervenció vaig apellar a una anàlisi jurídica que va fer un ex..., un catedràtic de Dret Administratiu, militant del Partit Socialista, que era molt crític amb la tècnica legislativa i amb la invasió competencial d'aquest decret llei. I a més a més, doncs, estableix que els seus articles 1, 2, 3, 4, 6 i 7, així com les diferents disposicions transitòries i addicionals..., que no contemplen, que no preserven l'article 86.1 de la Constitució, els requisits d'extraordinària i urgent necessitat.

Per tant, nosaltres, com a garants de les institucions, com a garants dels drets i llibertats, com a garants del progrés d'aquest país, el que fem és interposar aquest recurs d'inconstitucionalitat. I en aquest sentit, doncs, la política és això, pacte. I crec que –també val la pena dir-ho– estem contents, estem contentes, doncs, que tant el

Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem s'afegeixi a aquesta defensa dels drets i llibertats i de les institucions de Catalunya..., així com que la Candidatura d'Unitat Popular també s'hi afegeixi.

I en qualsevol cas el que em pregunto és on està el Partit Socialista, que, si diu que també protegeix i garanteix l'Estatut d'autonomia, avui el trobem a faltar. Tot i que ja no ens estranya perquè ve a ser normal en els darrers anys.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Dimas Gragera.

Dimas Gragera Velaz

Gracias, *president*. Diputados, diputadas, buenos días a todos. Estamos ante un nuevo acto de victimismo separatista utilizando, en este caso, la institución de este Parlament, incluso resquicios jurídicos para defender una posición política. Después de meses en los que han estado anunciando la creación de una república digital, despilfarrando recursos en la creación de identidades digitales paralelas, malversando recursos públicos desde el CTTI, poniendo en peligro nuestros datos personales, ahora se extrañan porque el Gobierno de España haya pretendido que reacciona con la emisión de este decreto; un decreto que ya dijimos que a nuestro entender es insuficiente, que le dimos apoyo por sentido de Estado, pero que creemos que efectivamente es un decreto electoralista; un decreto que pretendía actuar contra las amenazas digitales que amenazaban –valga la redundancia– la seguridad nacional; un decreto que –como les comenté– ni mencionaba la Administración de la Generalitat ni mencionaba Cataluña, y ustedes se dieron por aludidos.

Efectivamente, se dieron por aludidos porque su proyecto de república digital es una amenaza para la seguridad de los catalanes, y todos sus desarrollos digitales también son una amenaza para el bolsillo de los catalanes.

La estrategia política del separatismo estaba clara –incluso ustedes lo han mencionado–, vinieron aquí con una moción en la que ustedes, sin ningún tipo de informe, ya decidían sobre la inconstitucionalidad de este decreto. ¿Y qué sucede cuando el independentismo tiene una estrategia? Pues que todo el engranaje que hay alrededor se activa. Entonces, vimos como el *síndic* –que tiene este año que espabilarse porque este año la final de la Champions se juega más lejos; entonces yo creo que debe mostrarse más servil al separatismo– convoca una rueda de prensa, el mismo día que se inicia contra él una investigación por cohecho, no para dar explicaciones, no, para decir que ha actuado de oficio emitiendo un informe que coincide con las teorías, precisamente, que ustedes traen hoy aquí. Casualmente, el informe coincide con lo que ustedes defendían políticamente.

Pero es que, además, no vimos en ningún momento al *síndic* pronunciarse de oficio ni hablar de inconstitucionalidad durante el año 2017, cuando se produjeron los mayores golpes a la Constitución que se han dado en este Parlament. Y ustedes empuñan este informe del *síndic* como si fuese ley, y lo traen aquí a este Parlament. Y empuñan también la resolución del Consell de Garantías, ese mismo órgano que ustedes ignoraron completamente, que les advertía de todas las ilegalidades que iban a cometer en el año 2017, porque ahora les interesa políticamente. Y, en una muestra más de cómo ustedes intoxican jurídicamente el debate público, hablan de la inconstitucionalidad de todo el decreto, cuando únicamente se habla de algunos puntos que afectan más en la forma que en el fondo el propio decreto. Hablan ustedes incluso de la aprobación diputación permanente, y el mismo informe dice que eso no plantea ningún problema, que es un mecanismo válido.

Se han vuelto hoy ustedes muy legalistas y acuden a instancias judiciales, pero vemos cómo constantemente ustedes desobedecen las resoluciones de esas propias instituciones judiciales.

Pero, miren, dicho todo esto, desmontada su teoría, desmontada su demagogia, nosotros, honestamente, les queremos felicitar hoy porque abracen la Constitución, porque se unan a la España democrática y porque recurran ustedes a instancias judiciales para perseguir sus derechos y garantías. Hoy nos sentimos cómo los liberales de Cádiz cuando los absolutistas acataban aquella Constitución que antes defenestraban, y les decimos que nos alegra ver cómo ustedes entonan eso de camino juntos –y yo el primero– por la senda constitucional. Pero sepan que hoy, en base a sus propias expresiones, están judicializando la política. ¿Qué pasa, que cuando ustedes creen que algo no es justo, que se vulnera algún derecho, ustedes sí que pueden acudir al Tribunal Constitucional, pero los demás no, ¿verdad? Pueden estar tranquilos. Nosotros no les vamos a llamar ni fachas ni opresores. Tienen usted la libertad de recurrir a las instancias que ustedes quieran, pero aplíquense el cuento cuando los demás utilizamos las mismas vías que ustedes traen hoy aquí.

Y, para finalizar, más allá del decreto del recurso, nosotros creemos que más allá de estos decretos electoralistas hay que aplicar la Constitución para parar su golpe digital. Y lo hemos dicho de forma reiterada en este Parlament. Porque este decreto, como han mencionado incluso ustedes, no tenemos ninguna confianza que se vaya a aplicar. Es un decreto del gobierno de Sánchez en campaña, en la misma campaña que decía que iba a atraer a Puigdemont y luego lo que vemos es que rebaja el delito de sedición; en la misma campaña que decía que iba a prohibir los referéndums ilegales y ahora vemos cómo pacta consultas con Esquerra Republicana. Tememos que, en esto, también, Sánchez ha engañado a los catalanes. Nosotros vamos a seguir frente a su golpe digital, vamos a ser la garantía del constitucionalismo en Cataluña.

Y sobre el sentido de voto...

El president

Diputat...

Dimas Gragera Velaz

...entendiendo que lo que hoy hacen ustedes es una utilización desde este Parlament, porque ustedes como Govern tienen...

El president

Diputat, se li acaba el temps.

Dimas Gragera Velaz

...potestad para poder presentar este recurso –acabo, *president*– nuestro voto será en contra, por entender que no hurtamos sus derechos constitucionales, pero no ser tampoco cómplices de su estrategia propagandística.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Pol Gibert. Quan vulgui.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. Avui repetim un debat que van tenir en avançat, diguem, en diferit, amb una moció que portava la senyora Geis, si no recordo malament, sobre el tema del decret digital, no? I llavors ja s'anunciava l'apocalipsi que representaria aquest decret. Marxarien empreses, s'acabaria la innovació a Catalunya... Això no ha passat. Avui tenim unes setmanes de perspectiva, i això, tot això que es va anunciar, avui no ha passat.

Avui volem celebrar un fet que hauria de ser normal en aquest Parlament. Ja sabem que, en aquest Parlament, la normalitat no és el seu estat natural. Aquí som més aviat de dies històrics, de dies..., de moments greus. Però avui comencem aquest ple amb una excepció. Avui els grups que donaven suport al Govern ens porten una proposta per presentar un recurs al Tribunal Constitucional. És, si més no, un recurs contra un decret del Govern de l'Estat que consideren que envaeix competències o que no compleix alguns requisits. I aquí val la pena aturar-se un moment. Perquè presentar un recurs contra un decret és absolutament normal en un país amb diferents nivells de governança, amb diferents emissions actuant. És quasi inevitable que la producció legislativa xoqui entre conflictes entre administracions. Això passa a diari a països com Alemanya o com a Estats Units i no passa res. La novetat d'avui és l'acceptació del Govern i dels partits que li donen suport de què la solució passa per reconèixer les normes del joc i fer-les servir no per desobeir, no per acumular requeriments al TC i fer-se fotos per Instagram. No. Acceptar el marc autonòmic, com han fet amb els pressupostos, i fer servir els procediments establerts quan un decret o una llei no t'agrada és caminar cap a la normalitat. I ho celebrem. La potser avorrida però necessària normalitat: defensar l'Estatut, el Consell de Garanties Estatutàries, això que abans semblava una utopia per a alguns, avui és la seva principal arma. I crec que val la pena posar-ho de relleu en aquest debat.

Però entrant en matèria, la setmana passada vam tenir l'ocasió d'escoltar el conseller Puigneró explicant els pressupostos de la seva conselleria, i en la seva presentació va dedicar uns minuts a explicar i a destacar l'increment de les demandes que suposava per a la ciberseguretat i per evitar els danys que podien generar aquestes amenaces. D'aquest argument es deriva l'increment del pressupost de l'Agència Catalana de Ciberseguretat, en la línia de dotar-se de recursos per defensar-se davant d'aquestes noves amenaces. Un increment de pressupostos que es dona a molts organismes encarregats d'aquesta lluita arreu del món. La diferència bàsica entre la resta del món i nosaltres és que aquí tenim el llop vigilant les ovelles. Aquí tenim un conseller que diu públicament que mentre la república no sigui possible físicament, la farem digital. Un conseller que vol protegir a la Generalitat de ciberatacs, però també la vol protegir de l'oposició. Un conseller que infla el pressupost del CTTI mentre es nega a auditar el seu funcionament. Tot molt transparent.

Vostès tenen avui dubtes sobre un decret, no són els únics, altres governs ja han demanat parlar sobre el decret i com es pot millorar. De fet, el pacte amb Podemos i amb el PNV recollia el compromís per revisar aquest decret. I es pot fer utilitzant la comissió bilateral, com farà el Govern basc, que ja ho ha anunciat; un òrgan de negociació per abordar discrepàncies entre diferents governs, com ja va passar també amb la recuperació de pagues extra i que va funcionar.

Si el Govern i els partits que li donen suport tenen avui dubtes sobre les garanties que es donen, aquest és el marc on es poden plantejar els dubtes que tinguem. Ara bé, aquest decret, el seu fons, és necessari i molt em temo que vostès el que volen, el que més els molesta, és el fons de la regulació, cosa que pocs qüestionen. Una iniciativa que pretén garantir la seguretat pública, sobretot en el tractament de dades personals dels ciutadans, en les relacions entre diferents administracions.

És obvi que cal protegir les dades personals en el món digital i global, el mateix conseller ho reconeixia en comissió. I no només entre administracions, també entre ciutadans i administracions públiques, especialment quan aquestes últimes poden recopilar, tractar i emmagatzemar dades personals per a una funció pública i no per a altres qüestions, com en el cas que hem vist a Catalunya.

Tots els que estem aquí som font de dades digitals, igualment com els milers de ciutadans als quals representem, i estic convençut de que ningú de nosaltres vol que aquestes dades siguin utilitzades arbitràriament per una administració pública. A més, tal com estableixen les autoritats europees, el decret estableix l'obligació de reubicar a Europa, en un termini de sis mesos, els servidors situats fora de la Unió o

anomenats paradisos digitals, que continguin informació sensible referida als ciutadans, sigui el cens, sigui el padró, siguin dades fiscals o de salut. El que es busca és garantir un espai segur per a dades sensibles i això possiblement els molesta. No poder tenir servidors ves a saber on, sense cap tipus de control, i en administracions que els fan servir per al seu propi interès.

Per tot plegat, el nostre grup s'abstindrà. Celebrem que el Govern canalitzi les seves demandes per les vies previstes i esperem que en la comissió bilateral es pugui abordar la millora del decret. Això sí, nosaltres seguim defensant que un decret com aquest és més que necessari, especialment en un país com el nostre.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula del diputat senyor David Cid. Quan vulgui.

David Cid Colomer

Bon dia, diputats i diputades. Avui debatem sobre la necessitat de presentar un recurs al Reial decret de mesures urgents en seguretat pública en matèria d'administració digital. Des del nostre grup parlamentari, en diverses ocasions hem afirmat que aquest decret digital –també conegut, com es feia referència abans, el *decreto digital*– forma part d'una època passada, basada en la confrontació i no en una nova etapa de diàleg i solucions que necessita aquesta nova dècada, tant a Catalunya com a nivell de l'Estat. De fet, és un decret que vulnera drets i llibertats, no només a Catalunya, sinó al conjunt de l'Estat, com ho fa la llei mordassa. De fet, l'acord entre Unidas Podemos i el PSOE també recull la derogació de la llei mordassa. Veiem que, malgrat això, la desobediència o les microdesobediències no arriben, en aquest cas, a la llei mordassa pel que fa al Govern de Catalunya, que aplica, i de manera contundent, la llei mordassa, per exemple, en aquest cas, a activistes de la PAH, aquesta mateixa setmana. (*Aplaudiments.*)

Bàsicament, el decret el que fa, i pel qual nosaltres el vàrem rebutjar, és que permet tallar les comunicacions, i en aquest cas també les xarxes, sense control judicial preceptiu per motius d'ordre públic. Nosaltres, en la convalidació del decret a nivell del Congrés, ens vàrem abstenir perquè bàsicament vàrem arrencar, en aquest cas, el compromís de que es tramités a través de projecte de llei i, per tant, s'hauria de poder modificar en tres aspectes fonamentals, que ara m'hi referiré.

Faríem bé, també, que el conjunt de forces catalanes a Madrid utilitzéssim el tràmit parlamentari i també la nostra capacitat de determinar les majories al Congrés per defensar l'autogovern i també els drets i llibertats del conjunt de les ciutadanes de l'Estat espanyol.

Els principals canvis que nosaltres vàrem acordar era: tornar a introduir el control judicial immediat en qualsevol acte administratiu que pugui afectar drets i llibertats fonamentals; el segon, evitar que es pugui aplicar a supòsits quan afecten, en aquest cas, la vulneració de drets fonamentals; i el tercer és respectar bàsicament la capacitat de decisió de les comunitats autònomes que en tenen competència.

Nosaltres també volem fer referència a les conclusions del Consell de Garanties Estatutàries. I celebrem que uns i altres en facin referència. I estaria bé que tots i totes, a partir d'ara, tanquéssiu una etapa en què hem fet el que hem volgut –o han fet el que han volgut– amb el Consell de Garanties Estatutàries i l'utilitzessin pel que serveix, és a dir, per utilitzar en aquest cas el Consell de Garanties Estatutàries per determinar aquests conflictes competencials i, evidentment, si els textos s'ajusten o no s'ajusten a dret, en aquest cas, constitucional i estatutari.

Nosaltres entenem i fem nostres també, en aquest cas, les conclusions del Consell de Garanties Estatutàries, que afirma bàsicament que el decret no compleix el requisit d'extraordinària i urgent..., per tant, o sigui, la necessitat no justifica en aquest cas el requisit d'extraordinària i urgent segons la mateixa Constitució espanyola; en segon lloc, que vulnera l'article 159 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya; el tercer,

que vulnera el principi de lliure circulació de dades previst en els reglaments europeus, i el quart, que vulnera l'article 9.3 de la Constitució espanyola, que especialment situa que cal garantir i complir exigències de qualitat normativa en les lleis que poden afectar drets fonamentals. Per tant, nosaltres entenem que és de coherència, en funció de la nostra posició, donar suport al recurs que es planteja i, com es feia referència, també, de defensar l'autogovern de Catalunya.

Jo vull acabar amb una reflexió. Crec que és una bona notícia que els partits independentistes entenguin dues coses. La primera, que cal defensar l'autogovern de Catalunya, perquè, en definitiva, semblava que l'autogovern de Catalunya no servia per a res i que, en tot cas, l'Estatut de Catalunya era paper mullat. Celebrem que, doncs, per tant, vulguin en aquest cas defensar l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I segon, que ho facin a través de mecanismes que preveuen, en aquest cas, tant l'Estatut d'autonomia com la Constitució espanyola. És a dir, en definitiva, que és necessari defensar l'autogovern i és possible fer ho bé i de manera legal. I crec que això és fonamental per obrir aquesta nova etapa de diàleg i solucions que nosaltres reclamem.

El que també trobem a faltar és que aquest element de normalitat i que també va passar en altres èpoques –vull recordar que en època del Govern d'esquerres a Catalunya era una normalitat, en aquest cas, presentar recursos davant de l'Estat, malgrat que el Govern podia ser del mateix color polític–..., m'agradaria també que totes aquelles forces que reivindiquen i defensen l'autogovern de Catalunya, també ho fessin amb els seus fets i, per tant, també quan un decret envaeix les competències de la Generalitat de Catalunya, doncs, en aquest cas també el Partit Socialista presentés el recurs davant del Govern de l'Estat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputats. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn ara del diputat senyor Vidal Aragonés. Quan vulgui, diputat.

Vidal Aragonés Chicharro

Bon dia a tots i totes. Un dels elements clàssics per poder confirmar que hi ha una intensificació repressiva dels estats és quan s'aproven normes que no pretenen donar una resposta general, no pretenen donar resposta en un marc general, sinó que el que pretenen és establir una resposta concreta per a una determinada situació; i això és el que significa aquest real decret. I no perquè ho diguem nosaltres, sinó, per una banda, perquè ho va dir el president del Govern espanyol, en aquell moment en funcions, durant la campanya electoral, que literalment va manifestar: «*poner punto y final al independentismo de la república digital*»; així va presentar o va fer l'anunci d'aquest real decret.

Però també volem fer una altra afirmació. No es tracta únicament d'allò que algú pugui dir en campanya, sinó del que diu el preàmbul o l'exposició de motius d'aquest real decret. Perquè s'ha volgut situar per alguna intervenció que això no feia referència a Catalunya. Doncs miri, nosaltres llegim el total del contingut d'allò que discutim aquí, i el que diu el preàmbul exactament és: «Els recents i greus esdeveniments esdevinguts a part del territori espanyol han posat en relleu la necessitat de modificar el marc legislatiu vigent per fer front a la situació. Aquests fets demanen una resposta immediata per evitar que es produeixin successos d'aquesta índole, amb l'establiment d'un marc preventiu amb aquesta finalitat.» Nosaltres podem no considerar-nos part de l'Estat espanyol, però entenem que en aquest Parlament hi ha moltes forces polítiques que sí que entenen que formem part del territori espanyol, i, per tant, que algú ens expliqui a quina part del territori espanyol s'està referint aquest preàmbul o aquesta exposició de motius.

També volíem dir que el que més ens preocupa és que, encara que es vulgui justificar amb l'atac o anar a buscar la república digital, això el que significa bàsicament

és anul·lar drets fonamentals. Perquè, més enllà que la Generalitat de Catalunya pugui tenir servidors fora de l'Estat espanyol –com la resta d'administracions, per cert; també ho hem de recordar–, el que realment es vol perseguir és una altra cosa. Si no, la prova és, des de la vigència d'aquest reial decret fins a l'actual moment, quina ha estat l'actuació concreta que ha fet el Govern espanyol si tant perill hi havia amb relació a la república digital catalana: cap. I no n'ha fet cap perquè el que ha volgut construir, efectivament, és una realitat de doctrina de xoc: buscar un enemic –en aquest cas, l'enemic era l'independentisme català– per justificar que s'han de retallar drets fonamentals, com s'ha fet en tants moments de la història dels darrers anys; una vulneració dels drets col·lectius per part de l'Estat espanyol i que, a més, ataca els drets d'accés a la informació i a les comunicacions i la llibertat d'expressió.

El reial decret diu expressament que «es podrà acordar l'assumpció per l'Administració general de l'Estat de la gestió directa o la intervenció de xarxes i serveis de comunicacions electròniques», i després ho justifica dient «quan afectin l'ordre públic, la seguretat pública i la seguretat nacional». Quan no es té capacitat de ponderar la vulneració o la col·lisió amb d'altres drets fonamentals, sempre, absolutament sempre, en les derives repressives, es justifica en base a l'ordre públic i a la seguretat nacional. I això ho poden fer –i volem destacar aquesta qüestió– sense ordre judicial, sense audiència prèvia i, simplement, amb l'inici d'un procés sancionador administratiu. Llegeixin, si us plau, el literal de l'article 6.5 del decret llei. Quan un estat –i per nosaltres això és fonamental– limita drets fonamentals sense garanties democràtiques, preventivament i sense ponderar drets fonamentals, davant del que ens trobem és d'una actuació absolutament autoritària. Fa anys –i molts i moltes ho recordarem– es va autoritzar la puntada de peu a la porta i una entrada als domicilis sense autorització judicial, i ara tenim la puntada de peu a través del control de les xarxes. Això és el que significa aquest decret.

I sobre la qüestió concreta que avui discutim, si fem o no fem recurs d'inconstitucionalitat, miri, nosaltres els hem de traslladar que hem tingut molts dubtes: si ens manteníem en l'abstenció o hi votàvem a favor. Sempre som favorables de lliurar totes les batalles, també la batalla legal, però volem fer dos reflexions.

Anys enrere, al Tribunal Constitucional hi havia juristes, fins i tot bons juristes, fins i tot garantistes de drets fonamentals, més enllà que fossin clau de volta del que significava l'*statu quo*. A dia d'avui el que tenim són els del 155 amb *toga y puñetas* com a majoria del Tribunal Constitucional. I, per tant, tenim molts dubtes que allà trobem cap resposta positiva.

I una segona reflexió: si algú, anar al Tribunal Constitucional, ho plantejava com una estratègia o una tàctica per anar a d'altres instàncies judicials superiors, nosaltres els diem que hagués estat més fàcil esperar una actuació concreta, fer demanda judicial, plantejar qüestions prejudicials per anar al Tribunal de Justícia de la Unió Europea en la discussió de, realment, si s'estan vulnerant directives i reglaments, i, en base a això, construir una defensa més efectiva.

I, per últim, és possible que si hi ha aquesta realitat, també, de modificació normativa en un futur sobre la norma, el Tribunal Constitucional (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), per tal de no treballar, ens contesti que hi ha hagut una pèrdua d'objecte litigiós sobrevinguda...

El president

Diputat...

Vidal Aragonés Chicharro

...i, per tant, com ja alguns i algunes coneixem molt com funciona el Tribunal Constitucional, no n'esperem gaire.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Finalment, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller..., 1.600 miligramos de victimismo y de cinismo; esto es la propuesta que hoy traen ustedes aquí. Y les voy a explicar por qué. Porque es Esquerra Republicana y Junts per Catalunya que proponen ahora acudir al Constitucional contra un real decreto dictado por el Gobierno de Sánchez, es precisamente este Govern –este Govern– el que organizó un referéndum ilegal el 1 de octubre, el que utilizó para ello la colaboración del CTTI, según se desprende de autos judiciales, el que utilizó páginas web y datos de catalanes en esas páginas web domiciliadas en paraísos digitales, que además casualmente luego también utilizaron los señores del Tsunami Democràtic y que incluso el Consell de la República del señor Puigdemont también utilizó esas páginas, quien ahora se extraña de ese real decreto. Es precisamente este Govern, el que ha dejado millones de datos de catalanes colgados en la nube –DNI, domicilios...–, quien ahora dice que, vaya, que este decreto, pues, va a dejar en desprotección a los catalanes en cuanto a sus derechos digitales. Vaya... Y es precisamente este Govern que, con ese historial y con el contexto en el que se dio el dictado de este real decreto, y además produciéndose los disturbios en las calles que organizaron los señores del Tsunami Democràtic en contra de una sentencia dictada por un tribunal democrático –Tribunal Supremo–, que decide anunciar, pues, una nueva regulación que va a ser la base de la república digital catalana.

Y se extrañan. O sea, quieren ustedes crear un DNI digital separado, quieren ustedes situar los servidores fuera del ámbito europeo, en paraísos digitales, como he dicho, quieren ustedes fomentar un *blockchain*, y se extrañan ustedes de que el Gobierno reacciona a pesar de estar en funciones. Pues, oiga, lo paradójico es que precisamente ese Gobierno, que ahora finalmente ha sido investido gracias a Esquerra Republicana, pues sea quien pida ahora interponer un recurso de inconstitucionalidad contra ese real decreto.

Miren, han utilizado ustedes dos presupuestos habilitantes: uno, un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries –que, aunque no lo compartamos, evidentemente respetamos–, y luego el *síndic*, ¿no?, el Síndic de Greuges, que hace muchísimo tiempo que dejó de ser el comisario *defensor de les persones* para pasar a ser el perfecto comisario político de defensa del Govern. ¿Y por qué lo digo? Lo digo porque simplemente él actúa de oficio, lo hace raudo y veloz, como cada vez que lo necesita este Govern, como lo hizo también, pues, con el informe del 155, lo hizo también con el informe del 1-O, lo hizo también con la sentencia del Tribunal Supremo, lo hizo también con la prisión provisional de Junqueras y compañía, lo hizo también cuando se dedicó a culpar a todos los españoles de los males de las listas de espera de la sanidad catalana... Y, por tanto, ¿qué quieren que les diga? Nosotros no vamos a seguir bajo ningún concepto los criterios que marque un comisario político a su servicio, que además está siendo investigado por corrupción y que tiene el mandato caducado.

Y a pesar de que hoy hemos sido... Nosotros ya teníamos sospechas de que la señora Calvo hacía uso de este real decreto con fines electoralistas. De hecho creo que lo han dicho varios grupos políticos, y no necesariamente los que apoyamos este real decreto. Pero es que hoy hemos tenido la constatación, porque escuchar al representante del PSC estar de acuerdo con su abstención en que se recurra este real decreto que dictó su propio Gobierno nos parece la mayor demostración de que aquello fue una simple pose, una especie de postureo preelectoral del Gobierno de Sánchez, cosa que no nos extraña porque se sustenta en base a lo que se sustenta.

Y, por tanto, ¿nosotros vamos a cambiar nuestro sentido de estado, como hacen el PSC y el Partido Socialista Obrero Español, en función de quien nos apoye en nuestro Gobierno? No. Sentido de estado no es una cosa que aparezca un día y desaparezca otro según intereses partidistas; se mantiene por el interés general. Y nosotros no vamos a habilitar, a justificar ni a apoyar que se interponga este recurso, porque eso sería la prueba evidente de que el sentido de estado es una cuestión de oportunismo político. Y para nosotros es una cuestión de convicción.

El president

Gràcies, diputada.

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Bé, passarem a la votació. Saben els diputats i diputades que farem una única votació amb relació a la presentació del recurs: «sí» és a favor de presentar el recurs; «no», en contra. Passem, doncs, a la votació.

Comença la votació.

La presentació del recurs d'inconstitucionalitat ha estat aprovada per 74 vots a favor, 40 en contra i 17 abstencions.

Pregunta al Govern sobre les accions per a combatre el decret digital del Govern espanyol

310-00286/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Atès que, com saben els grups parlamentaris, el molt honorable president de la Generalitat no podrà ser avui a la sessió de control, passarem directament a les preguntes al Govern.

La primera pregunta a respondre pel Govern és sobre les accions per combatre el decret digital del Govern espanyol, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Anna Geli. Quan vulgui.

Anna Geli i España

Bon dia, conseller Puigneró. N'acabem de parlar, però fa uns dies ja vam preguntar sobre el Real decreto ley de seguridad digital, més conegut per tothom amb el polèmic nom de «*decretazo* digital», i que el Gobierno de España aprovava amb nocturnitat el dia de les eleccions a les Corts espanyoles, i també incomplint el requisit d'extraordinària i urgent necessitat d'acord amb el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

Aquesta actuació del Gobierno de España vulnera drets fonamentals, que afecten a la llibertat d'expressió, de comunicació i també a la llibertat d'informació. No només això, sinó que també posa en perill la nostra intimitat personal, vulnera el dret a les informacions i deixa a la intempèrie milers de milions de dades personals sense que l'usuari pugui fer absolutament res.

La connivència entre el PSOE, Ciutadans i PP permet tancar webs, per posar un exemple, sense que hi hagi una ordre judicial, sempre que així ho consideri el Gobierno. I ningú s'escandalitza per això, que és exactament el que fan països com la Xina. Experts i associacions en drets dels usuaris a Internet ja s'hi van mostrar en contra des del primer moment. De portes enfora, el Gobierno de España utilitza els seus instruments propagandístics per intentar convèncer que vivim en una democràcia plena. I nosaltres hi podríem afegir que, efectivament, vivim en una democràcia plena de censura política, amb presos i polítics exiliats, amb censura econòmica, amb el dèficit fiscal i amb censura digital amb el *decretazo*.

L'Estat, amb aquest decret, torna a recuperar pràctiques autoritàries relacionades amb l'ordre públic que ens recorda l'època franquista; i no, senyores i senyors dipu-

tats, no exagerem. No exagerem tampoc si diem que això ho podríem anomenar el *decretazo* mordassa. Per a Junts per Catalunya és de vital importància tornar a posar en el punt de mira què suposa per a tots els ciutadans l'aplicació d'aquest decret. I per això volem insistir i saber en quin punt es troba aquesta qüestió. Volem saber quina serà la posició de la conselleria i quines actuacions durà a terme, des de polítiques digitals, per salvaguardar no només els drets dels independentistes, com alguns es pensen, sinó els drets de totes i tots els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre la pregunta, té la paraula el senyor Jordi Puigneró, conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública. Quan vulgui, conseller.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública (Jordi Puigneró i Ferrer)

Gràcies, president. Molt bon dia, diputats i diputades. En primer lloc, agrair-los la votació i, de la presentació d'aquest recurs d'inconstitucionalitat contra aquest *decretazo* digital, voldria anunciar-los que, en aquest sentit també, el Govern de Catalunya, ahir mateix, va formalitzar la presentació també del recurs d'inconstitucionalitat que va aprovar el Govern ara fa doncs ja algunes setmanes, basat en l'informe del Consell de Garanties Estatutàries, on clarament tots els seus articles menys un es declaren o fan olor d'inconstitucionalitat.

Miri, deixi'm recordar com va començar tot això tot plegat? Això neix en una campanya electoral, amb un decret d'urgència, fet d'urgència per part d'un govern en funcions, cosa que ens sembla absolutament d'una gran irresponsabilitat, i amb un objectiu clar. És que ho va dir el mateix president Sánchez en la roda de premsa anterior a la presentació d'aquest decret: «Para poner punto y final a la república digital.» No ho ha dit aquest Govern, ho va dir el president Sánchez. Resulta que, una república digital que deien que no existia, ara la volen prohibir.

Però bé, nosaltres ja, des del primer dia, vam alertar que aquest *decretazo* vulnerava drets fonamentals. També hem alertat que trepitja directives europees i també que impedeix o envaeix competències, en aquest cas, de l'Estatut d'autonomia. I no ho diem nosaltres; evidentment, ho diem nosaltres, però ho diuen també, ho diu el Govern Basc, ho diu el Parlament Basc, ho diuen entitats espanyoles d'internautes, ho diu el Consell de Garanties Estatutàries, ho diu també la Sindicatura de Greuges, però és que ho diuen vostès mateixos. Jo ara em refereixo, per exemple, a la representant del Partit Popular. El seu grup, a la Diputació Permanent, la diputada que va defensar el posicionament del Partit Popular, va dir textualment que aquest decret feia «pudor d'inconstitucionalitat», però que el votaven per sentit d'Estat. Per tant, escolti.

Escolti, nosaltres, la nostra recepta contra aquest *decretazo*, què és? Doncs una carta de drets i deures digitals. Contra el *decretazo*, Carta de drets i deures digitals. Això és el que ha fet el Govern i, per això, impulsarem amb més força aquesta iniciativa i, per tant, escoltin, no esperin que ho fem nosaltres. Autoesmenin-se, autoesmenin-se i deroguin aquest decret.

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

Pregunta al Govern sobre el balanç d'accidentalitat del 2019

310-00287/12

La següent pregunta és sobre el balanç d'accidentalitat del 2019 i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Aurora Madaula. Quan vulgui.

Aurora Madaula i Giménez

Gràcies, president. Bon dia. Conseller, la seguretat és un dels fonaments del benestar. Sense seguretat, no hi ha prosperitat. Diàriament, molts treballadors de Catalunya passen molt de temps a la carretera, acumulant hores de trajecte i cansament. I és per aquest motiu que hem de garantir la seguretat dels nostres ciutadans en aquests desplaçaments.

La sinistralitat viària a les nostres carreteres és una de les realitats que ens preocupen i a les que cal posar remei si volem assegurar el benestar.

Des d'inicis del 2017 hem observat que l'accidentalitat a la carretera ha augmentat. Concretament, l'any 2016 va acabar amb un balanç de víctimes mortals a la carretera de 231 víctimes, nombre que va ser superat, l'any 2017, per les 248 víctimes mortals que va haver-hi, un 7,4 per cent més.

El 2018 la xifra de víctimes mortals va ser encara més alta, 256, un 7 per cent més que l'any anterior. El primer trimestre de l'any 2018, la tendència no va canviar, ja va ser especialment negativa i la mortalitat a les carreteres va augmentar un 70 per cent respecte al primer trimestre de l'any anterior, fet que va obligar el Govern a posar en marxa un pla de contenció per pal·liar la situació.

Malgrat que en termes generals s'ha reduït la sinistralitat respecte al 2010, el balanç de víctimes no és menor i es dona per fet que no es complirà l'objectiu de reducció de víctimes mortals del 50 per cent que la Unió Europea havia marcat per al període 2010-2020. Cal dir, però, que aquest fet és desgraciadament comú a la majoria dels països de la Unió Europea, per la qual cosa la Comissió ha plantejat una nova reducció del 50 per cent per al període 2020-2030.

Les polítiques d'inspiració republicana han de ser eficients i han de garantir la seguretat de tots els ciutadans en tots els àmbits. Per això li demano, conseller, si ens pot explicar, davant totes aquestes circumstàncies que li he relatat per als anys anteriors, quina ha estat l'evolució de la mortalitat a la carretera el proppassat 2019 i on concentrarà els esforços al Departament d'Interior, en matèria de sinistralitat, de cara a l'any 2020.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre a la pregunta té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch. Quan vulgui, conseller.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Gràcies, president. Bon dia, diputades i diputats. Diputada, com deia vostè, a l'any 2018, al primer trimestre, vam tenir un augment d'un 70 per cent de la mortalitat a les carreteres i, per tant, es va endegar el pla de contenció. Un pla de contenció que ens va portar a que l'any 2018 el tanquéssim amb un deu per cent major de mortalitat, per tant, del 70 es va baixar al 10, que és insuficient del tot. Però bé, a l'any 2019 es va mantenir el pla de contenció amb noves estratègies i s'ha reduït, no ha augmentat, sinó que s'ha reduït un 11 per cent les víctimes mortals a les vies interurbanes. Per tant, és una bona notícia, tot i que continuem tenint 171 persones mortes, 171 víctimes mortals a les carreteres catalanes.

Aquí hi arribem, bàsicament, desviant els vehicles pesants de la N-340 i la 240 a la Nacional-II, fent una separació de sentits a la C-55 i fent controls exhaustius de velocitat, drogues, alcoholèmia i distraccions.

Els elements causants d'aquesta mortalitat de l'any 2019 passen per l'excés de velocitat i per les distraccions, majoritàriament, i també per un repunt que estem trobant en el consum d'alcohol i drogues en els conductors amb accidentalitat.

Els col·lectius més afectats d'aquest any 2019 estariem parlant que un 38,6 per cent de les víctimes mortals de l'any 2019 formen part del que en diem el col·lectiu vulnerable. Estariem parlant de motocicletes, de ciclistes i de vianants. Per tant, calen estratègies concretes per a aquests col·lectius vulnerables. També és significant l'augment del 43 per cent de víctimes mortals en el cas dels majors de seixanta-cinc anys, de les nostres persones grans. Per tant, també, cal una estratègia determinada per a ells. I valorar també positivament la reducció d'un 46,5 per cent de mortalitat en la franja dels trenta-cinc als quaranta-quatre anys.

Els objectius per a aquest any 2020 són reduir la presència d'alcohol i drogues als conductors, rebaixar l'accidentalitat als majors de seixanta-cinc anys, reforçar la seguretat en motoristes, perseguir l'excés de velocitat, perseguir també els elements d'ús del cinturó com a seguretat passiva, que ens trobem que hi ha conductors que no l'utilitzen; endegar... Bé, acabar amb el Pacte nacional que conjuntament amb el Departament de Territori estem tirant endavant, el Pacte Nacional per a la Mobilitat Segura i Sostenible i perseguir, evidentment, les...

El president

Conseller, gràcies.

El conseller d'Interior

Ai, les distraccions.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els efectes del Brexit en el teixit productiu.

Pregunta al Govern sobre els efectes del Brexit en el teixit productiu

310-00291/12

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Ferran Roquer. Quan vulgui.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies. Gràcies, president. Consellera Chacón, el 31 de gener, la setmana passada, es va fer efectiva la sortida del Regne Unit de la Unió Europea. Sens dubte, és un dels fets de l'economia internacional que més poden afectar l'economia catalana en l'àmbit de les empreses, de la universitat, de la recerca o del turisme.

L'economia catalana és una economia fortament internacionalitzada, especialment, des del 2008, quan va caure la demanda interna. Les empreses catalanes van buscar mercats a fora. Alguna dada: des del 2009, les exportacions catalanes han crescut un 72,8 per cent; el 2019 ha estat el novè any consecutiu en què s'han batut rècords exportadors; el Regne Unit és el cinquè soci comercial de Catalunya i els 3.926 milions que es van exportar l'any 2018 al Regne Unit representen el 5,5 per cent del total de les exportacions catalanes; automoció, alimentació i begudes són les principals exportacions.

En l'àmbit del turisme, el Regne Unit representa l'onze per cent dels visitants i el nou per cent de la despesa. També en l'àmbit acadèmic, les relacions amb el Regne Unit són estretes: programes de mobilitat i programes i projectes de recerca amb finançament europeu. Més de tres-cents cinquanta estudiants anglesos es matriculen cada any a les universitats catalanes i uns quatre-cents venen temporalment a fer estades d'estudis. Més de set-cents estudiants catalans fan estades d'estudis en universitats angleses. O Anglaterra és el principal soci de Catalunya en col·laboració amb projectes amb cofinançament europeu; sis-cents quinze alumnes, sense anar més

lluny, han estat en el projecte Horitzó 2020. No sabem com acabaran les relacions entre la Unió Europea i Anglaterra, però mentrestant: quina feina ha fet i segueix fent el seu departament en el seguiment del Brexit? Com estan ajudant les empreses catalanes per garantir que no patirem efectes en l'economia productiva? Han estudiat com pot impactar el Brexit en la presa de decisions dels turistes britànics? O en quin punt queda ara la col·laboració acadèmica i de recerca?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre la pregunta, té la paraula la consellera d'Empresa i Coneixement, la senyora Maria Àngels Chacón. Quan vulgui, consellera.

La consellera d'Empresa i Coneixement (Maria Àngels Chacón i Feixas)

Gràcies, president. Diputat, doncs més enllà de les diferents etapes que hi ha hagut en la negociació entre el Regne Unit i la Unió Europea, ja fa més d'un any que nosaltres estem treballant des del Departament a través de tres eines, que és l'oficina d'Acció a Londres, la delegació de l'Agència Catalana de Turisme al Regne Unit, el consolat del Regne Unit i, després, la finestreta Brexit, que vam inaugurar el març de l'any passat. Vostè ho ha dit: hi ha tres nivells. Per cert, aquesta finestreta ha atès ja més de vuit-centes consultes.

Ho ha dit. Hi ha tres nivells en què pot afectar el Brexit, un Brexit sense cap mena d'acord, i és en l'àmbit de les relacions comercials, en l'àmbit del turisme i en l'àmbit de les relacions i col·laboracions acadèmiques i de recerca.

Pel que fa a les relacions comercials, efectivament, més de 3.300 empreses exporten al Regne Unit i el que fem és, a través d'aquesta finestreta Brexit, doncs, atendre totes les qüestions relatives a logística, mobilitat, fiscalitat, duanes, etcètera. Per tant, creiem que estem ajudant aquestes més de vuit-centes consultes. Si no hi hagués cap mena d'acord comercial, un impacte a l'economia catalana en els propers cinc anys podria ser d'uns 2.000 milions d'euros. Per tant, doncs, dediquem molts i molts esforços en aquesta finestreta Brexit.

Pel que fa al turisme, vostè ho comentava: efectivament, el Regne Unit és el segon dels mercats emissors de turistes i el que fem, evidentment, és treballar qüestions relatives, per exemple, a què passarà amb les assistències sanitàries, amb temes com el *roaming*, amb temes de visats, etcètera. Estem monitoritzant més de 2.800 operadors internacionals, específicament per al Regne Unit, i alhora que ho estem intentant minimitzar captant la contractació –aquest any no preveiem cap mena de reducció important–, sí que estem intentant diversificar el que són les quotes de mercat internacional pel que fa als emissors de turisme.

I en l'àmbit de la recerca, és cert, aquests més de tres-cents estudiants anglesos matriculats anualment aquí a Catalunya, n'hi ha uns set-cents que fan estades a nivell internacional al Regne Unit, però el més important, el més rellevant és també considerar que aquest partenariat de l'Horizon 2020 que Catalunya té amb el Regne Unit desapareixerà. Per als nous programes europeus haurem de buscar alternatives. I en això és on estem focalitzant l'activitat de recerca.

Per tant, conscients, ocupats, preocupats però sobretot ocupats per donar respostes a...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera d'Empresa i Coneixement

...aquesta situació.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Govern sobre les mesures previstes en matèria de seguretat i salut laborals per al complex petroquímic de Tarragona

310-00281/12

La següent pregunta és sobre les mesures previstes en matèria de seguretat i salut laborals per al complex petroquímic de Tarragona, i la formula, en nom del Grup Parlamentari República, la diputada senyora Raquel Sans. Quan vulgui.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Per començar, enviar en nom del Grup Republicà una abraçada forta al molt honorable president.

Bon dia, conseller. Òscar Atance Rovira, quaranta anys, veí de Constantí, treballador d'Iqoxe. Òscar Saladié, cinquanta-dos anys, responsable de planta d'Iqoxe. Sergio Millán, cinquanta-nou anys, veí de Torreforta; no tenia cap vinculació amb l'empresa i en el moment de l'explosió era dins de casa seva, a tres quilòmetres de la planta on es va produir l'explosió. Són les tres víctimes mortals de l'accident ocorregut el passat 14 de gener a la Canonja, després de l'explosió d'una cisterna d'òxid d'etilè a l'empresa química Iqoxe. Recordar que l'accident també va produir set ferits més de diversa consideració. El nostre més sentit condol i escalf a les famílies de les víctimes mortals.

Aquest accident gravíssim, que ha costat la vida a tres persones i que ha posat en risc la de milers d'altres, és una situació que cal abordar des de tots els prismes, des dels protocols d'emergències –perquè les sirenes no van sonar–, passant per la seguretat industrial fins arribar a les condicions de seguretat laboral de les persones treballadores. Els veïns i veïnes del Camp de Tarragona ens hi juguem molt. De fet, com s'ha vist, ens ho juguem tot.

És per això que tots els grups parlamentaris hem acordat la creació d'una comissió d'estudi imprescindible per abordar la seguretat de les empreses químiques, la seguretat personal, la laboral i també, per descomptat, la salut mediambiental. Des del punt de vista de les administracions, una altra de les accions que s'impulsaran des del Govern, i en concret des del Departament de Treball, és que ja s'ha anunciat que es presentaran com a acusació popular en aquest cas a la causa oberta en els jutjats de Tarragona. L'objectiu, entenem, determinar si en les circumstàncies que envolten l'accident es van vulnerar els drets dels treballadors afectats.

En paral·lel, sabem que també se segueix avançant per la constitució de la comissió de seguretat i salut laboral del complex petroquímic de Tarragona, impulsada també pel Departament de Treball.

Tenint en compte la importància de la indústria química al Camp de Tarragona –és el sector econòmicament més important, que ocupa de manera directa i indirecta onze mil persones–, voldríem conèixer més detalls sobre els passos previstos des del seu departament en l'àmbit de la salut i la seguretat laboral en el cas de l'empresa Iqoxe i també de les empreses químiques.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre la pregunta té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir El Homrani. Quan vulgui.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, president. Diputada, miri, vull començar de forma molt clara: cap treball val una vida humana. El que va passar al Camp de Tarragona amb l'explosió d'Iqoxe és un drama. I, en aquest sentit, explicar de forma molt clara que aquest departament anirà fins al fons per conèixer quines han sigut les causes d'aquest accident, i el més important també: quines són les responsabilitats entorn d'aquest accident que ha causat la mort de dos treballadors de l'empresa i d'un veí que ni tan sols era treballador de l'empresa.

El departament està treballant en tres línies. Una ja la vam situar, la vam explicar la setmana passada: ens hem personat com a acusació. Per què? Perquè és la nostra responsabilitat conèixer si, entorn de la investigació judicial, es considera que l'incompliment en matèries de drets laborals, de seguretat i salut laboral és causant d'aquestes pèrdues de vides humanes. I ens hi personem perquè necessitem tenir tota la informació i perquè és la nostra responsabilitat conèixer tota la informació i defensar l'aplicació dels drets laborals, i especialment en la salut i la seguretat.

Segon element, hem obert una taula..., la mateixa setmana vaig baixar a Tarragona, em vaig reunir amb els sindicats i amb la patronal del complex petroquímic, i hem obert una taula de diàleg social, per revisar totes les mesures en salut i prevenció de riscos. Ja, des d'aquell moment, hem fet dues trobades, a part de la que vaig fer jo personalment. Necessitem poder acordar de quina manera revisem tots els sistemes de salut i de prevenció dels riscos.

Tercer aspecte: la Inspecció de Treball està actuant. I està actuant per conèixer les causes; serà una investigació llarga i complexa. Hem activat els especialistes de la Inspecció de Treball en explosions. Però, el més important, un cop inspecció sàpiga què ha passat pot comportar sancions molt greus i pot comportar conseqüències penals.

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

La defensa dels treballadors i les treballadores primer de tot.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre els reptes complexos de determinats sectors de la pagesia

310-00290/12

En nom del Grup Parlamentari Republicà, formula la pregunta sobre els reptes complexos de determinats sectors de la pagesia la diputada senyora Montserrat Fornells. Quan vulgui.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, molt bon dia a tothom. No voldria començar la meva intervenció sense transmetre el suport del Grup Republicà als afectats pel temporal Gloria. Aprofito per donar-li les gràcies a vostè, consellera, per haver estat una vegada més, durant aquests dies, al costat del territori, i especialment amb aquelles zones afectades, com la zona del Tordera, del Baix Ter i especialment la gent del delta de l'Ebre. Sabem que el seu departament hi continuarà estant i treballant per restaurar les afectacions del sector primari arreu, així com també les diferents polítiques encaminades en protegir el delta de l'Ebre.

Consellera Jordà, com vostè sap, el sector de la fruita dolça viu una situació força complicada que porta patint durant els últims anys i que cal revertir. Ahir mateix, a la Comissió d'Agricultura, la Plataforma en Defensa de la Fruita Dolça, integrada per pagesos, empresaris, sindicats i representants municipals, van venir a explicar la situació que pateix el sector i a fer-nos arribar les diferents demandes que caldrien per abordar-ho. Són molt preocupants les liquidacions per sota dels preus de cost que estan rebent els productors de la fruita dolça, vint cèntims el quilo els hi paguen, amb un cost de producció de quaranta cèntims el quilo.

Algunes de les demandes són, per exemple, la de garantir uns preus justos per als productors o fer campanyes de sensibilització de promoció de la fruita dolça, ja que, lamentablement, hi ha una disminució del consum de fruita dolça a les llars catalanes..., així com també demanen ajudes o mesures fiscals.

El sector de la fruita fresca és un sector estratègic per a l'economia agroalimentària catalana, i molt especialment per a les Terres de Lleida, i és un dels pilars de la seva internacionalització. Catalunya té prop de cinquanta mil hectàrees de plantacions de fruita, un 82 per cent a Lleida, i és la zona de l'Estat que més produeix, prop de 900.000 tones. A més a més, Catalunya exporta un 80 per cent de la fruita a mercats estrangers.

Aquest és un problema que ens interpella a totes i a tots, no només als del sector agrari, sinó a tot el nostre país, perquè és clau i és important per arrelar la gent al territori i per frenar el problema del despoblament que els nostres pagesos i les nostres pageses puguin guanyar-se la vida dignament amb la feina que fan.

Ens consta, consellera, que el seu departament ha fet els deures i que no tot depèn del seu departament, sinó que és més complex, és una qüestió que ens interpella a tots, a totes les parts.

Per tot l'exposat, consellera, des del nostre grup li voldríem preguntar: quines accions ha dut a terme el Govern amb relació a la crisi de preus de la fruita dolça?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre la pregunta té la paraula la consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, la senyora Teresa Jordà. Quan vulgui.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Teresa Jordà i Roura)

No sé si se'm sent..., sí. Moltes gràcies, president. Gràcies, diputada Fornells. Molt bon dia a totes i a tots. Subscripció perfectament i lletra per lletra el que vostè ens ha exposat. En qualsevol cas, deixi'm dir que, pel que fa a la fruita dolça, aquest departament va engegar ja l'any 2017 un pla que es coneix com el Pla d'acció de la fruita dolça, amb un seguit d'accions. Aquestes accions interpel·len a tothom. És un pla que es va fer, evidentment, amb connivència amb el mateix sector, i totes aquelles accions que depenien del departament estan fetes, en queda alguna que ha de fer el sector, com temes, bàsicament, de millorar la seva autoorganització, fer efectives les circumscripcions econòmiques, que és un tema molt important, o, per exemple, publicar les extensions de norma.

Però dit això, el problema de la fruita dolça és, com bé saben, un problema estructural, és un problema conjuntural, és un problema que ve de lluny. De fet, ve des del vet rus, ve també perquè portem arrossegant un parell de campanyes molt i molt dolentes, i la solució serà lenta i no serà fàcil. De fet, serà complexa i ho serà encara més si, en aquest cas, la Unió Europea no agafa el bou per les banyes i actua equilibrant legislativament les possibilitats de negociació entre els productors. A més a més, com bé saben, estem parlant de la fruita dolça, que és la fruita de pinyol, que és de les produccions vegetals la més perible i, a més a més la més vulnerable, però tot i així hi som, i fem totes aquelles accions imaginatives i urgents, eh?

I em refereixo també al Pla d'arrencada que vàrem fer l'any passat amb 10 milions d'euros i que vàrem pagar amb fons propis, però, tot i així, ens sumem a totes aquelles idees o aquelles mesures extraordinàries que també reivindiquen els alcaldes de la zona, perquè, en el fons, tenen tot el nostre suport. Jo, personalment, m'hi reuniré el dia 18. Penseu que els alcaldes són, sense cap mena de dubte, els qui representen el territori i, en definitiva, els qui vetllen pel seu futur, és a dir que estarem, evidentment, al seu costat i buscarem aquelles solucions que abordin, en definitiva, l'equitat en tota la cadena de valor, perquè al final, com bé deia vostè, això és el que interessa, que els pagesos i pageses s'hi puguin guanyar bé la vida.

I dit això, un apunt pel Gloria. Estem satisfets d'haver aprovat ahir, el Govern, aquests 11 milions d'euros del fons de contingència per poder donar una primera resposta, no només en aquestes tres zones que vostè apuntava, sinó a tot el país, bàsicament amb dos tipus d'ajuda. Una que va directa a les comunitats de regants, i una altra que va directa als productors, per retornar la capacitat productiva als mateixos pagesos. N'hem après...

El president

Gràcies, consellera.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

...i ho estem aplicant amb la màxima diligència.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les circumstàncies de l'accident a l'empresa *Industrias Químicas de Óxido de Etileno –Iqoxe–* de Tarragona i les actuacions del Departament d'Interior.

Pregunta al Govern sobre les circumstàncies de l'accident a l'empresa *Industrias Químicas de Óxido de Etileno (Iqoxe)* de Tarragona i les actuacions del Departament d'Interior

310-00289/12

Formula la pregunta, en nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, la diputada senyora Natàlia Sànchez. Quan vulgui.

Natàlia Sànchez Dipp

Bon dia a tots i a totes. Bon dia, conseller. Ja s'ha parlat de l'accident del passat 14 de gener a l'empresa Iqoxe, accident que va acabar amb la mort de dos treballadors, d'un veí, amb nombrosos danys materials i múltiples víctimes. Aquesta explosió va posar de manifest una greu descoordinació, des del nostre punt de vista, entre l'empresa, els serveis d'emergència, els responsables polítics i la població, i entenem que d'això se'n desprenen possibles errors en l'aplicació de protocols.

Conseller, què va passar? Va fallar alguna cosa? Vostè, com a responsable de seguretat pública i d'emergència, quina és la valoració que fa sobre les contradiccions que es van donar en el moment? Per què no van sonar les sirenes i per què es deia alhora que la gent es confinés i que podia estar tranquil·la? D'on surt el concepte «confinament preventiu»?

El president

Per respondre a la pregunta té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Davant d'aquesta pregunta el primer que vull fer és lamentar, evidentment, les tres persones que van causar mort, les tres víctimes, així com els ferits que hi va haver fruit d'aquesta exposició.

Segona prèvia, també dir-li que estem en una investigació judicial i, per tant, molta de la informació que ara mateix podríem tractar, doncs, ara està en mans d'una investigació judicial i, per tant, potser no la podem treballar profundament.

Tercera, vostès saben que hem tirat endavant una comissió respecte a això aquí en el Parlament i, per tant, tota la informació que puguem treballar més profundament la treballarem dins d'aquesta comissió, i, per tant, jo crec que és bo.

Quarta, un agraïment a tots els professionals que hi van treballar. Els professionals del sistema de seguretat i emergències, sigui Bombers, sigui SEM, sigui Mos-

sos d'Esquadra, sigui Protecció Civil. Tant en el cas que ens va passar aquella setmana com el que ens va passar la setmana següent: tant davant de l'accident de la petroquímica com del Gloria. De fet, en vint-i-quatre hores d'aquella explosió, aquests professionals, aquestes persones al capdavant de les emergències d'aquest país van neutralitzar l'emergència i, per tant, doncs, van rebaixar, la van tenir controlada, no estava l'episodi tancat, però van tenir controlada l'emergència, i això va demostrar, doncs, que, vostè parla de descoordinació, però que en un moment donat la coordinació va fer efectiva que en vint-i-quatre hores el procés estigués controlat.

Seguidament, també anunciar-li, com ja deuen saber, que, precisament pel que va passar allà, doncs, el president va anunciar que faríem una taula de seguiment. Ha afectat a diversos departaments. Avui el Departament de Treball ho ha explicat, però també el Departament d'Empresa, el Departament de Territori i el Departament d'Interior hi estem treballant intensament.

I tercera –i abans de passar a la repregunta que em pugui fer–, dir-li que en tan sols una setmana ja teníem les propostes de mesures per millorar tot el sistema que, en un moment donat, estava escrit i que va, en algun moment donat, fallar –sí, és cert–, sobretot per la manca d'informació que teníem, la manca d'informació que tenia el servei d'emergències, per poder actuar amb millor celeritat i amb major encert.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada.

Natàlia Sánchez Dipp

Gràcies per la seva resposta, però no ho ha concretat, i m'agradaria repreguntar-li: què vol dir confinament preventiu?, d'on surt aquest concepte? Jo no li estic parlant de les vint-i-quatre hores o de la setmana després. Li estic parlant que els equips d'emergència no van saber, durant més d'una hora, si l'aire que respirava la població després de la deflagració era tòxic o no ho era. Li estic parlant que la seva resposta genera encara més inseguretat a la població, que va veure astorada una situació de vulneració i de possibles afectacions cap a la seva salut; no només cap als treballadors de les empreses, sinó també cap als treballadors d'emergències, com a tota la població que hi viu a prop, que és moltíssima.

Aquest accident no el podem entendre com una qüestió dramàtica exclusivament, com plantejava el conseller de Treball, sinó que hem d'entendre que és la conseqüència d'un sistema que socialitza les pèrdues, que socialitza el dolor i que privatitza els beneficis. Com va dir en el seu moment l'alcalde de Tarragona, va dir: «petroquímica per lo bo i per lo dolent». Nosaltres no volem aquest model, i, per tant, qualsevol comissió, qualsevol taula, qualsevol espai ha de tenir clar quines són les mesures urgents i immediates que s'han de posar sobre la taula.

I una d'elles és aturar la impunitat de les empreses d'aquest gran complex petroquímic, el segon més gran de tot Europa.

Qüestions a més llarg termini que també cal estructurar i que també cal debatre i solucionar: quin és el model de desenvolupament econòmic del Camp de Tarragona davant d'aquestes situacions?

I acabem tornant a preguntar-li: què va fallar? És evident, públic i notori que alguna qüestió va fallar.

El president

Gràcies, diputada...

Natàlia Sánchez Dipp

També aprofitem aquesta oportunitat per...

El president

...se li ha acabat el temps. *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)* Per respondre de nou té la paraula el conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies. Com que tinc tres preguntes al respecte, suposo que aniré contestant a les tres preguntes, però d'entrada ja li dic que el departament proposarà al territori tirar endavant el pla de seguretat i emergències químiques singular de Tarragona; sortir del que tenim ara de Catalunya per singularitzar amb Tarragona.

El president

Conseller, se li ha acabat el temps. Gràcies.

Pregunta al Govern sobre l'orfanat en el marc dels serveis socials

310-00283/12

La següent pregunta és sobre l'orfanat en el marc dels serveis socials, i la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Noemí de la Calle. Quan vulgui.

Noemí de la Calle Sifré

Conseller, desde la aprobación de la Ley de derechos y oportunidades de la infancia, los distintos *govern*s de la Generalitat han hecho una interpretación restrictiva de la ley, y la triste realidad es que se están quedando con las pensiones de orfandad de los menores que tienen bajo su tutela. Y, a diferencia de otras comunidades autónomas, no se las devuelven cuando cumplen los dieciocho años. En los presupuestos que acaban de presentar, ustedes han presupuestado como ingresos su previsión de quedarse con 2.400.000 euros de las pensiones de orfandad para destinarlos a gastos del servicio. Y, repito, es un dinero que luego no se les va a devolver.

Quedarse con las pensiones de los niños huérfanos es algo que le ha afeado durante legislaturas la oposición. Creo que no necesito decir el porqué, porque el hecho se define por sí mismo. ¿Van ustedes a rectificar y devolverles las pensiones de orfandad a esos niños cuando dejen de estar tutelados por ustedes?

El president

Per respondre a la pregunta té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor El Homrani. Quan vulgui.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Diputats, diputades, diputada, actualment a Catalunya hi han 233 infants i adolescents que tenen un certificat de tutela, de prestació per orfenesa. Un 25 per cent estan en acolliment en família aliena, un 35 per cent estan en família extensa i un 40 per cent estan en institució. Som conscients d'aquesta anomalia en el nostre sistema. Som conscients de que el 2015 el mateix Síndic de Greuges va situar la necessitat de poder canviar això.

Estem treballant en un decret que ens permeti modificar aquesta situació, regular el que és la integració de les pensions d'orfenesa en el patrimoni privat del menor d'edat tutelat, i també treballar bé de quina manera fem d'administrador patrimonial i de quina manera, un cop perd la tutela, li retornem a aquest menor aquest patrimoni acumulat, excepcionant algunes vies que poguessin ser per elements penals o administratius que tingués el menor.

A partir d'aquí estem amb tràmit del decret. És una petita quantitat, són 233, però aquests 233 són nois i noies amb noms i cognoms, dels quals volem solucionar aquest aspecte, i el solucionarem.

Gràcies.

El president

Per reguntar té la paraula la diputada.

Noemí de la Calle Sifré

Conseller, efectivament, las políticas de su Gobierno son una anomalía. Son 2.400.000 euros, solo en 2020, que ustedes se van a quedar y que no les van a devolver a estos menores cuando cumplan los dieciocho años. Si tiramos décadas atrás, son muchos los millones de euros que se han hurtado a estos niños.

Y, mire, quedarse con las pensiones de los niños huérfanos atenta contra la dignidad de esos menores, contra el principio de igualdad, contra los valores de la Constitución española que conceden legitimidad a la inembargabilidad de la dignidad humana.

Esta mala práctica les supone a aquellos menores que han perdido a sus padres y no tienen familiares un copago de un servicio que es gratuito para todos los demás. Y además es discriminatorio, no solo porque supone el copago de un servicio gratuito, sino también porque a los menores que sí tienen padres, vivan o no en España, no se les embarga ninguna pensión; al resto de menores no se les hace pagar los gastos de su tutela.

Y ya no es una cuestión de que atente contra normas superiores, como la Constitución española, sino que es moralmente reproachable. ¿Así es como la Generalitat protege a la infancia?, ¿quedándose con sus pensiones de orfandad? Desde luego que su Govern nos tiene acostumbrados a todo tipo de escándalos, pero aquí están cruzando todos los límites.

Y, miren, desde Ciudadanos le anuncio que hoy mismo –hoy mismo– vamos a registrar una ley para impedir que ustedes sigan metiendo la mano en las pensiones de los menores huérfanos que tienen bajo su tutela, para que ningún gobierno en el futuro pueda volver a hacerlo y, por supuesto, también para que se les devuelva hasta el último céntimo a todos aquellos cuyas pensiones de orfandad han sido saqueadas durante todos estos años.

El president

Diputada, ha acabat el temps... (*Aplaudiments.*) Gràcies. Per respondre de nou, té la paraula al conseller. Quan vulgui.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

El que té no governar és no conèixer com funcionen les administracions. El que té no governar és no conèixer que o fem una modificació o, si no, el Tribunal de Cuentas els demanarà responsabilitat als funcionaris a partir d'una llei que és la Ley DOIA, que marca en el seu àmbit que s'ha de fer això; per això ho modificarem per decret. El que té no governar és que quan es governa no es mostra cap diferència...

Perquè també li recordo: tenim una anomalia, i tant; el sistema català i el sistema basc són els dos únics sistemes de protecció de menors que pensen en quan fan divuit anys, que tenen ajudes a posttutelats, que no deixen abandonats els nens i nenes. I vostès no han fet cap modificació en cap àmbit que governen perquè els pares i les mares no deixin els nens i les nenes quan fan divuit anys al seu àmbit, i l'Administració tampoc. Únicament Catalunya...

El president

Se li ha acabat el seu temps.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...i el País Basc. Reflexioni-hi.

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre els fets que van tenir lloc al complex petroquímic de Tarragona

310-00284/12

La següent pregunta és sobre els fets que van tenir lloc al complex petroquímic de Tarragona, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Matías Alonso. Quan vulgui.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Conseller, vull començar expressant el condol i l'escalf a les famílies de les víctimes mortals de l'explosió del reactor d'Iqoxe la tarda del dimarts 14 de gener; descansin en pau. Vull tenir també un record pels ferits, un dels quals amb gravíssimes cremades i en estat molt greu; esperem i desitgem que es recuperi al més aviat possible i que pugui tornar amb la seva família, el que també desitgem a la resta dels ferits. Vull finalment expressar la meua solidaritat, la del meu grup parlamentari i, de ben segur, la de tots els membres d'aquest Parlament amb totes les víctimes, i també amb els veïns de la Canonja, de Tarragona i de Vila-seca, tant si han estat directament afectats per les conseqüències d'aquesta explosió com si no.

Tarragona, especialment els barris de Bonavista, Campclar i Torreforta, com ho fan la Canonja, Vila-seca, el Morell, la Pobla de Mafumet i bona part de l'àrea metropolitana, mira cap als polígons petroquímics. I vostè sap que hi ha molts ciutadans que, especialment després d'accidents tan i tan greus com aquest, els miren de reüll. Preocupa sempre la qualitat de l'aire, però preocupa, i molt, el risc químic derivat d'accidents com el del dimarts 14 de gener. Perquè estem parlant d'una de les principals fonts de riquesa, sí, però també d'una indústria que no és aliena als riscos i que necessita unes bones pràctiques i unes mesures de seguretat, m'atreviria a dir que extraordinàries, en comparació amb altres indústries de menys risc.

Els ciutadans de l'àrea metropolitana de Tarragona estan alarmats, estan molt preocupats. Els tarragonins demanem seguretat i volem respostes. La seguretat és corresponsabilitat del Govern i de la mateixa indústria. Les respostes les ha de donar la Generalitat, el Govern i aquest Parlament. Ha quedat dit que el Parlament crearà ben aviat una comissió específica, però el Govern ha d'explicar les causes de l'explosió, si s'han fet en temps i forma les tasques d'inspecció, per què no van sonar les sirenes quan bastant després de l'explosió s'ordenava el confinament, les possibles disfuncions del Pla d'emergència exterior del sector químic de Catalunya, el futur d'Iqoxe i dels llocs de treball de la indústria. Però també ha d'escoltar i donar suport a totes les víctimes i els afectats per les greus conseqüències de l'explosió. És urgent i necessari.

El president

Diputat... (*Aplaudiments.*) Gràcies. Per respondre té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch. Quan vulgui.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Crec, diputat, que no tornaré a tenir una altra sessió en la qual estigui tan d'acord amb vostè, eh? Possiblement en trobarem que tindrem desacords, però aquest resum que ha fet és el que està fent el Govern i el que farà en les properes setmanes. De fet, compti que jo mateix aquest divendres hauria d'estar a Tarragona; el que passa és que l'ampliació dels dies d'aquest Ple, de la celebració d'aquest Ple, m'impedeix estar a Tarragona aquest divendres i, per tant, ho haurem de retardar a la setmana següent, si bé és cert que no hem pogut anar tan ràpids com ens hauria agradat, bàsicament perquè el Departament d'Interior ha afrontat una nova emergència la setmana següent o al cap de pocs dies del que va passar a Tarragona; per tant, diguem-ne que no hem pogut ser tan àgils a l'hora de tenir contacte amb el territori. Sí que és veritat que el viceconseller de Presidència ha estat en permanent contacte amb ells des de que el president va demanar aquesta taula transversal; ho ha explicat

el conseller de benestar, hi ha estat –el conseller de Treball–, el conseller de Territori també hi ha estat, la consellera d'Empresa també hi ha estat, i jo previsiblement hi estaré les properes hores o els propers dies.

Respecte a una de les preguntes que em feia el Grup Parlamentari de la CUP, no?, «què va fallar?», ho he dit al principi: va fallar la manca d'informació, no tenim la informació del que estava passant allà. Per què? Per una sèrie de disfuncions a l'hora de comunicar per part de l'empresa què havia passat i què era el que en aquell moment estava, doncs, consumint o què és el que estava cremant, no? Per tant, a partir d'aquí, doncs, hem de posar mesures perquè això no torni a passar.

Una de les mesures que segurament proposarem –no, que proposarem– serà la de detectar, per exemple, la detecció automàtica per part de sensors d'aquesta qualitat de l'aire, i que no haguem d'enviar a personal, a professionals, treballadors públics al focus de l'origen per saber aviam què està passant en aquell moment, no? Per tant, hi han elements en què nosaltres ja intentarem avançar-nos.

Però l'objectiu màxim que vam tenir des del primer moment va ser recopilar la informació, saber què estava passant allà. Perquè un cop tens aquesta informació pots treballar amb la confirmació de que els passos que estàs fent són els correctes.

Una de les preguntes que em feia, «què vol dir el confinament preventiu?»... Doncs bé, davant d'un element..., que desconeixes com està l'oxigen allà, fas un confinament preventiu. Quan s'activa, fins que han de sonar les alarmes, passa un temps, que aquest temps és el que els bombers ens comuniquen a nosaltres que no hi ha perillositat en l'aire. Per tant, es desactiva el tocar les sirenes. I això és el que ens passa al llarg d'aquells minuts, d'aquella estona i d'aquelles hores.

De totes maneres, en parlarem en la comissió...

El president

Conseller, gràcies.

Pregunta al Govern sobre les mesures per a protegir el delta de l'Ebre

310-00292/12

La següent pregunta és sobre les mesures per protegir el delta de l'Ebre, i la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

No és la primera vegada que diem que aquest Govern governa tard i malament, i en matèria d'emergència climàtica no sou una excepció. El temporal Gloria ha posat de manifest dos problemes centrals en aquest Govern: l'abandonament històric de les Terres de l'Ebre i l'abandonament durant una dècada de les polítiques de mitigació i adaptació al canvi climàtic.

El 2005 es va crear la Comissió per a la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, participada per la Generalitat, el Govern de l'Estat, els consells comarcals i ajuntaments del territori i la comunitat científica, les entitats ecologistes i els actors econòmics. Fa quinze anys, una comissió plural on hi eren tots els actors amb un únic objectiu: evitar la degradació ecològica del delta de l'Ebre, evitar precisament arribar on som avui.

Aquesta comissió ha sigut abandonada pel Govern des de fa anys, contra l'evidència científica, contra els qui demanaven implicació del Govern per preservar el Delta, contra l'exigència de construir una agenda valenta contra el canvi climàtic.

Li faré dues preguntes senzilles: com valora l'acció del seu Govern en la protecció del delta de l'Ebre?, i si li sembla una irresponsabilitat haver abandonat aquesta comissió per a la sostenibilitat.

El president

Per respondre a la pregunta té la paraula al conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet. Quan vulgui.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

Gràcies, president. Diputats i diputades... Senyor diputat, la veritat és que ens sap greu la seva intervenció, perquè esperava un altre tipus de reflexió, perquè vostè em parla d'una comissió de sostenibilitat que, efectivament, existeix, però que precisament va ser el territori que va demanar que la poguéssim deixar de banda perquè poguessin definir ells mateixos, a partir d'una taula de consens integrada pels set municipis del Delta: Deltebre, Sant Jaume d'Enveja, l'Ampolla, Camarles, l'Aldea, Amposta i la Ràpita, i les dues comunitats de regants, les que preparessin tot un conjunt d'actuacions que ajudin a tractar millor el Delta.

I també perquè en la seva intervenció obvia una cosa fonamental, que és que la gran part de responsabilitat sobre l'acció al Delta la té el Govern de l'Estat a través de la Confederación Hidrográfica del Ebro i a través del Ministerio para la Transición Ecológica, tant pel que fa referència a l'adaptació del litoral com pel que fa referència a la gestió de l'aigua del riu, tant dels cabals ecològics com del tractament dels sediments retinguts actualment als embassaments de Flix, de Riba-roja i de Mequinensa, incomplint sistemàticament directives europees.

El Govern de l'Estat incompleix sistemàticament directives europees de gestió de l'aigua i el que proposa la Taula de Consens del Delta, que són aquestes mesures, en el seu punt número 1 posa precisament tot el que és la gestió dels sediments del riu. Per tant, jo els demanaria, més que què està fent el Govern –que fa, i molt–, que ens ajudin, vostès que ara estan al Govern de l'Estat, a que el Ministerio para la Transición Ecológica i la Confederación Hidrográfica del Ebro compleixin.

El president

Per preguntar de nou, té la paraula el diputat.

Lucas Silvano Ferro Solé

Li recordo que el territori a través del Consell Comarcal del Baix Ebre li ha demanat que es reactivi aquesta comissió, perquè el problema del Delta no és només un problema d'enginyeria civil ni de regants, és també un problema ecològic. No es resoldrà només amb obra pública, sinó assumint la dimensió ecològica del problema. Cal repensar els cabdals mínims, el transvasament de Tarragona i l'arribada de sediments al Delta.

Exigim que feu autocrítica, sí, però també que construiu un compromís en el futur i la implicació de totes les administracions, també del Govern de l'Estat, que nosaltres també l'exigirem. Calen mesures urgents, però cal sobretot que deixin d'organitzar cimeres del clima per fer propaganda i impulsin polítiques valentes. Hem perdut una dècada.

El que els demanem avui és que, mentre siguin Govern, assumeixin la responsabilitat de no fer perdre més temps al país i d'assumir que cal liderar polítiques valentes per preservar el Delta i per lluitar contra l'emergència climàtica.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre de nou, té la paraula del conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Som Govern i mentre duri aquesta legislatura actuarem. Actuarem en allò que hi ha consens, consens tècnic, a partir, hi insisteixo, de la taula de consens. Per exemple, amb accions al voltant dels camins de guarda, de les estacions de bombament o de la sectorització; coses que ens demanen des del territori, des de la taula de consens. I actuarem també amb exigència, amb exigència cap a l'Es-

tat. A nosaltres no ens va agradar, per exemple, que la presidenta de la Confederación Hidrográfica del Ebro estigués dimecres passat asseguda a la taula de consens mentre divendres passat aprovaven en document, que és un «*esquema provisional de temas importantes*»..., és una nomenclatura curiosa, però que, en definitiva, és una nova fase de *planificación hidrológica*, que en la seva fitxa número 9 nega la regressió del Delta i obstaculitza molt la gestió correcta de cabals ecològics i sediments.

Ens hagués agradat que la presidenta de la Confederación Hidrográfica ho hagués dit quan estava asseguda allà: «Hem aprovat això i heu de fer-hi esmenes.»

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Ajudin-nos vostès a fer esmenes també.

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre la resposta donada davant l'explosió a les instal·lacions de l'empresa Industrias Químicas de Óxido de Etileno (Iqoxe) del 14 de gener de 2020

310-00280/12

La darrera pregunta és sobre la resposta donada davant de l'explosió de les instal·lacions de l'empresa Iqoxe, del 14 de gener de 2020, i la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Carles Castillo. Quan vulgui.

Carles Castillo Rosique

Bon dia a tothom. Sobre l'accident del passat 14 a l'empresa Iqoxe, a Tarragona, on tenim el major complex petroquímic del sud d'Europa, lamentar les tres morts i els ferits i enviar l'escalf i el suport a les seves famílies i amics. Agrair el seu treball, a totes les persones dels serveis d'emergència. I aquesta vegada, especialment als mitjans de comunicació, en general, però sobretot felicitar els mitjans locals de ràdio i tele, que van cobrir la informació amb un treball humà extraordinari i *contra viento y marea* del mateix Departament d'Interior, com va traslladar el Col·legi de Periodistes de Catalunya, que es va queixar d'haver estat segon plat en la recepció de la informació, obviant el rellevant paper que fan aquests mitjans de comunicació locals en casos d'emergència.

Per pura responsabilitat li he de dir de manera molt clara, conseller, que la gestió de la comunicació i de l'emergència en els moments posteriors a l'explosió no van estar a l'alçada. Trigarem mesos en saber què va passar exactament; ja han anat sortint diversos problemes de tipus laboral i de possibles responsabilitats per part de l'empresa. Hem de seguir fins al final en aquesta línia, però no ha de servir per aparcar preguntes importants.

Ningú, i sobretot els veïns i veïnes que tenen les seves cases a tocar de la petroquímica, que van notar directament l'ona expansiva i la sonora, i que veien després de l'explosió una flamarada tremenda de colors, entén que les sirenes habilitades per a casos d'emergència i risc, que tantes vegades s'han provat en simulacres, que s'intenta fer pedagogia a tot arreu –a les escoles, a través de tríptics dels consells comarcals–, que signifiquen i han d'implicar confinament..., ningú entén que no funcionessin alerçant d'un possible risc.

És molt senzill, conseller. Sonen les sirenes: confinament. Confinament, sonen les sirenes. I la població ho ha entès. Per això l'altre dia no entenien absolutament res. Se'ls estava dient per xarxes socials que es confinessin preventivament. «No

teníem informació», diu el conseller. Quan no tens totes les dades, esperes? Error, greu error conseller. Actua. Fins i tot posat en el pitjor: envia la cavalleria i ja ho rebaixaràs. Si hi ha dubtes, mentre hi hagi el més mínim risc de substàncies perilloses: confinament. I, per tant, conseller, alerta amb les sirenes.

Sense entrar en la metralla que va sortir disparada cap enfora o en la manca absoluta de protecció, màscares o petites bombones per als Mossos o per als treballadors de les ambulàncies i, fins i tot, que la cosa podia haver estat molt, molt, molt més greu. Contesti –pregunta molt concreta, conseller, i no s'escudi en altres històries, que el responsable era vostè–: per què no es van activar les sirenes? Perquè això va crear encara més alarma i sensació d'abandonament. Quina por van tenir d'activar-les, conseller?

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch. Conseller...

El conseller d'Interior

Gràcies, president. No hi va haver cap por –ho he explicat. Potser es pensa vostè que soc jo, que tinc un botó vermell al despatx, que quan el premo sonen les sirenes. El conseller no «apreta» les sirenes ni ho decideix. Això forma part d'uns criteris professionals que prenen la decisió, i a partir d'allà s'activen o no s'activen. Però no és que el conseller tingui un botonet allà, vermell, que toca i aleshores sona. No, home, no fotem! No fotem, home. (*Remor de veus.*)

Que hi d'haver un debat sobre l'ús de les sirenes, sí, totalment d'acord. I és una de les propostes que nosaltres portem per a Tarragona. Hem de tenir un debat, perquè de la mateixa manera que es va decidir que en el pla s'utilitzessin d'una manera conservadora, potser s'ha de canviar l'estratègia. Però això no ho decidirà el conseller, això el conseller ho vol parlar amb el territori; ho vol parlar amb els alcaldes, ho vol parlar amb les associacions de veïns, ho vol parlar amb els treballadors de les empreses, ho vol parlar amb les mateixes empreses. I volem tenir un procés de debat, de com s'han d'activar i quan i per què. Ho volem fer. Per què? Perquè tal com està escrit, les sirenes no s'havien d'activar. A partir d'aquí, hem de fer un debat i el territori hi ha de dir la seva.

I és per això que el primer que farem –el primer que farem– serà retornar al Plaseqta, al pla singular de Tarragona, no al pla únic de Catalunya, sinó al pla singular de Tarragona. Que algú va decidir de treure'l –algú va decidir de treure'l. Algú. Nosaltres, no. Nosaltres retornarem al pla singular de Tarragona. Per què? Doncs perquè la petroquímica de Tarragona té una singularitat, una especificitat que s'ha de treballar amb ella, tant en la prèvia com en el cas d'emergències, tant en la gestió de recursos humans, tant en la gestió de les empreses com també en la gestió de les emergències.

Per tant, tornarem a la singularitat de Tarragona. La gent de Tarragona ha de tenir més informació. Els alcaldes i alcaldesses han de tenir informació més actualitzada i puntual, perquè ells són també autoritat de protecció civil, i ells també poden prémer el botó de la sirena o no, poden decidir-ho, perquè són també competents en això. Però han de tenir tota aquesta informació, ells, les empreses, els treballadors, les associacions de veïns... Tot això ho portarem nosaltres en les propostes que portem cap a Tarragona –tot això ho portem. Portem també aquests detectors preventius, que volem instal·lar, o que volem que s'instal·lin allà.

Per tant, hi han una sèrie de mesures que proposarem que es posin en marxa, sis mesures concretament, en el futur: l'avís, el Cell Broadcast també. L'Estat espanyol està esperant el 2022 a que ens obligui Europa a tirar endavant un servei d'emergències. Bé, que no esperin més, que ens els activin ja, que el Govern de l'Estat espanyol faci la normativa ja.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, conseller. Acabada la sessió de control, i abans de passar al següent punt, els proposo l'alteració de l'ordre del dia. Donat que hem avançat l'horari del Ple, i atesa la sol·licitud presentada pel Govern, proposo, dèiem, que la interpellació al Govern sobre la protecció dels menors a les escoles, que estava prevista com a punt catorzè de l'ordre del dia, pugui ser substanciada avui just abans de la pausa del migdia, per tant, d'aquí a una estona. Era una interpellació que estava prevista per demà. Tant l'interpellant com el conseller estan d'acord a fer aquest avançament, i, per tant, proposo al Ple que es pugui aprovar aquesta alteració de l'ordre del dia per assentiment. És així? *(Pausa.)* Sí? D'acord.

Declaració del Parlament de Catalunya sobre les conseqüències del temporal Gloria

401-00025/12

Doncs passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya sobre les conseqüències del temporal Gloria. Per fer la lectura d'aquesta declaració, passo la paraula al secretari segon, el senyor David Pérez, que en farà la lectura.

Gràcies.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya sobre les conseqüències del temporal Gloria.

»El Parlament de Catalunya, davant dels recents aiguats del temporal Gloria, que han afectat bona part de Catalunya, des de l'Empordà fins a les Terres de l'Ebre passant per tota la costa i terra endins, expressa el seu condol als familiars de les víctimes i la seva solidaritat amb les persones, amb els ajuntaments i altres institucions del territori afectats i damnificats per aquests aiguats.

»El Parlament de Catalunya reconeix la professionalitat de tots els servidors públics i de tots els qui, a títol individual o des dels ajuntaments, han col·laborat i continuen col·laborant en les tasques de recuperació de la normalitat.

»El Parlament de Catalunya expressa el seu compromís amb la recuperació del territori i amb l'acompliment de les accions necessàries per a mitigar els efectes immediats d'aquests aiguats sobre la vida de les persones, els béns naturals i patrimonials i el teixit productiu, i també en l'adopció de mesures efectives i urgents contra l'emergència climàtica.

»Palau del Parlament, 5 de febrer del 2020.»

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Gràcies, secretari.

Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2017, de la renda garantida de ciutadania

202-00063/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant del Ple, de la Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2017, de la renda garantida de ciutadania.

D'acord amb allò que disposa l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari de Ciutadans, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem i el Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent van sol·licitar la tramitació en lectura única da-

vant del Ple de l'esmentada iniciativa legislativa. Segons els criteris establerts per la Mesa, s'ha de fer un primer debat i votació perquè el Ple acordi, si s'escau, la tramitació de la proposició de llei pel procediment de lectura única. El debat ha de girar entorn al supòsit habilitant de l'article 138.1 del Reglament i de la valoració general del text, l'oportunitat, els principis i els criteris que informen la proposta, seguint les regles del debat a la totalitat.

En aquest primer debat, i d'acord amb la Junta de Portaveus, els grups i subgrups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts cadascun. En primer lloc, tenen la paraula els quatre grups parlamentaris proposants, el primer dels quals, el Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula, en el seu nom, la diputada senyora Noemí de la Calle. Quan vulgui.

Noemí de la Calle Sifré

Buenos días a todos. Hoy traemos a debate una propuesta de modificación de la ley que daba cumplimiento al artículo 24.3 del Estatut de autonomía de Cataluña, que establece que las personas o las familias que se encuentran en una situación de pobreza tienen el derecho a acceder a una renta garantizada de ciudadanía que les asegure los mínimos para una vida digna. Hasta que se aprobó en 2017, la ley que hacía realidad este derecho, en Cataluña habíamos tenido otras prestaciones orientadas a este colectivo, pero ninguna con el alcance y derechos que pretendía esta ley.

Su aprobación supuso un rayo de esperanza para aquellos ciudadanos que peor lo estaban pasando, y desde Ciudadanos apostamos por esta ley, porque entendíamos que era la última red de seguridad de las personas que no tienen ningún ingreso y que además ponía en sus manos las herramientas necesarias para volver a insertarse social y laboralmente. Además, no solo suponía un avance social, sino administrativo, porque introducía el silencio administrativo positivo, que significa que los ciudadanos no iban a quedarse atrapados en la eterna espera, pues si la Administración no contestaba en un determinado tiempo, la prestación automáticamente se aceptaba.

Más de dos años después de su aprobación, lo que nos encontramos es que el Govern no ha presentado el reglamento de la ley –primero le echaron la culpa al 155, pero, claro, eso en 2020 ya no cuela–, tampoco cumple con el silencio administrativo positivo, interpreta la ley de forma restrictiva y deniega la prestación de forma injustificada.

El artículo 7 de la ley dice que podrán acceder a la prestación quienes no dispongan de ingresos o rentas iguales o superiores al índice de renta de suficiencia de Cataluña. La mala interpretación que hace el Govern de este artículo comporta que se esté denegando la prestación a familias sin ningún ingreso que han recibido una pequeña ayuda económica de algún familiar en un momento dado, pues, por ejemplo, para llenar la nevera, para pagar la vivienda o comprar pañales.

Como ponente de la ley que fui, afirmo que esta interpretación que hace el Govern no se ajusta a la ley que entre todos los grupos acordamos, y, ante la falta de autocritica y sensibilidad del Govern, un *govern* incapaz de reconocer y asumir que la gestión de esta prestación no es la adecuada y se está aplicando de forma restrictiva, mi grupo parlamentario ha firmado, junto a otros tres grupos, esta proposición de ley que intenta clarificar este artículo para que el Govern no lo pueda interpretar de una forma restrictiva, dejando fuera a personas que sí cumplen los requisitos para percibir la prestación.

Por otro lado, la negativa del Govern a generalizar la prestación con las rentas del trabajo a tiempo parcial hace que ocurra lo siguiente. La ley dice que la situación de insuficiencia de ingresos y recursos se tiene que dar como mínimo durante seis meses inmediatamente anteriores a la presentación de la solicitud y se ha de seguir dando mientras se tramita la prestación. Esto comporta que, si a un ciudadano le llaman para hacer, por ejemplo, un trabajo extra un fin de semana en un restaurante o un pequeño trabajo dentro de esos seis meses, pues, pierde el derecho a la pres-

tación, con lo cual solo pueden pasar dos cosas: una, que la persona coja el trabajo, porque ello le puede ayudar en el futuro para que le vuelvan a llamar para trabajar, pero ello le llevará a perder el derecho a la prestación; o, la segunda, que se desincentive el acceso a ese trabajo por miedo a perder la prestación.

Desde Ciudadanos, creemos que la generalización de la renta garantizada con las rentas del trabajo solucionaría gran parte de este problema. Pero, como saben ustedes, es una ley que presentamos cuatro grupos parlamentarios muy diferentes entre sí, pero que tenemos algo en común, y es que queremos que esta prestación sea una herramienta útil para la ciudadanía. Y para ello hemos llegado a una medida de consenso que consiste en reducir esos seis meses de carestía a dos. Así, una persona que ha podido trabajar unas horas en agosto no será penalizada si solicita la prestación en octubre.

La oposición debe controlar al Gobierno y criticar aquello que no haga bien, pero mi forma de entender la política..., yo creo que la forma correcta de hacer la oposición es aportando soluciones y no quedarse únicamente en la crítica, porque esto es lo más fácil pero quizás no es lo más efectivo. Y hoy lo que traemos son soluciones reales a problemas reales. Y creo que mi labor o mi deuda con el más de 1 millón de votantes de Ciudadanos es denunciar la inacción del Gobierno y la mala gestión que se está haciendo de esta prestación.

Pero mi deuda es también con esos ciudadanos que actualmente lo están pasando mal, e incluye tender una mano a aquellos ciudadanos que esperan que aportemos soluciones para evitar la desigualdad. Y es una deuda con ese uno de cada cuatro niños catalanes que actualmente están viviendo por debajo del umbral de la pobreza.

Y por ello le pido a los grupos que dan apoyo al Gobierno que voten a favor de tramitar esta ley y entre todos consigamos que una familia no quede excluida de percibir esta prestación porque un familiar le haya dado unos euros para comprar pañales o haya conseguido trabajo durante escasas horas. Y yo creo que será una buena noticia que entre todos podamos conseguirlo.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn del diputat Raúl Moreno, del Grup del PSC i Units per Avançar.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Senyores, senyors diputats, consellers, consellera, aquesta és la segona modificació de la renda garantida de ciutadania que fem per la via de la lectura única. A proposta del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, l'octubre de l'any 2018, vam fer una modificació que va permetre que les persones sense llar o les víctimes de violència masclista i totes aquelles que estan en un recurs residencial permanent de tipus social poguessin accedir a la renda garantida de ciutadania. El gener del 2020 en vam fer..., i ara, el febrer del 2020, en fem una altra modificació, de la llei, la que portem avui a debat, amb tres objectius fonamentals: primer, que les persones que demanin la renda garantida passin d'acreditar que no han tingut ingressos suficients durant els sis mesos anteriors a demanar la prestació a només dos mesos; el prorrateig de les prestacions que es fan en un sol pagament, però que estan pensades per ser efectives durant tot un any, i que no es denegui la prestació a aquelles persones que reben un ajut econòmic puntual de familiars de primer o segon grau per pagar, per exemple, el lloguer o els consums.

El text introduït en el debat, de fet, serà, ja els hi dic, una mica diferent a la proposta que votarem finalment. Hem volgut treballar perquè aquesta modificació es fes també amb el màxim consens possible. Per fer-ho, hem tingut dues reunions amb les entitats que formen la Comissió de Govern de la Renda Garantida de Ciutadania i també amb la comissió promotora. Ens hagués agradat fer una tercera reunió amb

la comissió de govern, però ha estat impossible tot i la insistència dels grups que presentem aquesta proposta.

Entraré breument a defensar els tres punts de la modificació. Sobre els mesos per acreditar els ingressos: de sis a dos mesos. En aquests moments, entre els sis mesos que han de passar sense tenir ingressos superiors a la renda garantida que els pertocaria i els quatre mesos de mitjana per rebre la prestació, una persona havia de passar fins a deu mesos sense ingressos i, a més, tenir la sort de que li donessin la prestació. Durant aquests mesos en què un havia de demostrar la seva insuficiència econòmica, el Govern tirava enrere la renda garantida a persones que havien treballat durant quinze dies, per exemple, o que en un mes havien cobrat 645 euros. És per casos com aquests que fem aquesta primera modificació de sis a dos mesos. No hagués calgut aquesta modificació si el Govern hagués comunicat als gestors i les gestores les compatibilitats d'aquestes quantitats, o fins i tot podria haver utilitzat l'article 7.3. Però, clar, com portem tres anys i mig sense reglament, doncs es denega la prestació.

Prorrateig de les prestacions. Com passem dels sis mesos..., dels sis als dos mesos, es podria donar el cas que durant aquests dos mesos la persona sol·licitant rebés una prestació –d'ajut de lloguer, d'infant a càrrec– en un sol pagament, però que són prestacions que estan pensades per tot l'any. I, per tant, com és un ingrés superior, també es podria denegar la renda garantida de ciutadania. I el que es fa és que aquestes prestacions que tenen un caràcter anual es puguin prorratejar durant tot un any.

I, finalment, el concepte de lliberalitat. La renda garantida de ciutadania es configura com la darrera xarxa de protecció social; en teoria, perquè a la pràctica, doncs, hem vist que és ben diferent, no? Aquestes situacions poden ser..., en aquestes situacions és normal que un pare, que una mare, que un germà, t'ajudi a pagar el lloguer o la hipoteca, la llum, el gas, etcètera. I és tot just amb aquesta línia i amb aquests casos que considerem que la llei tampoc ha de comptabilitzar aquests ingressos sempre que provenguin de familiars de primer i segon grau i que aquests no superin en dues vegades l'import de la renda garantida de ciutadania.

Sobre aquest aspecte el meu grup parlamentari ha fet diferents propostes per acabar consensuant-ne una que no sé si és la millor, però que és la que considerem més apropiada. Vam demanar també al Govern que fes alguna proposta de com controlar i gestionar aquest tipus de pagaments i no hem rebut resposta.

Per tant, considerem que, de la mateixa manera que la declaració jurada és un element utilitzat de forma habitual pels serveis socials, aquest es pugui estendre també al SOC i que aquells ingressos fets en compte corrent amb el nom del familiar puguin venir «respaldats» per una declaració jurada del sol·licitant.

Aquests són alguns dels elements que van portar, just fa uns mesos, formacions polítiques tan diferents com el PSC, comuns i la CUP a posar..., a proposar aquesta reforma de la llei; uns elements detectats també per la comissió promotora en el seu moment.

Que els grups parlamentaris hàgim de recórrer a la modificació per la via de la lectura única, doncs, després de tres anys i mig de no tenir reglament, és segurament la dada objectiva que certifica la manca de voluntat de fer de la renda garantida de ciutadania una veritable política de rendes que asseguri uns mínims d'una vida digna tal com marca el nostre Estatut d'autonomia.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn de la diputada Marta Ribas, del Grup de Catalunya en Comú Podem.

Marta Ribas Frías

Bon dia. Aquesta proposta sorgeix de la preocupació compartida, com ja s'ha explicat, de quatre grups de l'oposició a partir de múltiples queixes i indicis recollits de problemes en la implementació de la Llei de la renda garantida de ciutadania. Tant les persones vulnerables afectades com els punts d'assessorament, treballadores socials, entitats socials ens constataren elements diversos de disfuncions, molts d'ells, possibles de ser resolts amb un reglament o amb un canvi de voluntats polítiques dels gestors de la renda des del Govern, però alguns requerien modificacions en la llei. Un de clau del que estem portant en aquesta proposta: la reducció del temps per demostrar carència d'ingressos. La llei vigent obliga a demostrar que s'ha viscut amb menys ingressos del mínim vital necessari durant almenys sis mesos. Aquest termini és excessivament llarg per a persones que es troben en aquesta situació de vulnerabilitat.

Alhora, una de les causes de les denegacions dubtoses de sol·licituds de la prestació estava responent i està responent a interpretacions restrictives de la manca d'ingressos; per exemple, denegant la sol·licitud per l'efecte d'haver cobrat ajudes públiques d'emergència social o ajudes de familiars o amics per sobreviure. O sigui, una persona ha de viure –o més aviat sobreviure– amb menys de sis-cents euros al mes durant almenys sis mesos per poder sol·licitar la renda garantida de ciutadania i que és penalitzada per haver rebut ajudes públiques d'urgència social o ajudes de familiars o amics durant aquell temps per sobreviure. Sobreviure en aquestes circumstàncies, per tant, comporta haver hagut de recórrer molt probablement a algun tipus d'ajudes. I això no pot ser penalitzat a l'hora de rebre la renda garantida de ciutadania. No és aquest l'esperit amb el que vam fer la llei els i les ponents que avui també estem aquí defensant aquesta modificació.

Per aquests dos motius –per evitar aquestes pràctiques i que persistissin en aquestes pràctiques en denegar algunes rendes garantides, però també per reduir el temps que has de demostrar que has tingut tan pocs ingressos com per poder accedir a la renda garantida– és que ens vam posar d'acord aquests tres grups parlamentaris i un subgrup parlamentari, tan diversos com Ciutadans, PSC, la CUP o nosaltres, per signar conjuntament aquesta proposició de llei.

El text de la proposta, tot i que simple tècnicament, ha donat per molt debat, i per això hem trigat mesos en realitat a dur-la al Ple –s'ha explicat abans–, mesos en què hem estat tenint reunions amb les entitats de la Comissió de Govern de la Renda Garantida, amb la mateixa Comissió Promotora de la Renda Garantida, en què hem estat fent consultes jurídiques, per intentar evitar, d'una banda, efectes secundaris en aquesta modificació que no voldríem; per fer-la viable, aquesta modificació, i evidentment per intentar mantenir aquell consens amb què es va aprovar la renda garantida i amb què creiem que s'hauria de fer una modificació d'aquesta llei.

Jo vull posar en valor que aquest debat, durant aquests mesos, ha permès millorar clarament molts dels elements que plantejàvem inicialment en aquest text. I això és el que espero que formalitzem amb esmenes durant aquest Ple per acabar aprovant dijous un text que doni respostes a les pretensions inicials dels que vam impulsar aquesta llei: reduir a dos mesos el temps de carència d'ingressos i evitar la mala praxi de que certs ingressos que puguem estar tenint per sobreviure durant aquells mesos t'estiguin penalitzant, però alhora fer-lo viable i sense efectes secundaris indesitjats. I espero que acabin sent esmenes de consens i que ningú tingui temptacions davant d'unes possibles..., d'unes futures –segures– eleccions catalanes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) aviat, de fer electoralisme amb un tema com aquest.

Avui, per tant, el que proposem al Ple és iniciar un debat de lectura única per fer aquestes petites però significatives modificacions a una llei que va teixir consensos, que va crear drets i que cal que modifiquem per corregir i millorar sense perdre aquell consens amb què la vam crear.

Acabo. L'increment de la privació material severa, o sigui, de la pobresa de solemnitat, en el nostre país, d'un 5 per cent de la població de Catalunya a un 6 i mig per cent ha de ser superat, ha de ser prioritari d'erradicar, i, per tant, això s'ha de fer, conseller, amb una aplicació plena i mai restrictiva de la Llei de la renda garantida de ciutadania.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del diputat Vidal Aragonés, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Vidal Aragonés Chicharro

La Llei de la renda garantida de ciutadania és segurament una de les normatiues més progressistes de les aprovades al Parlament de Catalunya que manté la seva vigència. Nosaltres, en el moment de la seva aprovació, vam dir que possiblement, doncs, necessitàvem avançar més, però indubtablement va donar resposta necessària –i hauria de continuar donant resposta– a bona part de les famílies d'aquest país que es troben en una situació de pobresa.

Hauríem de recordar també –i no hem d'oblidar mai– quina és o quin és l'origen de la renda garantida de ciutadania. No és cap grup parlamentari. No és l'actuació del Govern. És l'actuació de la comissió promotora de la iniciativa legislativa popular i tot el que signifiquen els moviments socials en la iniciativa legislativa d'aquesta renda garantida.

La potencialitat que podia tenir aquesta, des de la seva vigència el 15 de setembre del 2017, s'ha transformat –i ho diem amb tota contundència– en bona part de desesperació els darrers mesos, ja pràcticament els darrers anys, per un model de gestió que per nosaltres és el paradigma neoliberal de com es gestiona una prestació. Per una banda, s'incompleix el requisit del silenci administratiu positiu, que hauria de significar, si l'Administració no dona resposta, immediatament l'aprovació de la prestació; s'abusa del requeriment de noves dades en la tramitació de l'expedient justament quan està acabant el termini de resolució perquè aquells i aquelles que la sol·liciten no puguin donar una resposta efectiva i se'ls denegui la prestació; es comuniquen nombroses resolucions sense ni tan sols explicar les causes de la denegació, generant absoluta indefensió, i, a la vegada, també, no s'informa oportunament sobre la situació de tramitació de l'expedient, i evidentment no estem en cap cas fent referència als treballadors i les treballadores que gestionen la prestació i que al final són els que estan sostenint aquesta prestació, sinó a un model mancat de mitjans i a una organització de la gestió que no dona una resposta necessària.

També volíem recordar, i en termes polítics, que fins i tot abans de l'existència de l'actual Govern aquest subgrup parlamentari, entre gener i març del 2018, va fer iniciativa política en la conformació del Govern per recordar als grups que al final han conformat aquest com s'estava gestionant la prestació. Vam insistir molt en la necessitat de donar alternatives, vam insistir molt en propostes concretes que feia aquest grup, però no vam trobar respostes necessàries.

També, després d'això, hem trobat en diferents moments en aquesta cambra propostes de resolució que volien abordar la qüestió, cosa que posa de manifest que alguna cosa no funciona quan tenim discussions permanents sobre la renda garantida de ciutadania, i una anterior modificació a la present que estem discutint en aquest Ple.

En un exercici també de responsabilitat per aquest subgrup amb quatre diputades, vam demanar al Departament de Treball els treballs preparatoris, notes o esborranys sobre el reglament. La resposta que ens va donar el Departament de Treball era que no i que ens emplaçava a una reunió per explicar-nos no sabem ben bé què. Estem encara a l'espera de la reunió. També ja els avancem que ja no ho necessitem, perquè via el CTEESC, no perquè ens ho hagi donat el Departament de Treball, tenim còpia

d'aquest reglament. Però evidentment, doncs, també significa com s'arriba a menysprear o a intentar menysprear algun subgrup parlamentari.

Davant de tot això nosaltres no hem volgut fer un exercici de llançar la tovallo-la. Hem intentat fer un exercici d'alternatives pel que estaven patint molts i moltes de les sol·licitants d'aquesta prestació. I ho hem fet a través també de la bona feina que continua desenvolupant la Comissió Promotora de la Renda Garantida de Ciutadania, traslladant-nos les seves preocupacions, estudiant durant més de sis mesos quines podien ser les alternatives, i són les que plantegem en aquest Ple. Per donar resposta bàsicament a dues qüestions essencials: per una banda, reduir el temps o període en consideració pel que fa als ingressos a l'hora de valorar la realitat econòmica, passant dels sis actuals als dos, i, per una altra banda, també, veure aquesta possibilitat de compatibilitat entre la prestació i determinats ajuts.

Per la concreta modificació que plantegem i sobretot per la urgència que significa sempre la pobresa, hem considerat, evidentment, que la tramitació hauria de ser urgent i de lectura única, que és com estem plantejant aquesta tramitació.

I volem acabar amb dues qüestions. La primera: que pensem que malauradament no serà la darrera vegada que parlarem de renda garantida de ciutadania en aquesta legislatura, i potser queda molt poquet de legislatura. I ho hem dit en d'altres intervencions, sempre, que hem fet sobre aquesta matèria. No serà la darrera vegada. I intentem, fins i tot, explicar per què no serà la darrera vegada. Mirin, trasllat del reglament al CTEESC. El CTEESC, per una banda, ens està dient sis observacions generals i quatre observacions a l'articulat d'aquest reglament. Per tant, també, que el Govern faci l'oportuna autocrítica per entendre que hi ha alguna cosa que no està funcionant.

El vicepresident primer

Gràcies. Gràcies, diputat. A continuació, i ja per posicionar-se, intervenen la resta de grups. I, en primer lloc, pel Subgrup del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresident. Diputades, diputats, conseller, consellera, vostès saben des de que es va tramitar la Llei de la renda garantida de ciutadania que no és una solució que a nosaltres ens entusiasmi, ni molt menys, no? Entenem..., enteníem i entenem que distreu segurament l'atenció sobre allò que nosaltres considerem que és més prioritari, que és la creació de llocs de treball, i, per tant, la consideració del treball com a millor política social.

No obstant això, és cert que és necessari abordar la realitat de moltes, de masses persones i famílies que es queden sense ingressos i, per tant, es queden en una situació de vulnerabilitat que requereix actuacions per part de les administracions, del conjunt d'administracions, per facilitar a aquestes persones i a aquestes famílies que puguin sortir d'aquesta situació. I des d'aquest punt de vista, la renda garantida de ciutadania és l'eina que aquest Parlament va considerar més adequada per intentar abordar aquesta situació i fer-ho com a dret subjectiu més que no pas com un acte assistencial.

Són, sense cap mena de dubte, moltes les particularitats que sorgeixen de l'aplicació de la Llei de la renda garantida de ciutadania i que en la mateixa llei es preveia que trobessin resposta en l'elaboració del reglament per part del Govern de la Generalitat. Però, en la mesura que aquest reglament no ha arribat encara a dia d'avui, doncs, òbviament, hi han determinades situacions que és necessari abordar-les amb una certa urgència, i, per això, aquesta és la segona proposta de llei de modificació de la renda garantida de ciutadania que arriba pel procediment de lectura única.

La proposta que avui tenim al damunt de la taula contempla dos elements: un primer és reduir el temps sense ingressos de la persona que demana accedir a la renda garantida de ciutadania de sis mesos a dos mesos, d'una banda, però també,

d'una altra banda, no considerar com a ingressos determinats ajuts d'urgència que es puguin rebre en aquest període de temps o ajudes de familiars, ajudes fonamentalment econòmiques de familiars, que rebin també dintre d'aquest període, que han estat els arguments utilitzats per la Generalitat per tal de denegar l'accés a la renda garantida de ciutadania a una quantitat important de persones que han volgut demanar-la.

Aquest és el debat de la tramitació per lectura única d'aquesta proposició de llei. Nosaltres hi donarem suport. Deixem pel debat del contingut, pel debat del contingut que tindrem properament durant aquest mateix Ple, alguna reflexió més profunda sobre aquesta qüestió. Però ara, inicialment, donarem suport a la seva tramitació per lectura única.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn de la diputada Rut Ribas, del Grup Parlamentari Republicà.

Rut Ribas i Martí

Gràcies, vicepresident. Conseller... Molt bon dia a totes i a tots. El setembre passat els grups parlamentaris de Ciutadans, Socialistes i Units per Avançar, la CUP i Catalunya en Comú Podem deien en roda de premsa que presentarien conjuntament una proposició de llei per modificar algun article de la renda garantida de ciutadania, i ja ens van fer saber que intentarien fer-ho utilitzant aquesta via, la via de la lectura única.

Nosaltres no creiem que sigui la via més adequada, i des del Grup Republicà creiem que una mesura com aquesta seria més oportú seguir la tramitació d'una proposició de llei, amb la seva ponència i la votació final, i també creiem que fent-ho d'aquesta manera haguéssim tingut el temps suficient i així evitar i generar un canvi d'avui per demà sense haver pogut fer el debat oportú.

La Llei 14/2017 va ser aprovada el juliol del 2017 i va entrar en funcionament al mateix setembre d'aquell mateix any, substituint la que era fins llavors la renda mínima d'inscripció; un procés complex i amb la implicació de molts actors i agents. I va ser la consellera Bassa qui va entomar la demanda sorgida per la ILP, va escoltar totes les parts i va dedicar tots els esforços per fer real la creació de la renda garantida de ciutadania. Veníem d'una època de retallades i la consellera Bassa creava un dret. Amb l'aprovació s'obria la porta a un gran avenç per millorar la vida de les persones més vulnerables del país i també s'ampliava el ventall de persones que podien sol·licitar la nova renda. Per tant, es convertia en una prestació no bàsica, però sí molt més àmplia.

Tots sabem que la renda garantida de ciutadania es desplegaria amb una transitorietat fins aquest 2020. I ahir ho recordava el conseller El Homrani en la compareixença dels pressupostos del departament que li pertoca coordinar, que aquest abril acaba el procés d'implementació, tal com marca la mateixa llei.

Des del Grup Republicà estem d'acord que cal estudiar la manera que totes les persones que es trobin en una situació de vulnerabilitat o pocs recursos no quedin excloses de la prestació, però no compartim la manera de fer-ho per lectura única, perquè, davant d'aquest repte, tenim la necessitat de poder fer un debat que sigui de fons, un debat amb el temps suficient perquè això pugui sortir bé.

Però, a la vegada, acceptem la lectura única, perquè portem unes setmanes parlant amb sindicats, patronal, tercer sector, i procurant arribar a un acord. I també acceptem la lectura única perquè hem arribat a un acord en el marc de les diverses modificacions vinculades als pressupostos del 2020 entre els comuns i Esquerra Republicana. I, al cap i a la fi, no ens enganyarem: això ja no té forma de lectura única. Per això celebrem haver pogut revertir aquest tipus de tramitació. I també remarcar

que el Govern sempre ha estat disposat a parlar-ne. De fet, hem pogut arribar a un acord i celebrem que també es pugui trobar el consens.

I és que l'essència de la renda garantida és que va ser pensada i compartida, com ja s'ha comentat, per molts agents de la societat, i van ser tots els grups polítics de la cambra del moment, els sindicats, les entitats i la ciutadania qui hi va participar. I d'aquí va néixer la voluntat per avançar cap a una millor eina que garantia la vida digna de les persones més vulnerables.

Però, malgrat tot, ens sap greu haver-nos trobat aquesta modificació de la llei via lectura única, perquè creiem que hem de posar en relleu que hi ha una comissió, que sorgia de la mateixa llei, que és del tot diversa i representativa, que elabora els informes anuals i que també fa l'avaluació dels expedients que en sorgeixen.

Però quan portem un tema social i d'aquesta complexitat és necessari un debat serè i de profunditat, avaluar-ne l'impacte que suposa i fer-ne partícip el teixit social que va donar lloc a la llei en el seu moment.

Però, com deia al principi, des del Grup Republicà volem estar al costat de les persones, i, per poder avançar i adreçar millors recursos, també creiem que calen algunes modificacions. I, ja que uns grups parlamentaris han volgut obrir la porta, nosaltres no volem deixar escapar aquesta escletxa d'oportunitat i procurar destinar millor recursos a la ciutadania.

Per tant, esperem, doncs, que finalment assumim tots plegats el compromís i deixem de costat alguns arguments que van al voltant de com s'aplica i com es gestiona. I si avui, durant aquest Ple, proposem entre tots i totes canviar la llei, és perquè té punts de millora, no perquè el departament no l'apliqui o no estigui fent la gestió adequada.

I abans acabar també voldria agrair tot el to que hem tingut fins ara amb aquestes negociacions prèvies que hi han hagut per poder arribar avui a un possible acord, que esperem que es faci real; un acord que creiem que ens permetrà avançar i que sobretot és un acord que el que fa és estar al costat de les persones. Per tant, també nosaltres, des d'aquí, esperem trobar el consens entre tots els grups de la cambra i que això sigui real el divendres, quan farem la votació final.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Finalment, és el torn de la diputada Saloua El Garbhi, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Saloua Laouaji Faridi

Hola, molt bon dia, vicepresident, conseller, diputades, diputats, persones convidades, treballadors i treballadores. Per començar, insistim, com a Junts per Catalunya, que no hem d'oblidar que la renda garantida de ciutadania és un tema de prioritat per nosaltres i que, de fet, va ser la mesura social més important del Govern del president i actual eurodiputat Carles Puigdemont.

En primer lloc, pensem que és necessària una modificació de la Llei de la renda garantida de ciutadania. Però hem de pensar a anar més enllà, i, en lloc de fer cada vegada pinzellades per separat, potser s'hauria de pensar una reforma global i profunditzada, perquè hi ha moltes problemàtiques i mancances legislatives que encara no estan resoltes. I d'aquesta manera confirmem la nostra voluntat de canviar la llei per millorar-la. Perquè és una llei millorable, sí, és una llei millorable, al contrari de quan es vol utilitzar la renda garantida de ciutadania per fer demagògia, concentrar la crítica sobre l'aplicació i la gestió, quan de fet el tema de la gestió i l'aplicació són elements necessaris per a una bona disciplina de funcionament. Però no és el principal ni el major problema, encara que tot és millorable, també la gestió, també davant de l'autocrítica que poguéssim fer.

Hem de fer el treball dels canvis conjuntament, deixant de banda el partidisme, el sectarisme i les crítiques poc constructives amb relació a l'aplicació i la gestió, de ma-

nera que puguem concentrar-nos tots plegats en corregir les imperfeccions legislatives que es van produir. Sí, és necessària una correcció de les imperfeccions legislatives que es van produir. Perquè per lluitar contra les desigualtats, la injustícia social i la precarietat cal, entre tots i totes, posar la persona i la seva dignitat al centre. Nomes així obrarem a favor de la nostra ciutadania.

Amb relació a la Proposició de llei de modificació de l'article 7, epígraf *b*, de la Llei 14/2017, del 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania, es proposa que sigui tractada i votada per procediment de lectura única. La posició del nostre grup, Junts per Catalunya..., considerem que el procediment potser no és l'adequat per a una modificació d'una llei que està caracteritzada d'alta complexitat i d'aquest calat social. He de recordar també que és la segona modificació en aquesta legislatura que es va fer amb la lectura única, com ja s'ha dit. A més, considerem que el redactat presentat no és aplicable, pel fet de tenir incoherències i mancances tècniques que impossibiliten la seva aplicació a la pràctica.

I, com som un grup que busca consens i unitat i tenim un esperit constructiu, la nostra intenció és proposar esmenes al contingut, que esperem que facin possible l'aplicació de les propostes que es pretenien portar a terme. Però, malgrat això i encara que hi ha una divisió diferent segons els motius explicats, el nostre posicionament sobre aquest procediment de lectura s'articula amb una votació a favor. Sí, amb una votació a favor, perquè la renda garantida de ciutadania és un tema de justícia social i és una eina que pretén cobrir les necessitats bàsiques de qualsevol ciutadà en situació de vulnerabilitat, i els canvis ajudaran a millorar l'accés de les persones en situació d'exclusió a rebre la renda garantida de ciutadania. I per això hem valorat ni votar-hi en contra ni abstenció.

Independentment de les crítiques que es fan, hem de reconèixer que actualment la renda garantida de ciutadania ja té més de 124.000 persones beneficiàries i beneficiaris, un 16 per cent més que el setembre del 2017 i gairebé el doble de l'antiga RMI dos anys després de la seva posada en marxa. I, gràcies al servei d'orientació i formació, més de cinc mil famílies han accedit a un contracte de treball, principal objectiu de la renda garantida de ciutadania.

Amb relació als pressupostos també del 2020, hi ha un increment de 125 milions d'euros, que segurament no serà del tot suficient, però és una base rellevant per enfortir la inserció al mercat laboral i la inclusió social.

I moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments. Pausa llarga.)

El president

Hem cridat a votació. Mentrestant, els faig avinent que en el canvi proposat anteriorment m'he oblidat d'incloure també la modificació del punt 11 de l'ordre del dia, conseqüentment al canvi que s'ha aprovat abans per assentiment, és a dir que la interpellació al Govern sobre la situació dels joves, relativa a aquest punt 11 que dèiem de l'ordre del dia, seria substanciada a continuació del punt 13 divendres al matí, eh? Atès el canvi que hem fet abans, de passar la interpellació a aquest migdia, es mouria també l'horari del divendres en la línia que hem comentat, és a dir que el punt 11 seria substanciat no dijous a la tarda, sinó divendres al matí. En qualsevol cas, reparitem una nova seqüència del Ple als grups parlamentaris, perquè n'estiguin al cas. D'acord? *(Pausa.)*

Passem, doncs, a la votació de la lectura única de la Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2017.

Comença la votació de la lectura única.

La tramitació per lectura única s'ha aprovat per unanimitat, és a dir, 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, doncs, es tramitarà per lectura única. El termini de presentació tant d'esmenes a la totalitat com d'esmenes a l'articulat finirà demà di-

jous a les dotze del migdia, i una vegada acabat aquest termini es durà a terme en la mateixa sessió plenària de demà el debat de les esmenes a la totalitat i de l'articulat en un mateix acte, amb un torn comú de deu minuts per als grups i subgrups parlamentaris. Aquest debat, deia, dijous; no, se substanciarà divendres al matí, el debat de les esmenes a la totalitat i a l'articulat es farà divendres al matí i el termini per presentar-les, per presentar aquestes esmenes, acaba dijous a les dotze del migdia.

Decret llei 17/2019, del 23 de desembre, de mesures urgents per a millorar l'accés a l'habitatge

203-00025/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 17/2019, del 23 de desembre, de mesures urgents per millorar l'accés a l'habitatge. D'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà en primer lloc el conseller de Territori i Sostenibilitat per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret. Per tant, quan vulgui, conseller, endavant.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Molt bon dia a tots i totes, president, consellers –vicepresident, de fet–, diputades, diputats. Presentem avui la convalidació davant d'aquesta cambra del Decret llei 17/2019, de 23 de desembre –el vam aprovar a govern fa poques setmanes–, un decret que hem anomenat «de mesures urgents per a millorar l'accés a l'habitatge». El país no pot esperar el temps que implica un procediment d'elaboració d'una llei ordinària per tractar segons quins temes; en determinats aspectes calia acudir a aquesta tramitació, a aquest procediment, a un decret llei d'urgència, i a poder-lo convalidar aquí en el Parlament. Després m'hi referiré també, a com voldríem fer evolucionar aquesta manera de treballar cap a poder disposar d'una legislació més robusta en matèria d'habitatge.

Saben que aquest decret té la seva història, que de fet aquest decret l'any passat ja el vam aprovar, el Govern el va aprovar, però després el vam retirar de l'ordre del dia del Ple del Parlament en què hauria d'haver estat convalidat. I ho vam fer perquè en aquell moment, doncs, vam constatar que no disposàvem de prou consens, de prou consens per poder-lo aprovar. També he dit, i no vull deixar de dir-ho en aquest faristol avui, que considerem que haguéssim pogut trobar consens tramitant-lo com a projecte de llei però que segurament a conseqüència de legítims interessos electorals, doncs, aquella situació la vam haver de deixar per a una millor ocasió, que és aquesta.

Efectivament, des d'aleshores fins ara el Govern, a través de la secretaria d'habitatge, la Secretaria de l'Agenda Urbana i Territori, de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, i també de l'Institut Català del Sòl, del cos tècnic que treballa les polítiques d'habitatge del Govern de la Generalitat, ha estat treballant incansablement amb partits, amb institucions i amb associacions per tal de poder presentar de nou un decret i poder-lo convalidar aquí, a la cambra catalana.

Voldria dibuixar algunes de les principals característiques del decret. No puc deixar de fer una mica d'història, una mica d'història recent, pel que fa precisament a l'habitatge. L'esclat de la crisi econòmica dels anys 2008-2009 va suposar un replantejament profund de moltes polítiques d'habitatge; de moltes polítiques en general, però la d'habitatge va ser una de les damnificades. Els fenòmens derivats de la crisi, com l'augment de l'atur, la pèrdua de poder adquisitiu de moltíssimes persones i famílies del nostre país, van generar moltes més dificultats per poder no tan sols accedir, sinó mantenir l'habitatge, i, per tant, es van multiplicar per molt els desnonaments; el drama dels desnonaments, que ha superat els 88.000 a Catalunya entre el 2013 i el 2018.

Durant tots aquests anys hem hagut de destinar des del Govern de la Generalitat –i ho hem fet amb molta col·laboració amb, lògicament, les entitats, les administracions locals–, hem hagut de destinar molts recursos públics, ajuts i prestacions per evitar la pèrdua de l'habitatge. Van ser 50 milions d'euros el 2012, però ara, el 2018, ja hem arribat a la xifra de 130 milions d'euros, ajuts directes a pagar, doncs, prestacions de manteniment de l'habitatge a persones i famílies. També han sigut anys que hem, doncs, gastat, invertit recursos i esforços per real·lotjar persones i famílies que havien perdut l'habitatge per la impossibilitat de pagar la hipoteca o el lloguer –per tant, primer pagar, després real·lotjar–, han sigut, per tant, en definitiva, d'atendre el que s'ha anomenat «l'emergència habitacional», eh?, una de les emergències que viu el país, per la via, hi insisteixo, de la prestació i de la destinació de la pràctica totalitat del parc d'habitatge social disponible –del disponible– a l'atenció de l'emergència: persones i famílies que havien perdut l'habitatge.

Aquest problema s'ha mantingut –s'ha mantingut, encara el tenim– i es mantindrà. Aquestes són les previsions que fem des del Departament de Territori i Sostenibilitat, on creiem que es mantindrà com a mínim a mitjà termini, malgrat la millora del context econòmic, que també és evident; una millora del context econòmic que ens ha portat a xifres d'atur d'un 10,45 per cent el 2019, quan havíem arribat al 20 per cent. Malgrat aquesta millora del context econòmic, creiem que efectivament el problema no tan sols el tenim, sinó que es mantindrà com a mínim a mitjà termini. I, per tant, persisteix el risc d'exclusió social en importants capes de la ciutadania, les que tenen dificultats per sortir de la crisi o on la crisi els va portar; en el cas dels joves, per exemple, que pateixen la precarietat del mercat laboral, dificultats serioses per emancipar-se i accedir al mercat de l'habitatge.

I a tot això hem de sumar que tenim una manca estructural de recursos públics, i especialment en matèria d'habitatge. La manca de recursos públics ha impactat de forma notable en la promoció d'habitatge protegit, per exemple. Ja no estem parlant d'ajudes a les persones i les famílies, les ajudes de prestacions, sinó les ajudes o les polítiques més *hard*, les del totxo, com de vegades jo les anomeno, les de promoció pública o ajudes a la promoció privada d'habitatge protegit.

I de l'altra –primer deia la manca de recursos públics– que el sacseig patit pel sector de la construcció i del sector financer ha provocat una disminució també d'una oferta ajustada a les possibilitats econòmiques dels qui cerquen habitatge, que a més tenen majors dificultats per accedir al finançament. Per tant, no és només el sector de la promoció sinó també el sector financer.

I tenim un retard històric en la consolidació del mercat de lloguer –m'estic referint al lloguer no només l'assequible, sinó al lloguer també de lliure mercat–, tenim, com a país, un retard històric en la consolidació d'aquest mercat com una opció socialment prestigiada, com una opció potent. Això també ha contribuït a aquest escenari que ara els hi descrivia.

Així doncs, convenim, podem convenir, que els reptes són grans i que requereixen respostes fermes, respostes transversals que afectin els múltiples àmbits que interactuen en matèria d'habitatge. Les polítiques d'habitatge són d'una gran complexitat. Jo a vegades faig servir una frase que dic: en la recepta de les polítiques d'habitatge hi han molts ingredients; n'hi ha un que, per mi, sobresurt, que és l'augment del parc d'habitatges de lloguer assequible, però hem d'atendre tota la resta –hem d'atendre tota la resta–, i ho hem d'atendre, efectivament, amb eines diferenciades.

La nostra resposta des del Govern pretén ser això, ferma i transversal, urgent, davant l'emergència. I en part és aquest decret llei, aquest decret llei que vam aprovar a finals de desembre i que avui portem, si la cambra ho considera, a la seva convalidació.

Volem donar les gràcies –ho he fet abans, molt per sobre, però–, vull donar les gràcies explícitament als grups parlamentaris del PSC i dels comuns –especialment

amb ells hem treballat el contingut d'aquest decret–, a entitats que s'han vingut a parlar i a debatre amb el Govern per fer un decret llei –vull agrair la seva presència avui, també, aquí en la sessió plenària–, que creiem que dona resposta, no total, però sí una resposta ferma i transversal a les necessitats que la societat catalana reclama. Gràcies per participar, hi insisteixo, en una eina que hem construït entre tots, que hem millorat entre tots respecte a la proposta inicial, no només la que vam aprovar en el seu dia sinó també la que vam presentar inicialment en aquest procés.

Aquest decret llei, per tant, per al Govern de la Generalitat és imprescindible; imprescindible perquè el país assoleixi l'objectiu de renovar de forma consensuada també aquest marc legislatiu del que abans els parlava; el marc legislatiu que fa referència al dret a l'habitatge com a concepte –és una llei que ja s'acosta als quinze anys de vida. I també renovar el Pacte nacional per a l'habitatge, que s'ha d'aprovar per la finalització de l'anterior pacte. Hem de seguir treballant en aquests dos instruments.

Tots som conscients –i dilluns, a la presentació dels pressupostos del Departament de Territori i Sostenibilitat, en la compareixença conjunta davant la Comissió de Territori i la Comissió de Sostenibilitat, molts de vostès ja ens van escoltar aquesta reflexió, vam dedicar gran part de la presentació dels pressupostos a parlar d'habitatge– que necessitem dotar-nos d'una legislació que fusioni la multitud d'eines de les quals ens hem anat dotant en aquests últims anys, fruit també de les circumstàncies, de la conjuntura que anàvem vivint com a país.

Feia referència a una llei que ja té quinze anys de vida, la Llei del dret a l'habitatge, però aquí podríem afegir el Decret 1/15, que ens va permetre començar una línia política, una línia d'acció política molt potent, i que jo sempre intento posar en valor, que és la compra per tanteig i retracte. Molts encara no hi han arribat; nosaltres des de l'any 2015 estem comprant per tanteig i retracte, és una capacitat per incrementar el parc ràpida i efectiva.

O tot el que fa referència a la Llei de l'impost dels habitatges buits. Aquí també hi ha molta gent que no hi ha arribat; nosaltres, com a Govern, hi vam arribar, i recaptem diners que destinem exclusivament a polítiques d'habitatge.

O la 24/15, iniciativa popular, que va estar, doncs, en fi, en seriós perill per culpa del recurs al Constitucional, però que entre tots vam poder salvar.

Prèviament, també amb aquella llei que vam fer, la 4/16, que pretenia arrencar uns quants conceptes de la 24/15 i salvar-los, però, finalment, en la negociació amb l'actual Govern de l'Estat –vaja, l'actual actual, no, l'anterior– per poder, doncs, superar aquell recurs que se'ns havia presentat per part del Govern anterior a l'anterior davant del Constitucional.

I ara aquest decret. Per tant, tot un conjunt d'eines, des de la llei fins a tots aquests decrets, que caldria posar al dia. Caldria posar al dia tota la legislació sobre habitatge d'una manera més efectiva i més moderna. I és per això –i m'avanço a una petició que també reiteraré al final de la meva intervenció– que no considerem que aquest decret que portem avui a convalidació s'hagi de tramitar com a projecte de llei, perquè seria una visió molt parcial de les polítiques d'habitatge. Seria segurament, també, legítim que la féssim, eh?, si la cambra ho considera. Si féssim una revisió d'aquest decret com a projecte de llei segurament encara l'afinaríem més –això d'afinar...–, el milloraríem més, eh? Però en tot cas no creiem que sigui el que toca ara. Creiem que el que toca és convalidar i donar plena efectivitat a aquest decret, i després començar un debat que fusioni, ho torno a reiterar, la multitud d'eines disperses, potents cadascuna en si mateixa, però disperses, que tenim en matèria d'habitatge.

Els demano, per tant, com a Govern que..., en tot cas, a la pregunta de si aquest decret s'ha de tramitar com a projecte de llei, la posició del Govern és que no sigui així, per la resposta que ja he avançat, perquè necessitem renovar la legislació amb una visió completa, no parcial.

Entro en matèria. El més important d'aquest decret llei és que està pensat fonamentalment per a respondre adequadament a les necessitats urgents que tenim i entrar en una nova fase de la gestió dels problemes derivats de l'impacte que la crisi ha tingut en l'accés i en el manteniment de l'habitatge i, de forma especial, en l'habitatge protegit; entra, també, en l'habitatge protegit en forma de lloguer.

Una constatació: Catalunya té un parc públic d'habitatge insuficient –insuficient–, ho hem dit moltes vegades. Aquesta és una realitat en la qual tots ens posaríem d'acord. Hi ha aproximadament vint mil, vint mil i escaig habitatges que són responsabilitat directa de la Generalitat, que es gestionen a través de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, i uns altres quinze mil que depenen de les administracions locals, a través dels seus propis vehicles, dels seus propis instruments de promoció de sòl i habitatge. Per tant, ens movem al voltant del 2 per cent del total del parc d'habitatges principals –principals, eh?–, 2 per cent.

És una xifra que està molt allunyada, molt allunyada de la dels països de l'entorn europeu als quals ens volem assemblar. I les darreres estadístiques publicades a l'informe *The State of Housing in the European Union*, que es va publicar al setembre del 2019, certifica que el percentatge d'habitatge en lloguer social a Europa se situa en una mitjana al voltant de l'11 per cent –fixin-s'hi, 11 per cent–, nosaltres estem al 2 per cent. Per tant, aquí hi ha molt a millorar i és responsabilitat de tots, i per fer-ho cal actuar amb agilitat, eficàcia, amb transversalitat davant el problema que tenim amb el parc d'habitatge protegit de lloguer públic o privat –públic o privat–, que certament és, com dèiem, escàs. Mentre, any rere any, es continua incrementant l'altra cara de la moneda: davant de la xifra de parc, la xifra del registre de sol·licitants d'habitatge, que creix, i que ara ja tenim un registre que supera les 189.000 inscripcions. Tot això després s'ha de destil·lar molt i s'ha d'acabar, doncs, veient si, efectivament, el sol·licitant acaba sent una persona o una família que pugui optar a..., però, en tot cas, el registre, la magnitud de la problemàtica es situa en aquesta xifra important, que ja he dit que superen les 189.000 inscripcions.

Amb aquest decret també actuem davant de les dinàmiques inflacionistes del mercat de lloguer, que s'expandeixen, diguéssim, des de Barcelona cap a enfora, amb increments superiors al 6 per cent en els preus de lloguer en els darrers tres anys. Això està contribuint al pes més gran de la despesa en habitatge entre les famílies que resideixen en habitatges de lloguer.

Per a aquest tema ens consta que, doncs, no només s'està tractant a nivell de Govern de l'Estat, a través de l'actual coalició de govern entre el PSOE i Podemos –benvinguda sigui qualsevol reflexió que es faci–, però, sobretot, el que compta aquí al nostre país és que el Departament de Justícia amb l'ajuda, la col·laboració, el treball conjunt del Departament de Territori, està treballant per poder portar, de nou –aquell decret també té la seva història–, el decret que pugui regular per moderar l'increment dels preus de lloguer. Hi insisteixo, és un decret que es va aprovar, que no es va poder convalidar en votació aquí al Parlament de Catalunya –també estàvem en unes dates, doncs, en què hi havien legítims interessos electorals d'uns i altres–, però, en tot cas, tal com hem fet amb aquest decret, ho tornarem a fer, i em consta que la consellera Capella amb la nostra ajuda està treballant per poder-lo portar al més aviat possible. Combinarà bé el decret que s'ha de portar amb el nostre decret, el que pretenem convalidar avui.

Seguim amb aquest decret llei de mesures urgents. Amb ell creiem que combatem dificultats existents en la gestió dels casos d'emergència i el risc d'exclusió residencial, perquè volem –i aquesta és una peça fonamental– reduir el nombre de desnonaments. Reduir-lo. Es va registrar un increment del 4,8 per cent entre el 2017 i el 2018, superant 13.900 desnonaments l'any 2019, amb 9.229 en els tres primers trimestres del 2019 –aquí també hi han dates, trimestres, que són especialment complicats de gestionar. I ens cal reduir –ho deia també ara– les llistes d'espera d'adjudicació d'habitatges de casos favorables de les mesos d'emergències. Tenim un problema també,

tenim poc parc destinat a emergències, i hi ha unes meses d'emergències que tenen llistes, doncs, molt elevades. Algunes es gestionen directament des dels ajuntaments, algunes altres es gestionen mancomunadament, totes elles, des de la mateixa Agència de l'Habitatge. La de Barcelona i les de les altres deu ciutats amb mesa pròpia estan estancades al voltant de 1.500 casos, eh?, amb informe favorable, que no poden accedir encara a un habitatge d'emergència a tot Catalunya.

Per combatre aquests problemes, doncs, aquest decret; aquest decret llei d'habitatge. Diverses actuacions que podem dividir en quatre grans pilars: el primer seria el canvi de model de l'habitatge protegit, canvi estructural de l'habitatge protegit. L'impuls a un urbanisme, seria el segon, al servei de la promoció d'habitatge protegit de lloguer, lligar les polítiques urbanístiques amb les polítiques d'habitatge imprescindible. El reforç, aquest seria el tercer punt, de les eines per ajudar a la contenció de les rendes de lloguer –abans en feia referència. I per últim, quart pilar, la millora dels mecanismes per l'atenció de les emergències. Precisament aquest últim, al que feia referència.

En primer lloc, el decret llei suposa..., més que primer lloc, el primer pilar: aquest decret llei suposa un canvi en el model d'habitatge protegit, un canvi, doncs, profund, establint el que hem anomenat un mòdul únic –ja hi havien mòduls en funció de moltes circumstàncies i de moltes categories. Un mòdul únic vinculat als costos d'edificació, i determinant-ne també, a l'habitatge protegit, la qualificació permanent. Serà un mòdul únic vinculat als costos d'edificació i qualificació permanent. Introdueix una qualificació específica en urbanisme, eh?, per habitatge protegit de lloguer, i fa canvis significatius en el procediment d'adjudicació d'habitatges protegits i en el funcionament del mateix Registre de sol·licitants d'habitatge protegit.

El decret llei suposa, per primera vegada, que es prioritzarà l'accés als ajuts públics al pagament de lloguer a residents en habitatge protegit per reforçar la protecció dels col·lectius més vulnerables. També es garantirà el cobrament de les rendes als promotors d'habitatge protegit, la qual cosa suposarà un incentiu més, en definitiva, per tal que aquests promotors privats –també públics, però, en tot cas, molt enfocat als promotors privats– impulsin la promoció d'habitatge protegit de lloguer.

En segon lloc, el segon gran pilar. Al decret llei es preveuen mesures urbanístiques. Torno a insistir en la importància de lligar les polítiques urbanístiques amb les polítiques d'habitatge per a potenciar, en definitiva, la promoció d'habitatge protegit en règim de lloguer. Aquest és un dels elements més singulars de la nova norma, ja que es concerta la política d'habitatge amb la urbanística, relliguen més –més i millor– en els dos àmbits, eh?, traslladant a la normativa l'estreta vinculació que ja existeix.

Per exemple, el decret llei preveu que els sòls de cessió als ajuntaments derivats de desenvolupaments urbanístics, els que siguin, ara han de ser destinats pels ajuntaments a habitatge protegit de lloguer. Focalitzem tots els esforços en desenvolupar i augmentar el parc d'habitatges de lloguer assequible. O cedit amb dret de superfície a promotors d'habitatge protegit en règim de lloguer. És a dir, mobilitzem els sòls, no es poden quedar entretinguts a l'espera de que hi hagin determinades circumstàncies polítiques o financeres en una determinada administració local. També dotem, via aquest decret, de mecanismes per tal que la mobilització sigui immediata amb moltes fórmules per poder-s'hi adaptar. Aquesta cessió amb dret de superfície, per exemple, és o pot ser una bona fórmula.

També en matèria urbanística destaquem l'establiment de mecanismes de mobilització gradual del patrimoni de sòl públic, que impliqui d'inici un inventariat dels recursos disponibles i un procés de desenvolupament transitori assumible pels ajuntaments. És veritat que això també pot ser una gran càrrega, però, en tot cas, tot el que disposem a través d'aquest decret, doncs, s'ha de fer de manera..., les paraules que he utilitzat són «transitòria» i «assumible», i amb tota l'ajuda del Govern de la Generalitat. Però, en definitiva, el sòl patrimoni públic ha d'estar a disposició de les polítiques

d'habitatge, amb una mobilització, hi insisteixo, transitòria, assumible, amb acompanyament, però indefugible –però *indefugible*.

En tercer lloc, el tercer gran pilar. Una important peça del decret que portem avui a convalidació té a veure amb la capacitat normativa sobre el comportament de les rendes de lloguer, sobre el preu. Que, certament, la nostra capacitat és limitada, ateses les competències estatals en la matèria, i la necessitat de respectar el marc legal en matèria de consum, això és evident; però el nou decret llei fa una passa més en les mesures per a la contenció de les rendes de lloguer, com ara obligar a fer constar l'índex de referència dels preus de lloguer en els anuncis i en els contractes dels habitatges que es posin al mercat de lloguer –ja existeix, però és voluntari, ho fem obligatori. Aquesta mesura, creiem que no és menor, creiem que no és una mesura menor, perquè dota aquest índex d'una capacitat d'incidència major, molt major; aporta sens dubte transparència al mercat de lloguer, i esdevé una eina més efectiva per contribuir a la contenció de preus.

També en aquesta línia de dotar de més capacitat l'índex, el decret preveu que cap propietari no pugui rebre ajuts públics, subvencions, subsidiacions, finançament –vinculats a l'habitatge, evidentment–, si l'habitatge objecte d'aquestes eventuais subvencions, subsidiacions, finançament que es posi a lloguer, no respecta l'índex de preus de referència. Tot aquell que se situï per sobre de l'índex de preus de referència no podrà accedir a aquests ajuts públics. I això, òbviament, per nosaltres és un incentiu important perquè l'índex sigui no tan sols molt tingut en compte, sinó per donar transparència a tot el sistema. Esdevindrà, creiem, un factor clau per rebre ajuts per part dels propietaris.

Vaig acabant; el quart pilar. El quart pilar de les mesures previstes en el decret llei té a veure amb la gestió dels casos d'emergència, molt i molt important. El problema dels desnonaments –abans ho dèiem– es manté. Ha canviat la naturalesa dels casos: han passat en pocs anys de ser majoritàriament desnonaments per impagament de la hipoteca a ser-ho actualment, en gran mesura, per impagament de lloguer, per impagament del rebut de lloguer. La intensitat dels desnonaments s'està mantenint, i per això, més enllà de mantenir el compromís amb el sistema de prestacions i ajuts per evitar la pèrdua d'habitatge –les ajudes via pressupostària de l'agència i del departament a les que feia referència al principi de la meva intervenció–, més enllà de mantenir aquest compromís, el Govern ha apostat, a través d'aquest decret llei que proposem que es convalidi avui, per noves mesures per obtenir habitatges de gestió pública que permetin atendre millor els casos d'emergència.

Per exemple: la norma, aquest decret, contempla la creació d'equipaments dotacionals per a allotjament, nous o resultat d'ampliació d'equipaments existents, per incrementar l'oferta d'habitatge protegit que resolgui, en definitiva, casos d'emergència. També implica la pròrroga, durant sis anys més, de l'exercici del dret de tanteig i retracte, establert al Decret 1/15 –al principi de la meva intervenció també hi feia referència–, que finalitzava el 2021 però que amb aquest decret proposem que es prorrogui, de manera que la Generalitat, els ajuntaments i les entitats del tercer sector ambiental podran seguir ampliant, via tanteig i retracte, aquest parc d'habitatge de lloguer fins al 2027; una data, per tant..., o una dada, un fet d'aquest decret, rellevant i important. Només la Generalitat, en l'exercici del dret de tanteig i retracte, ha ampliat el parc sota responsabilitat de l'Agència de l'Habitatge en tres mil nous habitatges des de finals del 2015 fins avui. Per tant, reiterar que aquesta és una gran eina de la que ens vam dotar com a país a partir del Decret 1/15, que ens ha significat increments exponencials del nostre parc d'habitatges –impossible tindre el mateix ritme de creixement del parc només amb promoció pública–, la via de tanteig i retracte ha estat absolutament definitiva, i la volem explotar, la volem, doncs, estendre el màxim possible: acabar el 2021, pròrroga de sis anys, fins al 2027.

A més, el decret amplia l'abast d'aquesta capacitat de tanteig i retracte incloent-hi les segones i terceres transmissions d'habitatges, evidentment, procedents d'execu-

cions hipotecàries, i el fa possible a tot Catalunya, no només als municipis de forta demanda acreditada. Per tant, donem molta capacitat al tanteig i retracte, que, hi insisteixo, ha estat una via molt vàlida per incrementar el parc d'habitatges de lloguer assequible.

El decret llei també suposa un pas endavant en la via de l'expropiació per obtenir habitatge destinat a l'atenció de les situacions d'emergència, a través de la modificació del famós article 15 de la Llei 4/16. L'expropiació d'un habitatge buit d'un gran tenidor es podrà fer també sobre el domini, i no només sobre l'ús –sobre el domini, i no només sobre l'ús–; per tant, estem parlant d'expropiació completa.

Cal destacar igualment que s'hi inclouran també les estructures d'edificis que tinguin més del 80 per cent de les obres acabades. Per tant, anem, allò, rasant totes les possibilitats que tenim d'obtenir, doncs, habitatges per dedicar a l'emergència que ens permetin disposar d'un parc més quantiós. Aquestes estructures poden ser expropiades per ser desenvolupades i destinades, evidentment, a habitatges, de nou, de lloguer social.

I, finalment, el decret llei amplia les vies per evitar la pèrdua de l'habitatge a persones o famílies vulnerables i reforça el mecanisme de lloguer social obligatori previst a la 24/15. S'obliga als grans tenidors a oferir una proposta de lloguer social abans d'interposar qualsevol demanda judicial a les persones o famílies que acreditin situació de vulnerabilitat social, i s'amplia de tres fins a set anys el contracte de lloguer social obligatori que realitzi. I es preveuen, alhora, mecanismes perquè els grans tenidors facin aquest lloguer social a les persones o famílies amb vulnerabilitat acreditada que faci més de sis mesos que resideixen a l'habitatge sense el corresponent títol habilitant. Això són dues novetats molt potents que hem introduït en aquest decret i que són fruit de profund debat també amb les entitats socials, com no pot ser d'altra manera. Vull agrair de nou que ens hagin, doncs, introduït aquestes problemàtiques i que, en tot cas, des dels grups parlamentaris i des del Govern les hàgim pogut recollir en l'articulat que avui els presentem a convalidar: obligació de proposta de lloguer social, ampliació de tres fins a set anys, i també, doncs, capacitat..., «capacitat»: obligació de lloguer social a les persones o famílies amb vulnerabilitat acreditada que faci més de sis mesos que resideixin a l'habitatge protegit sense títol habilitant.

En tot cas, tot això sempre passa pel que són, doncs, informes dels serveis socials, dels ajuntaments, perquè hi ha d'haver aquest vincle entre el coneixement fi que té l'administració més propera, eh?, l'ajuntament, d'aquesta situació de vulnerabilitat i l'actuació que després podem fer des del Govern de la Generalitat. Però entre ambdues administracions i amb aquest marc legislatiu creiem que, efectivament, podrem arribar allà on fins ara no arribàvem, i no hi arribàvem i provocàvem, doncs, situacions de greuge i de desemparellament molt sagnants per a la societat –molt sagnants per a la societat. Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

He dit «moltes gràcies» per donar les gràcies d'aquest punt específic sobretot a la gent de la PAH; però volia, si el president m'ho permet, continuar, re, una mica més... *(Remor de veus.)*

El president

Molt bé. Pensàvem que ja havia acabat. En tot cas, continuï, conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Sí, sí..., és que ha sigut un... *(Veus de fons.)* Sí, bé, ha sigut un moment d'emoció, perquè realment estem introduint temes importants a través d'aquest decret i m'ha

sortit així. Perdonin, eh? I suposo que els que han aplaudit..., alguns ho han fet per emoció també, alguns altres per inèrcia... Però, en tot cas, continuo una miqueta més.

Amb la convalidació que la cambra, si ho té a bé, farà, entraran definitivament en vigor totes aquestes mesures, i a més s'obre la possibilitat d'emprendre noves accions a curt termini per incrementar el parc d'habitatges de lloguer social, que és la principal urgència que tenim en aquest àmbit. Alguns exemples –i ara sí que acabaré– de tot allò relacionat amb l'ampliació de l'habitatge de lloguer social.

Volem reforçar la línia de préstecs bonificats impulsada per l'Agència de l'Habitatge i l'Institut Català de Finances per fomentar la promoció d'habitatge protegit, amb una nova convocatòria que millorarà l'anterior –aquest és el famós ICF 2.

Tenim previst que l'Agència de l'Habitatge obri una nova línia d'ajuts al pagament de lloguer destinada a residents en allotjaments dotacionals. Per tant, arribem també a un altre perfil de persones o famílies en situació de vulnerabilitat.

El Govern també té previst prorrogar la línia de préstecs bonificats impulsada per l'agència i l'Institut Català de Finances per fomentar l'exercici del dret de tanteig i retracte –aquest és l'ICF 1.

Un altre exemple té a veure amb els mecanismes sancionadors i d'inspecció d'habitatges buits, que es clarifiquen amb la nova norma. Contemplem que la competència en aquest àmbit s'exercirà de forma coordinada i concertada entre Generalitat i els ajuntaments. El Govern té previst que s'ofereixi als municipis amb més problemes derivats de les meses d'emergències la signatura de convenis, de convenis específics per cofinançar amb els municipis la inspecció d'habitatges buits durant el 2020. Per tant, mesures que van derivades d'aquest decret, eh? I assumim, des del Govern de la Generalitat, un cost de tres-cents euros per habitatge per a la gestió d'aquests expedients. Això suposa l'assumpció de la meitat del cost estimat d'aquestes inspeccions, a la qual caldrà afegir que les actuacions expropiatòries o de cessió d'aquests habitatges siguin també cofinançades per la mateixa Agència de l'Habitatge.

Per tant, anem construint elements que ens permeten no només legislar, sinó també actuar ja a l'avançada pel que pugi significar la convalidació d'aquest decret; mecanismes potents que ens amplien la capacitat del radi d'acció, amb molta, molta ambició.

I, finalment, el decret reforça el paper de l'Incasòl, de l'Institut Català del Sòl, una estructura d'estat, una eina imprescindible per al desenvolupament de les polítiques de sòl i habitatge en el país. L'Incasòl podrà mobilitzar un major nombre de peces de sòl de la seva propietat, promoure habitatge de lloguer assequible, emplaçaments amb major demanda... Preveiem, per a aquest 2020, superar els cinc-cents habitatges programats, entre cinc-cents i sis-cents. Això sempre té en compte, doncs, evidentment, els costos d'edificació, però aquestes són les xifres per al 2020.

I en una línia semblant el Govern té previst que sigui també l'Incasòl que construeixi habitatges o allotjaments dotacionals de lloguer assequible, els dotacionals als que abans fèiem referència.

Un darrer exemple d'aquest important paper de l'Institut, de l'Institut Català del Sòl, té a veure amb la col·laboració amb cooperatives d'habitatge i altres promotors socials per impulsar convenis amb ajuntaments perquè el dret de superfície o la concessió administrativa –un o altre procediment– de sòl de titularitat municipal sigui assumit per cooperatives d'habitatge i altres promotors socials. I l'ens de la Generalitat, l'Incasòl, actuarà com a facilitador d'aquests acords i com a gestor de la concurrència.

Tot plegat demostra l'ambició d'aquest decret llei i les seves grans possibilitats per avançar davant els problemes i els reptes que tenim en matèria d'habitatge protegit de lloguer social, en l'atenció de casos d'emergència en el comportament del mercat de lloguer. La nova norma, en definitiva, és una gran oportunitat per resoldre problemes urgents; no l'única, perquè insisteixo en que hem de, també, fer un esforç en poder legislar de manera més ordenada, de manera més coordinada, tota la dis-

persió de normatives que tenim ara. Però afegint-hi aquest decret, doncs, toquem, jo diria que tots els àmbits de les polítiques d'habitatge, amb l'ambició de poder construir aquesta nova llei de referència en matèria d'habitatge, que això ho començarem a fer immediatament.

En paral·lel a aquest important pas per portar als nous temps un marc normatiu de referència que ja té tretze anys de vida, recordar també –ho deia al principi de la meua intervenció– que caldrà endegar els processos de diàleg necessaris per renovar el Pacte nacional de l'habitatge com a instrument de consens polític, institucional i social que ens guiï en els propers anys i que ens faci remar a tots en el mateix sentit –de forma molt especial a la Generalitat, evidentment, als ajuntaments, a les entitats socials i al sector privat– per abordar les polítiques d'habitatge amb més ambició i amb més voluntat de resoldre una problemàtica social tan important, a la que el Govern de la Generalitat, des del primer dia, hi ha posat molt d'esforç i l'hi continuarà posant.

Ara sí que acabo. El decret, tal com el presentem avui en dia, encara no contempla –perquè està al Consell de Garanties Estatutàries– una petita modificació que vam veure una vegada ja l'havíem aprovat, que, doncs, es convalidarà –si així ho té a bé la cambra– properament. Aquesta convalidació d'avui, si la cambra la vota favorablement, i la propera configuraran aquest Decret de mesures urgents en matèria d'habitatge.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Doncs ara sí, conseller, moltíssimes gràcies. És el torn ara dels grups parlamentaris per fixar la seva posició... Sí, digui'm, senyora Sirvent, per què em demana la paraula?

Maria Sirvent Escriu

Sí, president, simplement per fer una puntualització. Res, que a la Junta de Portaveus ens vam limitar els temps, tots els grups parlamentaris, amb la finalitat d'economitzar el temps del Ple, i tenint en compte l'extensió de l'exposició del conseller, tenint en compte que també té temps il·limitat, li agrairia que fos una mica flexible amb aquests temps.

El president

Ho serem, diputada. En tot cas, és el torn, dèiem, dels grups parlamentaris, i en primer lloc té la paraula el diputat Sergio Sanz, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans. Quan vulgui, diputat.

Sergio Sanz Jiménez

Gràcies, president; consellers, diputats... Lo primero que quería hacer es una crítica al uso del instrumento del decreto ley, y lo voy a hacer citando el artículo 38 de la Ley 13/2008, de 5 de noviembre, de la presidencia de la *Generalitat* y del *Govern*. Que dispone que, en caso de necesidad extraordinaria y urgente, puede dictar disposiciones legislativas provisionales bajo la forma de decreto ley en los términos expresados en el artículo 64 del *Estatut*. Claro, estamos hablando de disposiciones legislativas provisionales. El problema que tenemos con la vivienda es un problema estructural que viene de hace mucho tiempo, de no haber hecho las políticas de vivienda adecuadas desde que han tenido la competencia.

(Dirigint-se al president del Parlament.) President, això funciona al revés...

El president

Estava en temps positiu, com el conseller.

Sergio Sanz Jiménez

Bé, no ho sé...

El president

L'hi torno a posar, no pateixi.

Sergio Sanz Jiménez

Bueno, continúo. En la memoria justifican el decreto diciendo que es urgente disponer de un instrumento normativo con rango de ley que permita reconducir la situación actual de extrema dificultad en el acceso a una vivienda de precio asequible para una parte significativa de la población. Bueno, lo hemos dicho bastantes veces nosotros: no consideramos que el problema principal sea el marco legal. Hay otros problemas, como, por ejemplo, que hace diez años que el Gobierno de la Generalitat presenta los presupuestos fuera de plazo. Hace tres años que estamos sin presupuesto, pero también hay otro problema, y es que de forma recurrente lo que destina el Gobierno de la Generalitat a políticas de vivienda es la mitad de lo que destinan de media en relación con su presupuesto el resto de comunidades autónomas. Lo digo porque aquí, luego, sí, podemos hablar de tanteo y retracto, pero tanto y retracto, si no tenemos recursos, no vamos a obtener esas viviendas.

Así que, el problema que tenemos con la vivienda, insisto, es falta de presupuesto, malas políticas públicas por parte de la Generalitat, mala gestión, y no tanto el marco legislativo. Otras comunidades están en circunstancias mejores y el marco legislativo se parece mucho. Así que lo que nos parece urgente es que el Gobierno de la Generalitat multiplique ese presupuesto como se ha aprobado en este Parlamento, que fue a propuesta de Ciudadanos, 1.000 millones de euros a vivienda durante los diez próximos años.

El Govern justifica el decreto diciendo que nos encontramos en una situación de emergencia habitacional, pero no le vimos preocupados por esa emergencia cuando, en 2017, vendieron suelo residencial público a una promotora privada para que hiciera vivienda de precio libre. Ni le vimos preocupado cuando optaron por vender la fábrica Llandrich, en San Adrián del Besós, a pesar de que propusimos, a través de una iniciativa parlamentaria, que las viviendas que allí se construyeran se hicieran con titularidad pública. Tampoco nos pareció que vieron esas urgencias cuando hace unos meses pusieron a la venta las parcelas del sector Llevant de Viladecans. Cito literalmente el anuncio: «Oportunidad única para invertir en suelo residencial.» Parecía: «Incasòl, especulación y promoción.» En esos momentos no les vimos utilizando el suelo de la vivienda como instrumento de la política social, sino como un instrumento de financiación de la Generalitat. Así que, bueno, justifican el decreto diciendo que es necesario incrementar de manera efectiva la oferta general de viviendas a precios moderados, pero no hemos visto que eso que dicen lo hayan practicado con su gestión.

Así que uno empieza a sospechar. Empieza a sospesar si este decreto persigue los fines que dice perseguir, o persigue un titular ya preparando estas elecciones que nos han anunciado, o que quieren aprobar un presupuesto para tener... el titular de cara a aprobar un presupuesto, quizá también un decreto de vivienda para anunciar que han aprobado un decreto de vivienda.

Durante la interpelación le recordé, *conseller*, que la ejecución presupuestaria en materia de viviendas se había reducido en un 5 por ciento entre el 2017 i el 2018, mientras que en ese mismo periodo incrementaban el gasto destinado a medios de comunicación, a los que destinan más recursos que a políticas de vivienda. Insisto: tenemos un problema con la financiación de las políticas de vivienda. Claro, con un hecho de este tipo, uno tiene la sospecha de que el decreto busca ese rédito político, porque el Govern ha demostrado tener otras prioridades. Y como les decía, el principal problema no es de marco legal, el principal problema tiene que ver con la gestión.

Si el Govern ha vendido suelo público no es porque haya una ley que les obliga a vender el suelo público, es porque han decidido vender suelo público. Si el Govern destina más medios a recursos y recursos a medios de comunicación no es porque

la ley les obliga a dedicar más a medios de comunicación que a viviendas, es porque así lo deciden. Y honestamente nos parece que para solucionar el problema de la vivienda es mucho más urgente que el Govern deje de hacer eso, antes que aprobar un decreto con el que modifican, sin un debate parlamentario suficientemente serio y extenso, el marco legislativo que incide sobre la vivienda.

Por eso insistimos en que el mecanismo adecuado para abordar estas cuestiones pensamos que habría sido el de proyecto de ley, y que, por lo tanto, en caso de que sea convalidado, vamos a solicitar que se tramite como proyecto de ley.

Vamos a revisar alguna de las propuestas del decreto. El decreto es bastante extenso, modifica disposiciones de la Ley 18/2007, del derecho a la vivienda; del Decreto 1/2015, de medidas extraordinarias urgentes para la movilización de la vivienda procedente de ejecuciones hipotecarias; la Ley 24/2015, de medidas urgentes para afrontar la emergencia en el ámbito de la vivienda; la Ley 4/2016, de medidas de protección del derecho a la vivienda de personas en riesgo de exclusión residencial y la Ley de Urbanismo. Tenemos muchas de ellas, pero al final Catalunya sigue siendo la comunidad con más desahucios. Las comunidades tienen menos leyes y más presupuesto, más política pública, y tienen menos desahucios. Por tanto, bueno, ya hemos visto que no es tan efectivo el tema legislativo.

Pero, en cualquier caso. Hay medidas que nos parecen adecuadas, dentro de este decreto. Como, por ejemplo, que en los anuncios de los alquileres tenga que figurar el índice de referencia de precios. De hecho, esto es una propuesta que ya hicimos nosotros. También nos parece adecuado que la calificación de la vivienda protegida tenga carácter permanente, o que se amplíe el plazo para el ejercicio del derecho de tanteo y retracto. Insisto, derecho de tanteo y retracto sin presupuesto, no sirve de nada.

Pero también hay aspectos en los que nos parece que el decreto es poco ambicioso, como por ejemplo cuando establece que solo los municipios de más de cincuenta mil habitantes deben suscribir un programa de actuación concertada para movilizar los patrimonios públicos de suelo y vivienda. Esto deja fuera a municipios del área metropolitana de Barcelona y de otros lugares de Catalunya, que deberían ser parte efectiva de la solución.

Otra cuestión que no nos parece adecuada es que consideren como vivienda vacía aquellas que hayan sido ocupadas de forma ilegal, a pesar de que sus propietarios hayan iniciado un procedimiento judicial para la recuperación de su posesión. Por eso hemos llevado este decreto al Consejo de Garantías Estatutarias.

Pero, por último, también querría hacer una reflexión acerca de la nueva definición que se hace de «grandes tenedores de vivienda», que se extiende también a personas físicas. Nos parece razonable que haya medidas encaminadas a que quienes concentran mayor riqueza contribuyan, en mayor medida, al bien común. Pero también pensamos que ese objetivo debe alcanzarse con medidas tributarias antes que a través de nuevas obligaciones sociales, que probablemente puedan ser esquivadas con efectos negativos para el interés general.

Mire, yo desconozco la cifra de personas físicas que son propietarias de más de quince viviendas, pero podemos intuir que, con la nueva obligación que se les impone, es probable que veamos cómo elevan la exigencia de garantías a los posibles inquilinos durante su selección, o que incluso pongan a la venta alguna vivienda para evitar tener que incurrir en esa obligación. Porque claro, no vayamos a tener efectos contrarios a los deseados. Porque si elevan las condiciones de acceso a la vivienda, se podrían estar quedando fuera personas con menos recursos. Por el otro lado, esta medida tampoco supone ninguna garantía para aquellos inquilinos que alquilan a pequeños propietarios, que son la mayoría. Si acaso, pues, deberíamos ver si no va a tener ese efecto contraproducente también desincentivando la promoción de vivienda nueva para alquiler, restringiendo todavía más su oferta. Un objetivo que dice perseguir el decreto, el de que haya más promociones de vivienda de alquiler.

Esto lo digo recogido también una noticia del Colegio de Arquitectos de Catalunya, que nos informa de que la superficie de vivienda visada cayó en Barcelona un 15,6 por ciento, mientras que la superficie visada del uso terciario –oficinas, comercio y naves industriales– se incrementó en un 218 por ciento. Desde el colegio profesional atribuyen ese descenso en la promoción de vivienda a algunos requerimientos normativos que se amplían en este decreto. Lo atribuyen incluso a unos requerimientos normativos que el colegio, en su momento, avaló y, vamos, que le parecieron bien, pero claro, hay que revisar las medidas que se toman qué efectos tienen. Porque hay que estar en permanente revisión de los efectos de las políticas públicas, precisamente para evitar que aquello que se hace con buena intención no tenga un efecto contrario al deseado. Por tanto, no nos parece que abordar estas cuestiones a través de un decreto, y no desde un proyecto de ley, sea prudente. Pero tampoco podemos pedir demasiada prudencia a un gobierno agotado, irresponsable y que tanto perjuicio ha causado en los últimos años a Catalunya.

Finalmente, conviene que la ciudadanía sepa que el Govern –usted ha agradecido a otros grupos–, conviene que la ciudadanía sepa que el Govern no ha querido contar con Ciutadans para la elaboración de este decreto, a pesar de que le pedimos que mantuviéramos una reunión para comentarlo antes de su aprobación. No ha querido contar con este primer grupo de la Cámara, que ha sido el más activo en la elaboración de propuestas en materia de vivienda en este Parlamento, así que les voy a anunciar que –teniendo todo eso en consideración– vamos a votar en contra del decreto, pero a favor de su tramitación como proyecto de ley.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar és el torn de diputada senyora Rosa Maria Ibarra.

(Pausa.)

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Consellers, molt hem parlat de la situació de l'habitatge a Catalunya. És evident que es fa imprescindible prendre mesures per donar sortides a la situació, en molts casos, desesperada, d'aquelles persones que necessiten un habitatge de manera immediata. Però també és imprescindible planificar un horitzó temporal més ampli precisament per capgirar aquest model en el que fins ara hem viscut, i, si més no, compensar-lo incrementant el parc de lloguer i introduir altres formes de tinença que fins ara són residuals al nostre país.

Estem d'acord amb vostè, conseller, que l'habitatge no té una fórmula màgica, sinó que són diferents actuacions de manera transversal per aconseguir trobar-hi solucions.

Avui ens porten a ratificació el Decret llei de mesures urgents per millorar l'accés a l'habitatge, un decret que, al nostre entendre, arriba tard perquè la situació s'ha fet insostenible per a moltes persones i que, a més, arriba després de dos intents fallits a què vostè mateix s'ha referit.

Em permetran que em refereixi a la primera versió d'aquest decret que avui ens porten a l'aprovació. Una primera versió que deixava de manifest la constatació de l'estratègia d'evasió competencial que massa vegades fa la Generalitat respecte als ajuntaments: passar-los la responsabilitat sense donar-los recursos. Tampoc implicava en les mesures que apuntava als agents privats, no resolía com s'assumiria el cost de la promoció d'habitatge en règim de lloguer assequible o de la promoció dels allotjaments dotacionals, i pretenia diferenciar el preu del mòdul de l'habitatge protegit segons els diferents barris de la ciutat, o fins i tot es pretenia una liberalització del procediment d'adjudicació dels habitatges.

Malauradament, en alguns d'aquests punts, el segon decret –aquest que avui ens porten a convalidació– tampoc no hi troba solució. Era evident que no podíem estar d'acord amb aquell decret ni en el fons ni en les formes, però conscients de la situació, i per responsabilitat, ja els vam dir que estàvem disposats a parlar-ne, a fer aportacions que milloressin el redactat, i és el que hem fet.

De fet, li vull agrair, personalment i en nom del grup, la seva disponibilitat per parlar d'aquest decret, i també a tot el personal del Departament per poder parlar i fer aportacions. Perquè som conscients de la necessitat de buscar solucions immediates a les necessitats urgents de tantes famílies, però també d'afrontar aquest canvi de model. I potser perquè els socialistes som eminentment municipalistes, tenim molt present el gran repte que suposa l'habitatge i tot el que comporta per als ajuntaments. I és per això que les nostres aportacions han anat en la línia d'evitar que la Generalitat defugui les seves responsabilitats respecte de l'habitatge davant dels ajuntaments, com creiem que ha vingut fent durant massa temps. Tot i que els hem de reconèixer que en aquest nou decret tampoc no ens n'hem sortit del tot.

El nou decret recull una eina de concertació entre les dues administracions. Els ajuntaments són la primera línia d'atenció de les persones en risc d'exclusió residencial; són també les que tenen en el seu terme els edificis buits, ocupats i inacabats, i que, per tant, han de fer front a les conseqüències de tot això. També tenen el sòl per poder tirar endavant habitatge assequible. Però, tot plegat, no ho poden fer sols. El nou redactat del document preveu un programa de regulació concertada entre ajuntaments i el departament, i també obre la possibilitat que puguin aprofitar aquesta concertació els ens supramunicipals.

Per altra banda, al nou decret desapareix un aspecte que creiem que era perillós, que era la diferència entre el preu del mòdul de protecció oficial entre els barris d'una mateixa ciutat. Per tant, aquest decret avança en determinats aspectes, però en deixa d'altres, al nostre entendre, sense resoldre. El decret preveu que els grans tenidors i els particulars amb més de quinze habitatges hagin d'oferir un lloguer social a les famílies que estiguin ocupant aquests habitatges, hagin tingut o no títol habilitant anterior. Hauran de donar aquesta alternativa previ informe dels serveis municipals sobre una sèrie de punts. Aquesta és una mesura que incideix clarament en la possibilitat de proporcionar habitatge a les famílies en situació de vulnerabilitat i que incideix també directament en l'ocupació dels habitatges.

I, miri, nosaltres també pensem que els grans tenidors han d'assumir la seva responsabilitat en la situació actual, però en aquest punt volem fer algunes consideracions. La primera és que creiem que vostès han renunciat a liderar la sortida de la situació d'emergència de manca d'habitatge assequible. Vostès, amb aquest decret, li passen la pilota als particulars, ja siguin grans tenidors o persones físiques, li passen la responsabilitat de garantir el dret de l'habitatge, que d'entrada correspon a l'Administració. De fet, vostè mateix ha dit que aquest decret arriba on vostès no havien arribat.

Però també creiem que les mesures que plantegen de regularització de les situacions d'ocupació no poden ser mesures aïllades i fora de context, perquè si no s'emprenen altres mesures, aquesta nova oportunitat que plantegen, en alguns casos, acabarà portant problemes als municipis que hauran de gestionar els mateixos ajuntaments.

Fa temps que li vam demanar una taula interdepartamental per treballar el tema de l'ocupació, conseller, i de moment, res. És a dir, sap quants habitatges buits hi ha a Catalunya? El Govern sap quants d'aquests habitatges són propietat de grans tenidors? Quina és la magnitud del fenomen de l'ocupació? Quin és el perfil de les persones que ocupen? Per què es produeixen ocupacions concentrades en alguns municipis en poc temps, que fins i tot fan variar la seva població, el seu padró, i que comporten disfuncions a l'hora de donar els serveis municipals? No, el Govern no ho sap. El Govern prefereix optar per tirar la pilota endavant i ja veurem què passa.

Igualment ens preocupa què pot significar aquesta mesura quant a càrrega de treball i pressió sobre els serveis municipals, que són el que ens han de fer els informes. I esperem que la Generalitat, al cap i a la fi, els doti dels recursos per fer aquesta feina que hauran de fer.

A més, com dèiem, si aquesta mesura no va acompanyada d'altres de caire social però molt més àmplies –de seguiment de les famílies, de donar-los sortides laborals...–, de poc servirà.

Igualment creiem que el decret és incomplet a l'hora d'atacar l'habitatge desocupat, aquell que no compleix la funció social. Nosaltres els proposàvem modificar l'impost sobre pisos buits, incrementant el tipus impositiu, però vostès no ho han volgut incloure en el decret. I hem vist que l'únic que fan, en la llei de mesures, és variar el percentatge de bonificacions que aquells que sí que decideixen posar el seu parc en lloguer assequible tenien; no incrementen el tipus.

I parlant de llei de mesures i de pressupostos, aquesta és la mare dels ous, conseller, si m'ho permet. Ens ho creiem o no que l'habitatge és un dels temes més importants i que ha de tenir prioritat? I aquí no només l'hauríem de mirar a vostè, també hauríem de mirar el Grup de Catalunya en Comú Podem, que han donat per bo aquest pressupost, clarament insuficient en molts aspectes i també en habitatge. I si ens ho creiem, hem de posar-hi els recursos necessaris: els recursos per ampliar el parc d'habitatge públic, els recursos perquè els allotjaments dotacionals dels que parla el decret siguin la realitat, els recursos perquè en aquells sòls d'aprofitament urbanístic que els ajuntaments tenen i que els han de destinar a habitatge públic de lloguer, realment s'hi construeixi, perquè si no, tindrem sòls, però no tindrem habitatge.

Malauradament, en el pressupost que ens ha presentat, no hi ha els recursos suficients. Hi destinen poc més de 366 milions d'euros, que suposa un 42,4 per cent menys que el 2010, que era de 636 milions. Per tant, un pressupost que no reverteix les retallades i que queda molt lluny dels 1.000 milions que vam aprovar en aquest hemicicle per revertir aquesta situació –abans en parlava el diputat de Ciutadans.

I, per últim, creiem que aquest decret s'hauria de tramitar com a projecte de llei, que sembla que inicialment vostès hi estaven disposats i ara han canviat d'opinió. S'hauria de fer perquè durant la seva tramitació, que sabem que s'allargaria durant uns quants mesos –també l'hi he de dir–, potser no tindríem la legislatura per fer-ho, perquè ja s'ha anunciat que després dels pressupostos anirem a eleccions, però bé entenem que una tramitació com a projecte de llei permetria valorar el desenvolupament de les mesures plantejades. I, a més, perquè creiem que des d'un punt de vista de tècnica legislativa o de seguretat jurídica, hi ha certs punts que tenen marge de millora. Per tant, el treball més ampli ens ajudaria a perfeccionar-lo.

Si no es fan les coses bé, potser es poden generar titulars, potser es poden satisfer les demandes dels col·lectius que legítimament defensen aquells que més necessitats tenen en habitatge, però les mesures que s'emprenen tenen un recorregut curt, poden tenir un recorregut curt. I no només això, sinó que fins i tot es pot arribar a obtenir un resultat diferent i contrari a aquell que es buscava.

En definitiva, conseller, el nostre grup s'abstindrà del decret que ens presenten a convalidació, amb el convenciment que aquest Govern, una vegada més, defuig la seva responsabilitat respecte a l'habitatge i no afronta de manera decidida les necessitats i els reptes del nostre país.

Estic convençuda, conseller, que compartim objectius, però la política no només és objectiu, sinó que és bona legislació i sobretot recursos.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn ara de la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Bé, doncs aquí estem, un any després. Un any després del primer decret fallit d'aquest Govern per fer front a l'emergència habitacional, conseller, que no el vam tombar per motius electorals, que va ser perquè no ho van fer bé ni en el contingut, ni en la forma, ni en la manera de treballar, perquè si fos per motius electorals, tenim unes altres eleccions aviat i estem aquí defensant aquest decret. Per tant, crec que seguir utilitzant els arguments electorals per emmascarar quan una cosa no es fa bé no té massa sentit, sobretot perquè jo crec que han après la lliçó i que ho han pogut fer d'una manera diferent.

Jo crec que –ja els vam avisar– han entès que no es pot fer un decret sobre habitatge, que vol fer front a l'emergència en l'habitatge, sense parlar-ho i acordar-ho amb les organitzacions socials i amb els moviments socials, amb els ajuntaments, amb aquella gent que està a primera línia aturant els desnonaments, amb aquella gent que estan donant resposta d'emergència sense gairebé recursos o amb aquella gent que està posant el cos quan hi ha un desnonament i el Govern els envia als Mossos.

Per tant, jo crec que han entès que hi han maneres diferents de fer i segurament per això el resultat d'avui serà diferent del que hagués estat fa un any. Pensar que es pot fer una modificació de la ILP 24/2015, sense treballar-ho amb el grup promotor de la 24/2015 –a qui també aprofitem per saludar–, és no entendre de què va la lluita pel dret a l'habitatge a Catalunya. Creiem que aquest any ho han entès i ens n'alegrem que ja s'hagi pogut treballar diferent i, per això, el resultat és diferent i, per això, la votació també tindrà un resultat diferent.

Però és cert també que hem perdut un any, que hem perdut un any on han continuat havent-hi desnonaments, on els fons voltors han continuat actuant impunement, i on no s'ha invertit ni s'ha incentivat prou l'habitatge protegit oficial de lloguer. Per tant, ha sigut un any perdut, quan ja anem amb molt de retard. Anem molt tard. Vostè sap que en els últims deu anys pràcticament no s'ha fet política d'habitatge a Catalunya, ha sigut una dècada perduda. I estem vivint una crisi habitacional des del 2007, vostè ha donat algunes xifres, però val la pena recordar-les: entre 2008 i 2013 més de 98.000 procediments d'execució hipotecària, i això sumant-se a les dificultats per pagar el lloguer de moltes famílies. El 68 per cent dels desnonaments l'any 2018 van ser per no pagament de la renda. A més a més de tots els temes d'infra-habitatge, efectivament d'ocupacions d'habitatges buits, i mentrestant les entitats financeres i els fons voltors han seguit campant a l'ample mentre hi havia seixanta-un desnonaments al dia a Catalunya.

Però, hi insistim, més val tard que mai. Nosaltres celebrem que s'hagin fet les coses diferent. Volem agrair a l'equip de la conselleria la disponibilitat per parlar, per treballar, per avançar, perquè tinguem un decret a què aquest Parlament pugui donar-hi suport i pugui ser convalidat. Celebrem que s'hagi pogut parlar i treballar amb les entitats promotores de la ILP 24/2015, amb el Sindicat de Llogateres, amb l'Àrea Metropolitana de Barcelona –que sorprenentment ara sembla ser que ja no els agrada el decret que fa un temps sí que els agradava, potser sí que una mica d'electoralisme per part del PSC hi ha en aquest canvi de sentit del vot, ja que venien de votar a favor i ara de cop i volta a abstenir-se–, amb els grups parlamentaris que necessitaven per poder treballar. I jo crec que és important, això: rectificar i aprendre dels errors.

I ara sí que entraria una mica més en el contingut del decret i per què creiem que aquest decret sí que fa front, sí que fa passos en avançar cap a la lluita contra l'emergència habitacional i cap a canviar el model de l'habitatge a Catalunya. Nosaltres sempre hem defensat que, efectivament, s'han de combinar actuacions d'emergència en el curt termini i actuacions a mitjà termini; que hem de canviar i avançar cap a un model que fomenti l'habitatge de lloguer i que aposti per l'habitatge protegit de lloguer. Això..., creiem que aquest decret, en aquest sentit, fa passos i que efectivament, fa passos per revertir aquesta situació que només el 2 per cent de l'habitatge a Cata-

lunya sigui de protecció oficial. I avancem. Vostè ha situat la xifra de l'11, que és una mitjana, a nosaltres ens agradaria situar-nos en la xifra del 15, que creiem que és la que més respon a les necessitats que pot tenir Catalunya.

Nosaltres sí que volem insistir i remarcar que les mesures més importants que inclou aquest decret són mesures que s'han aconseguit gràcies a la pressió social i gràcies a la incidència i al treball que han pogut fer les organitzacions socials i el grup promotor de la 24/2015. Creiem que és fonamental que elles hagin pogut fer aquesta aportació i que s'hagin recollit algunes de les seves demandes, que són precisament algunes de les que especifiquem aquí: la renovació a set anys dels lloguers socials signats a l'empara de la Llei 24/2015, aquells que caduquen ara o en el futur; la protecció davant desnonaments per extinció de contractes de famílies en exclusió residencial en habitatges de grans tenidors, ampliant en aquests casos les ofertes obligatòries de lloguer social; el lloguer social de set anys per a famílies en exclusió residencial que s'han quedat sense habitatge, sense títol, després d'una execució hipotecària, o que per falta d'alternatives han hagut d'ocupar pisos quan han estat com a mínim sis mesos en aquest habitatge i sí, sempre, amb un informe de vulnerabilitat, un informe social favorable.

Tots els nous lloguers, a més a més, socials, hauran de respectar els terminis de la LAU, podent arribar a contractes de deu i catorze anys de durada. Fixar per llei el preu de cessió obligatòria d'habitatges buits de bancs i fons voltors –és fonamental això. És fonamental que hi hagi aquesta obligació dels grans tenidors de cedir pisos buits. Fins ara no s'ha pogut fer perquè, efectivament, hi havia un recurs al Constitucional que ho impedia; aquest recurs ja no hi és, i aquest decret enforteix això. Ara s'ha d'aplicar, s'ha de desenvolupar.

I per nosaltres, molt important –per molt que entenem que al Grup de Ciutadans potser no li sembli–, que és l'ampliació de la definició de «gran tenidor» a «persones físiques amb més de quinze habitatges». Ens hagués agradat que haguessin estat deu, perquè ens sembla que deu ja és bastant gran tenidor, però entenem que en el marc d'una negociació no és el que una vol sinó el que s'arriba a acordar. Són mesures que són importants, són mesures que poden anar més enllà –les mateixes entitats reconeixen que hi ha algunes que no han quedat recollides–, però creiem que és un bon punt de partida.

Pel que fa a la part urbanística del decret, creiem que hi ha mesures que poden ajudar a augmentar el parc d'habitatge protegit, però sobretot –i amb això també a diferència del Grup de Ciutadans, i a diferència, sembla ser, del grup del PSC– nosaltres sí que creiem que el dret a l'habitatge és responsabilitat dels privats, és responsabilitat de les entitats financeres, dels fons voltors i dels grans tenidors. Perquè aquell que especula, que s'enriqueix i que fa negoci amb l'habitatge té responsabilitat també amb el dret a l'habitatge. Per tant, no és només un tema de recursos públics, que sí, és també un tema de voluntat política i d'obligar els grans tenidors a ser responsables de la bombolla i l'emergència que ells han creat amb les seves actuacions, que han buscat enriquir-se per sobre dels drets de les persones. Per tant, creiem que hi ha alguns aspectes valents que la Generalitat es resistia molt a incorporar, i que si ho ha fet ha estat precisament per aquesta pressió social, com va passar amb el 30 per cent a l'Ajuntament de Barcelona.

Un dels grans canvis –el conseller ho ha explicat– és la qualificació permanent de l'habitatge protegit. Clau, perquè portem anys invertint milions en habitatges de protecció oficial, i on estan aquests habitatges de protecció oficial? Al mercat privat, i seguim amb un 2 per cent. Per tant, la qualificació permanent és clau. No només això, també es podrà qualificar urbanísticament l'habitatge de protecció oficial de lloguer i fixar a les reserves d'habitatge protegit que una part sigui amb fi de lloguer. Això fins ara no era possible i és una mesura que pot avançar en augmentar significativament el parc d'habitatge protegit de lloguer.

Finalment, tal com el nostre grup també ha reclamat moltes vegades, i que sembla que finalment sí que ha estat possible, simplificar l'aplicació de la mesura del 30 per cent al sòl urbà consolidat eliminant, entre d'altres coses, l'obligació de garantir la viabilitat econòmica. Així, aquells municipis que tinguin la voluntat política d'aplicar aquesta mesura del 30 per cent ho tindran més fàcil del que ho va tenir Barcelona en el seu moment, inclosa la moratòria que va provocar que moltes llicències es presentessin durant aquella moratòria, i serà més fàcil acceptar socialment, políticament i econòmicament que la mesura del 30 per cent ha vingut per quedar-se i que dona resultats positius.

Però, conseller, tenim encara molt reptes. Aquest decret és important, però aquest decret s'ha de desplegar, s'ha d'implementar i necessita recursos. Per això nosaltres, dintre de l'acord de pressupostos, hem volgut incloure el desplegament i l'aplicació real d'aquest decret, perquè, si no s'aplica, el paper queda en re. I com s'ha d'aplicar? Doncs com s'ha dit també: s'han de posar més recursos; s'han de posar més recursos a l'habitatge de protecció oficial de lloguer. Perquè una cosa és mobilitzar sòl i una altra cosa és finançar la construcció d'això, i perquè la construcció de l'habitatge de protecció oficial de lloguer sigui sostenible, també cal posar-hi recursos. I és veritat que en aquests pressupostos n'hi ha una mica, però no és suficient. Si volem fer front a la llista d'emergència habitacional, doncs sí, hem de posar recursos per posar a zero aquesta mesa. I per això hem exigít una partida que, sigui amb ajuts de lloguer, sigui amb les diferents eines que té la Generalitat de Catalunya, pugui ajudar a reduir aquesta llista i a desbloquejar-la.

Si volem que les famílies no hagin de marxar de casa seva, cal mantenir els ajuts al lloguer, però, sobretot, i aniré ràpid, cal ser contundents; cal ser contundents en exigir la seva aplicació, perquè hem vist el que fa Azora, que es peta la durada dels contractes i la prohibició d'augmentar el lloguer; hem vist el que ha fet el fons Vauras, que té el Bloc Llavors i que està intentant petar-se el decret des del moment que està fet.

Per tant, el que cal també és donar un missatge clar des del Govern de la Generalitat de Catalunya que no es permetrà que els fons d'especulació, que els grans tenidors estiguin per fora de la llei; que, si incompleixen, hi haurà sancions, i que es defensarà el dret de les famílies vulnerables per sobre dels interessos econòmics.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn ara de la diputada senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, doncs, a nosaltres no ens entusiasma aquest decret i creiem que introdueix mesures que són de mínims, però avui podem dir que celebrem que aquestes mesures siguin en aquest decret gràcies a la pressió i a la mobilització popular, que és tan necessària en la conquesta de drets. Així que enhorabona, companyes, per haver aconseguit aquestes millores.

No podem evitar, però, tenir la sensació de que algunes d'aquestes mesures quedaran en paper mullat, igual que hi queden moltes mesures que garanteixen drets de la Llei 4/16, que prové de la 24/2015, perquè ni l'Administració de justícia ni la Generalitat prenen mesures perquè es facin efectius els drets que es contemplen en aquestes lleis.

És cert, és necessari; és necessari promoure mesures extraordinàries i temporals, però calen mesures de fons, contundents i definitives; mesures que posin en qüestió la idea aquesta tan estesa de que l'habitatge és un bé amb el que comercialitzar, perquè sense aquest plantejament estructural, sense aquest plantejament sistèmic, el greu problema d'accés a l'habitatge, un dret tan important per al desenvolupament de la vida com és l'habitatge, seguirà sent part de la crua realitat que vivim.

En aquest sentit, nosaltres volem posar en valor les conclusions del Primer Congrés d'Habitatge de Catalunya en el que la veritat és que no vam veure cap dels portaveus de cap grup parlamentari d'aquesta cambra. En aquest congrés es sol·licitava la moratòria indefinida de tots els processos de llançament, real·lotjaments dignes, complir amb el principi d'arrelament, prohibició dels desnonaments amb data oberta, prohibició dels desnonaments extrajudicials i deixar de col·laborar i de permetre aquesta connivència institucional amb els «matons» de Desokupa, no més traspàs de diners públics a les grans elèctriques ni als grans tenidors mitjançant ajudes de lloguer i ajudes per pagar els subministraments bàsics, perquè són aquestes empreses, aquests especuladors, els que s'han de fer responsables d'aquesta situació.

Només de lloguer, són cent vuit desnonaments al dia, sense comptar els desnonaments invisibles. Gairebé el 50 per cent del salari de les llars se'n va a pagar un dret tan essencial com l'habitatge, un dret que hauríem de tenir garantit pel simple fet de ser, pel simple fet de ser persona. I fins que no entenguem això seguirem abordant aquest problema de forma equivocada i amb mesures palliatives, però no..., ni estructurals ni de fons.

Cal una indexació del preu del lloguer, hi estem d'acord, cal limitar el preu del lloguer, però el que no pot ser és que el preu del lloguer es reguli basant-nos en el preu de mercat, un preu que és absolutament vergonyós i que condemna a la precarietat la majoria de la població. Això, que es faci a Berlín, que tenen un 30 per cent de parc públic, doncs, mirin, encara hi podríem trobar un sentit. Però que es faci aquí, quan el parc públic d'habitatge no arriba ni al 2 per cent, quan aquest mateix decret el que està dient és que el tercer sector i entitats privades són les que han de garantir l'accés a un habitatge social... El que ens cal és més parc d'habitatge públic. I aquest decret, això, no ho arregla, no ho soluciona; no ho soluciona perquè el dret de tanteig i retracte no el poden exercir igual les administracions que l'exerceixen les entitats privades o les entitats del tercer sector, perquè el dret de tanteig i retracte, als ajuntaments –i qualsevol que conegui la gestió des d'un ajuntament...–, es fa per pis, i s'ha d'iniciar un expedient altament burocràtic per cada pis, però en cap cas es pot fer d'una manera àgil com fa el tercer sector.

I ens tornem a trobar amb el mateix model, amb el mateix model de concertació publicoprivada. Ara voldrem convertir l'habitatge en un altre d'aquests serveis socials que s'ofereixen amb el que determinades entitats fan negoci. I ja està bé. El senyor Calvet ja ho ha explicat moltes vegades, que defensa aquest model, però nosaltres no defensem aquest model.

I és cert també que el decret introdueix millores. I, mirin, nosaltres hi votarem a favor, perquè entenem que aquestes millores són necessàries. Però necessitem canvis estructurals i sistèmics. Algú ha parlat de les externalitats negatives del turisme respecte al dret a l'habitatge? Pla de tancament immediat de pisos turístics, expansió de la moratòria hotelera, eliminació de l'IBI hotelier, reducció de creuers, no ampliació de l'aeroport, reducció d'entrada de turistes i limitació de botigues per turistes en el Pla de comerç. Això està demanant el Primer Congrés d'Habitatge de Catalunya.

I resulta que el conseller que ens presenta aquest decret alhora defensa una política amb relació al model turístic que té unes externalitats negatives brutals sobre el dret a l'habitatge. I això sembla que no ho contemplem.

Per altra banda, què més ens demanava la gent del Primer Congrés d'Habitatge de Catalunya? Moratòria i ampliació dels supòsits d'expropiació i agilització del procés. És que, quan demanem l'expropiació dels pisos buits, no estem demanant re com si fóssim «marcianos» o com si fossin de l'altre món; és que l'Estat espanyol va expropiar Rumasa, va estar gestionant durant un munt de temps una botiga Loewe de «bolsos» de luxe, perquè resulta que això era d'interès general. Però ara resulta que la gent està sense casa, que aquest sistema injust i absurd, doncs, permet que un senyor de noranta-dos anys l'altre dia es trobi amb la Brimo davant de casa seva; permet que la PAH del Bages hagi rebut una multa de vint mil euros en base a la llei mordassa..., que

aquí tots amb grans proclames denunciieu, perquè vulnera els drets fonamentals, però resulta que l'altre dia la PAH del Bages va rebre una multa de vint mil euros perquè la gent estava allà defensant un desnonament. I sembla ser que la Generalitat, doncs, no té tantes ganes o no posa tantes energies a multar i perseguir els especuladors, perquè, si poséssim la meitat, la meitat d'energies, en perseguir els especuladors que les energies que destinem en criminalitzar les veïnes que cada dia estan protegint el dret a l'habitatge deixant-se el cos, els asseguro, els ben asseguro, que les coses serien molt i molt diferents.

I, mirin, de què ens parlava l'agenda del Primer Congrés d'Habitatge de Catalunya? Ens parlava d'autoorganització popular, d'autoorganització popular davant de la ineficiència de les institucions per garantir un dret que haurien de tenir reconeguts pel simple fet de ser persones, ho repeteixo, per una qüestió de dignitat.

Aquestes conclusions, les que posen per davant l'autoorganització popular, la gent que s'organitza al carrer, les que ens demanen que posem per davant la propietat col·lectiva a la propietat privada i que limitem la propietat privada són les conclusions que hauríem de prendre com a referència per poder començar a desenvolupar mesures profundes sobre la propietat privada, limitant-la i vetllant veritablement perquè tothom gaudeixi del dret a l'habitatge i l'accés als subministraments bàsics, independentment de la seva capacitat econòmica, independentment de la família en la que hagin nascut, de si aquesta família té més o menys patrimoni, perquè segurament moltes de les que estan aquí assegudes, doncs, no han viscut aquesta situació; d'altres, potser sí que l'han viscut. I saben perfectament que néixer en una família o en una altra, tenir més o menys recursos econòmics, és el que fa que un pugui accedir a un dret tan essencial per al desenvolupament de la vida com és l'habitatge.

Així que, davant de la propietat privada, la propietat col·lectiva. Així que, davant del règim de compra per accedir a l'habitatge com a única forma estable, tenim molts altres règims: la cessió d'ús, podem parlar de lloguers socials, podem parlar d'altres tinençes que a dia d'avui no es fomenten ni per l'Administració, ni pels mitjans de comunicació, ni per part de la justícia. L'únic que veiem és una estigmatització constant per aquells que es volen garantir un dret tan essencial com és el dret a l'habitatge.

Mirin, des d'aquest mateix congrés ens deien que els pisos públics només podien anar destinats a lloguer públic, com és de sentit comú. Però és que ens hem malvenut –ens hem malvenut– el poc parc públic d'habitatge del que disposàvem.

Per altra banda, els processos de privatització d'aquest parc públic haurien d'estar prohibits; és que hauríem de regular la prohibició de que els parcs públics es poguessin privatitzar, i hauríem de municipalitzar l'administració de tot el parc públic d'habitatge: pisos públics només per lloguer públic, sòl urbà de domini públic i no privatiu, i amb dret a herència no pot ser que sigui l'habitatge i el sòl urbà. I, per tant, exigim la municipalització immediata del sòl urbà. I potser a vostès ara els sembla una bogeria aquesta idea, però, si no fem això, cada dia la situació serà més greu en la garantia d'un dret tan important com és el dret a l'habitatge.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula ara el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, podria resumir la meva intervenció dient: «Tot el contrari del que acaben de sentir en els darrers minuts és el que nosaltres venim a defensar aquí», i amb això podria donar per acabada la meva intervenció, però intentaré ser una mica més creatiu i, per tant, donar arguments més sòlids que aquesta simple frase, no?

Hem de començar. És evident. Hi ha un problema amb l'habitatge? Sí, és evident; hi ha un problema amb l'habitatge. I el problema ha anat mutant, ha anat variant; amb la crisi, doncs, ha anat variant la intensitat del problema, i ara, concretament ara, hi ha un problema intens, important, en el cas del lloguer. Això és evident, no? Amb unes xifres es veu immediatament, tot i el coneixement que ja tenim de l'evolució dels mercats. Entre 2013 i 2019 els preus dels lloguers han pujat per damunt del 50 per cent, mentre que els salaris..., doncs, han estat aproximadament a l'entorn d'un 4,2 per cent. Per tant, això ha expulsat molta gent d'aquest mercat. I la clau de tot plegat jo crec que està en la mateixa intervenció del conseller; diu –i ho hem dit tots, i ho refermen també–: «El parc públic és insuficient», no?

Per tant, el problema existeix i vostès van plantejant solucions. Van plantejar un primer decret, que van retirar perquè no tenien majoria parlamentària. Van plantejar un segon decret, que va caure en votació en el moment de la convalidació. Ara plantejegen un tercer decret, que sembla que vostès aprovaran. Però vostès van per la via fàcil. No només vostès, eh?, hi han altres administracions que també van per la via que entenem que és la fàcil, que és la via de la regulació. I nosaltres entenem que aquesta no és la via adequada, no?

Vostè també deia: «Durant la crisi hi va haver un sacseig del sector de la construcció que ha afectat l'oferta d'habitatge.» Efectivament, el sector de la construcció en el moment en què se sacseja, doncs, es contrau. Però no cal que ens remuntem a l'època de crisi per veure els sacsejos del sector de la construcció; en tenim un exemple més recent, el tenim durant l'any passat, on l'Ajuntament de Barcelona *imposa* una obligació als promotors de construir un 30 per cent d'habitatge social. Conseqüències d'aquesta regulació, conseqüències d'aquesta obligació: un sacseig del sector que afecta l'oferta d'habitatge –el que vostè deia, conseller–; un 55 per cent menys de creixement de la construcció a Barcelona, mentre que al conjunt d'Espanya creix un 8,7 per cent. És a dir, en un mercat favorable a l'inici de noves construccions, Barcelona es contrau i cau d'un 55 per cent.

Això què significa? Que allò que pretenia ser una solució el que fa és afegir un problema: agreuja l'escassetat d'habitatge, agreuja l'escassetat d'habitatge de lloguer social, encareix els preus, i la conclusió final –i ens la dona el mateix Ajuntament de Barcelona– és que no aconsegueixen *ni un sol pis* a la Borsa d'Habitatge social de Barcelona, no?

Per tant, aquesta és una evidència, eh?, de que la regulació no resol el problema, com també ho és –i teníem l'oportunitat de parlar-ne quan vostè presentava els pressupostos del seu departament en comissió– el fet de que les necessitats de recursos per fer front als ajuts al lloguer hagin d'anar incrementant. Hem passat, efectivament, dels 50 milions del 2012 als 130 d'enguany, i, evidentment, la situació d'enguany és molt diferent a la situació del 2012 i, per tant, les necessitats d'ajuts per fer front a lloguers haurien d'haver disminuït, sempre que haguessin anat acompanyades de polítiques que haguessin afavorit l'accés a l'habitatge. El problema que hi ha hagut és que les polítiques que s'han fet no han contribuït a millorar l'accés a l'habitatge, sinó que segurament, en tot cas, i en alguns casos, el que hauran provocat és dificultar encara més l'accés a l'habitatge.

Ho saben, però els hi haig continuar recordant: nosaltres no som partidaris del control dels preus dels lloguers, no en som partidaris, perquè entenem que és..., en general, eh? –i crec que és una tesi bastant compartida per moltíssims economistes, no?–, en general el control de preus sobre el que acaba repercutint és sobre l'oferta, perquè desincentiva precisament a posar els habitatges en lloguer, perquè en limita l'accés; però en els que ho fan, en els casos que ho fan, el que provoca és reduir la inversió en manteniment dels mateixos habitatges, desincentiva les rehabilitacions i, si m'ho permeten, doncs, també incentiva un determinat mercat negre al voltant de l'habitatge, cosa que no és en absolut desitjable. No es donen les circumstàncies per regular el preu, perquè podríem dir: «Escolti'm, és que, si l'habitatge estigués en

mans d'uns pocs que controlen el mercat, seria necessari regular el preu de l'habitatge.» Sí, segurament sí; però el problema és que no està en mans d'uns pocs, ni que estiguem legislant o estiguin legislant contínuament per a aquests pocs. La majoria de propietaris són petits propietaris, i en la majoria de casos no són grans inversors, ni tan sols inversors, sinó que són petits propietaris que tenen en el pis que posen en lloguer els seus estalvis per complementar les pensions el dia que es jubilin. I aquesta és la realitat. Per tant, a totes aquestes persones... Clar, i vostès, a mesura que va passant el temps, van restringint el cercle, no?: primer eren els bancs, després els fons d'inversió, després els grans tenidors, ara ja arribem a les persones físiques que tenen més de quinze habitatges. Llavors, els petits propietaris veuen que el cercle s'estreny i que cada vegada s'acosta més a la seva situació, no? I, per tant, nosaltres, hi insistim, no estem d'acord amb aquest tipus de política.

Al decret que ens presenten amplien les possibilitats d'expropiació –ja no és només l'ús, ara ja és el domini–; legitimen –legitimen– l'ocupació sense títol, en el sentit de que els donen prioritats per davant d'aquelles persones que poden estar en llistes de serveis socials esperant un habitatge de lloguer, i el missatge que estan llançant és: «El que ocupi tindrà prioritat.» Escolti'm, nosaltres no compartim aquesta via, aquesta solució. I tampoc no compartim –i això pot ser més discutible, eh?– la protecció permanent de l'habitatge, no la compartim, hi han elements que ho desaconsellen –pot ser discutible, eh?–, hi han elements que la desaconsellen. Una, limitant el preu de l'habitatge de protecció en uns determinats moments, el que acaba passant és que hi ha mercat negre, hi ha sobrepagaments, per un costat, i per un altre costat hi ha deteriorament de l'habitatge de protecció. Per tant, és discutible, però nosaltres no ho compartim.

Solucions, n'hi han –solucions, n'hi han. Les solucions passen per incrementar l'oferta, fer habitatge social, rehabilitar, incentivar la rehabilitació..., ja sigui de forma directa o indirecta. També l'hi deia amb la presentació dels pressupostos: la Llei de barris va ser una eina important per incentivar la rehabilitació de molts habitatges en nuclis que estaven degradats; i per part de privats, no ho havia de fer l'Administració. L'Administració l'únic que fa és adequar els entorns, i els privats es veuen incentivats a rehabilitar els seus habitatges. És a dir, aquestes polítiques eren encertades. Per tant, en definitiva, incentivar, no obligar, crear nou habitatge per a lloguer social, i fer-ho de forma directa, que no ho fan, fer-ho de forma directa o amb col·laboració publicoprivada. Hi poso èmfasi: amb *col·laboració* publicoprivada, que crec que hi podem estar d'acord, però vostès el que fan és *obligar* el privat a que faci allò que vostès són incapaços de fer.

En definitiva, crec que hi han arguments més que suficients per votar en contra de la convalidació d'aquest decret, però a més a més vostè jo crec que ens ha donat un altre argument; ens diu: «Si s'ha de tramitar com a projecte de llei, el que estaríem fent és tenir una visió parcial de les polítiques d'habitatge», ergo, el decret que ens porten vostès aquí és una visió parcial de les polítiques d'habitatge. Per tant, aquest ja és l'argument definitiu perquè votem «no» a la convalidació i, a més a més, votarem favorablement la tramitació com a projecte de llei.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn ara del diputat senyor José Rodríguez. Quan vulgui...

José Rodríguez Fernández

Gràcies, president. Faré primer una foto política de per què estem amb un decret d'aquest tipus. Hem d'entendre que l'habitatge a Espanya és, des de fa molts anys, un bé especulatiu i no és un dret. Ho és també perquè les polítiques d'habitatge molts cops, sense la intenció del legislador –o hem de creure això–, ho han fomentat. La desgravació en compravenda, el mercat se l'ha anat menjant, l'ha absorbit, i l'ha do-

nat per descomptat, i per a l'únic que ha servit és per inflar els preus de compravenda. L'alliberament del sòl que va fer el PP i l'ofegament financer als ajuntaments van empènyer a crear una bombolla especulativa. Les polítiques basades en habitatge social de compravenda van impedir que les administracions poguessin anar creant una borsa d'habitatge públic de lloguer assequible aprofitant, com a mínim, el moment expansió de la bombolla.

Ho hem fet malament, molt temps i gairebé tots. I els beneficiaris d'aquest fer malament han sigut els bancs, els grans tenidors, els especuladors i els fons voltors. I els perjudicats? La majoria de ciutadans.

Vull parafrasejar el conseller Homrani i la consellera Dolors Bassa, que diuen que «la millor política social preventiva és un treball de qualitat i accés a l'habitatge assequible», i és evidentment clar que una part de les dues potes d'aquestes polítiques socials preventives ha fallat. Per tant, tenim la mesa d'emergència habitacional saturada i milions de persones empobrides pels preus dels lloguers.

El 2007 vam intentar despertar amb una llei d'habitatge que era molt avançada i que volia derivar els esforços al lloguer assequible i a la rehabilitació. Però es va arribar tard i no es va poder aprofitar el període d'expansió de l'economia. Crisis, retallada i, fins i tot, una ingerència en les lleis que intentava impulsar aquest Parlament per part del Tribunal Constitucional han paralitzat la capacitat de fer polítiques d'habitatge en aquest país.

Algunes ciutats i països d'Europa van saber fer els deures; el fet de no tenir un estat que els anés a la contra hi va ajudar. Nosaltres hem tingut un estat que ha fet enterrar en pedra els estalvis dels ciutadans i ha fet de l'habitatge un bé purament especulatiu. Però també vull recordar que segurament el centredreta català no va creure en les polítiques d'habitatge ni en la intervenció del mercat, ni va encertar quan ho va fer.

I ens trobem avui aquí, on ara els especuladors volen tornar a fer negoci; en aquest cas, a través dels lloguers. Volen seguir empobrint-nos a tots per engruixir i donar sortida a la fam de beneficis d'uns inversors que no saben ni on ficar els beneficis de les anteriors especulacions.

I aquest decret, tot i que no pot revertir quaranta anys de males polítiques d'habitatge ni pot obviar un estat que continua fomentant aquesta especulació, ens dona algunes eines per combatre la situació. En citaré sis.

Aquest decret força els grans tenidors a oferir lloguer social a les persones que viuen als habitatges de la seva propietat que estan en situació de vulnerabilitat, en tinguin la titularitat o no.

El decret clarifica la definició d'habitatge buit, genera seguretat jurídica i permet intervenir als ajuntaments i a la Generalitat.

El decret –tercer punt– intenta lluitar contra l'asimetria entre qui lloga i qui necessita un habitatge obligant a publicar, juntament amb l'oferta del preu, el preu de referència en què es lloguen els habitatges de la zona.

Quart: el decret permet imposar multes coercitives si es manté un habitatge desocupat de forma injustificada més de dos anys i facilita l'execució forçosa d'aquest, fins i tot en apropiació de domini.

Cinquè: aquest decret millora els drets de tanteig i retracte de la Generalitat sobre execucions hipotecàries facilitant la creació d'aquesta borsa de lloguer assequible pública d'habitatges per a emergències habitacionals. Aquest tanteig i retracte, a més, es perllonga fins i tot a posteriors transmissions, i no a la primera.

I el sisè és l'allargament de la qualificació d'habitatge, per evitar que aquesta qualificació quedi absorbida de seguida pel mercat i tota aquesta inversió que ha fet el sector públic quedi en no res.

Això és un canvi d'entendre que el dret no és a posseir i acumular habitatges, que el dret no és especular amb un bé bàsic com és l'habitatge o enterrar el patrimoni en pedra. És entendre que el dret és poder accedir a un habitatge digne a preu as-

sequible. I en aquest canvi acompanyem plenament el Govern i el Departament de Territori. No només nosaltres: entitats socials han donat suport a aquest decret, creuen que és positiu, estan molt contents d'alguna de les mesures que hi estan incloses.

Per cert, vull fer només una qüestió. Nosaltres no farem mai una patrimonialització del moviment social. Vull dir que el dia que es van presentar les conclusions del Congrés d'Habitatge almenys aquest diputat estava en aquest Ple votant mocions. Per tant..., crec que molts dels portaveus d'habitatge estàvem aquí treballant al Parlament, que és on crec que ens toca i ens han posat els ciutadans.

En tot cas, les polítiques d'habitatge no es poden quedar en un sol decret; és una eina més de les que necessitem per revertir quaranta anys de males polítiques d'habitatge i de depredació especulativa. Compartim la voluntat del conseller d'actualitzar i fer una refosa de la legislació d'habitatge, i ens oferim a arremangar-nos i posar-nos al seu costat per ajudar-lo.

Entre d'altres, aquest grup ha presentat una iniciativa per sol·licitar al Congrés la modificació de la llei de la Sareb, que esperem poder debatre en aquest Parlament al més aviat possible. Esperem i desitgem que el Departament de Justícia pugui presentar el decret de limitació de preus del lloguer, o valorem que en aquests propers plens debatrem els pressupostos que inclouen un creixement significatiu, de fins a 430 milions, en polítiques d'habitatge. En el fons, com diu el conseller, i hi estem molt d'acord, una part important de les polítiques d'habitatge és crear aquesta borsa d'habitatge públic de lloguer.

Vull recordar, però, que tot això que fem sempre estarà laminat i limitat per unes polítiques d'un estat que no vol canviar el concepte d'habitatge, que el continua considerant un bé especulatiu i que, governi qui governi a la Moncloa, seguiran dificultant aquestes polítiques d'habitatge. El *deep state* espanyol, si alguna cosa es troba és controlat pels grans bancs, per les grans energètiques i els Florentino Pérez de torn. En el fons totes les grans empreses que viuen de l'economia del BOE i que sostenen l'estructura de poder informal, i també en gran part de les institucions de l'Estat espanyol, totes, totes aquestes forces volen que l'habitatge segueixi sent un bé especulatiu, no segueixi sent un dret. I fins que no ens desempalleguem d'aquest *establishment* del 78, difícilment l'habitatge deixarà de ser un problema al nostre país.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Antoni Morral.

Antoni Morral i Berenguer

Diputades, diputats, consellers, ciutadans que seguïu, que ens acompanyeu avui a la sala, gent de la PAH, conseller Calvet, gairebé bona tarda a tothom. Com s'ha vist, de fet aquest decret pot ser votat a favor i criticat durament, no? És a dir, aquest decret, segons la meva percepció, respon a un govern que és molt conscient de la dimensió del problema, que és molt conscient també dels recursos econòmics, humans, competencials, per fer front a aquest problema. I des d'aquesta perspectiva és un decret molt valent, és un decret ambiciós, és un decret que el que pretén..., i m'estalvio..., perquè el conseller ha fet una detallada exposició de les mesures del decret. Per tant, em centraré en el que ens sembla que són aquells elements políticament més rellevants pel que fa a aquest decret.

I el primer és que és un decret amb ambició de revertir una tendència. Una tendència que es considera preocupant, que és considerada per tots nosaltres l'emergència habitacional, i que exigeix un compromís de Govern i també de governança. Per tant, és un decret que, en aquest sentit, pot semblar a alguns a poc, i a altres, com també s'ha vist, a massa, però és un decret que està al límit del que en aquests moments es

pot fer per intentar revertir una situació d'emergència habitacional que tenim en l'habitatge.

I en aquest sentit, la situació és... El diagnòstic que tenim amb la problemàtica és molt clara, és a dir, el tema, tot i que s'ha reduït una mica el que són els desnonaments, segueix sent una lacra important. La pressió que hi ha en la demanda en el que són les taules d'emergència es manté intensa. És un problema important en els municipis. I això respon a les condicions econòmiques que en aquests moments molta gent viu.

Algunes dades: la Taula del tercer sector diu que a Catalunya hi ha cinc-centes mil persones que estan catalogades, pels seus recursos, en la pobresa. I ara no fa gaires setmanes, l'Àrea Metropolitana va fer públic el que és l'estudi de qualitat de vida de l'entorn metropolità i ens deia que el 22,8 per cent de la població de l'àrea metropolitana es troba en el llindar de la pobresa. Gent que treballa, però que no arriba a final de mes. I que d'aquest percentatge, del 22,8 per cent –que és molt important a l'àrea metropolitana– que es troba en el llindar de la pobresa, el 14 per cent té dificultats per pagar l'habitatge, sigui de lloguer o la hipoteca.

Aquesta és la situació de vulnerabilitat present que tenim, que qualsevol canvi en la situació econòmica pot accentuar d'una manera molt important el problema de l'habitatge. I, en aquest sentit, aquest decret intenta, d'una manera valenta i ambiciosa, fer front a aquesta situació. Conscients, també, que... I aquí sí que l'autocrítica vindria de molts governs enrere. Voldríem tots tenir un parc d'habitatge públic i de lloguer del 15 per cent. I tant que sí, i tant que sí. Però aquí, en tot cas, per què avui no és així? Hauríem de fer una autocrítica, diguem-ne, de tots els governs d'aquesta cambra, també de l'Estat espanyol, i de com s'ha gestionat el tema de l'habitatge en aquest estat quan és un dret constitucional. Perquè és un dret fonamental. Per tant, que hem arribat aquí... Potser haurien d'estar molts a la presó, per aquesta qüestió, diguem-ne, no? Tanco el parèntesi d'aquesta broma.

Per tant, aquest és un decret que ha estat elaborat amb ambició per revertir aquesta situació, com deia, i incorpora, amb aquesta voluntat, una mirada sistèmica del problema, conscient que l'habitatge no és un àmbit sectorial més, que no ho és, ans al contrari: es troba en el moll de l'os del sistema del benestar de la societat. És un dret fonamental centrat en les polítiques socials, però també econòmiques, òbviament, en les urbanístiques, perquè en les polítiques d'habitatge s'interaccionen molts àmbits vinculats a la renda, als drets de propietat, a les polítiques socials, a la gestió urbanística...

I aquest decret intenta influir en tot aquest vano, diguem-ne, de temes que influeixen en les polítiques d'habitatge. Vol garantir o contenir els preus de lloguer. Ambició, diguem-ne, objectiu tenint les competències molt limitades en aquest sentit. Vol forçar –o diguem-ho més lleuger–, afavorir i estimular que els propietaris posin els seus habitatges buits al mercat de lloguer. Vol evitar l'especulació dels grans tenidors. Vol modificar urbanísticament perquè es pugui incrementar l'oferta d'habitatge públic i de lloguer. Incrementar els recursos per a les mesures d'emergència i l'adquisició de l'habitatge a través del tempteig i retracte i la cooperació entre les institucions, especialment els ajuntaments. Actualització del cens d'habitatges buits i la seva gestió.

És a dir, és un decret ambiciós, en aquest sentit, que té l'ambició de revertir un problema que el mateix conseller ens ha dit de que el problema seguirà, perquè anem molt endarrerits. Però aquest decret el que intenta és fer front, de cara, amb totes les eines que estan disponibles, a intentar corregir aquesta situació. Per això és imprescindible que aquest decret tingui la màxima fortalesa possible. I perquè tingui la màxima fortalesa possible necessita el màxim consens. I aquesta ha estat també la voluntat del Govern i del conseller Damià Calvet. Per això arriba, potser uns mesos més tard, però mesos que benvingut és aquest temps, perquè s'ha dedicat a cercar diàleg, negociació i consens en el contingut d'aquest decret, no només en el terreny

polític i institucional, també en els ajuntaments, però també en el terreny social. Per tant, és un decret que emergeix amb una fortalesa suficient com perquè sigui una eina útil de canvi. Aquest consens ha estat imprescindible.

Ara bé, és cert que una de les limitacions que pot tenir són els recursos. I en aquest sentit hem de dir... Hem de dir que el Govern posa tots els recursos que té al seu abast, però que, en aquest sentit, el govern de l'Estat hi hauria d'ajudar. Perquè fins ara no ho fan, ans al contrari. Ans al contrari.

I poso un exemple. Malgrat que Catalunya té competències exclusives en polítiques d'habitatge, l'Estat té un instrument que es diu el Plan estatal de vivienda, on es defineixen transferències de recursos incloses en les diferents comunitats. Recursos que, per altra banda, són només una part dels que en realitat transfereix Catalunya a l'Estat, és a dir, menys del que Catalunya aporta a l'Estat. Aquest pla, el 2009, estava dotat de 131 milions d'euros per a Catalunya, i el 2019, deu anys després, ha disposat de 52 milions d'euros. Fixeu-vos que el problema s'ha incrementat i els recursos han disminuït. I, pel que fa a les propostes de recursos provinents del Pla estatal d'ajuts per als pagaments i ajudes al lloguer, que arriben també del Pla estatal, en aquest cas, l'Estat ha aportat 37,7 milions d'euros, l'any 2019, i s'han dedicat, aquí a Catalunya, 97,7 milions d'euros, tres vegades més amb recursos propis.

La Generalitat està triplicant, en aquest sentit, els recursos que aporta l'Estat. En moltes altres polítiques d'habitatge essencials, la Generalitat ha assumit el cent per cent del cost de polítiques que són inexistents a la resta de l'Estat, com per exemple les polítiques de tangeig i retracte, de les ajudes a les taules d'emergència, en tot el que són les ajudes socials. Per tant, en aquest sentit, són recursos que aporta la Generalitat i que no són considerats com a proposta per part de l'Estat.

Mireu, el Plan estatal de vivienda vigent destina un 14 per cent dels seus recursos a Catalunya. Quan Catalunya suposa el 22 per cent dels desnonaments, el 19 per cent del Producte Interior Brut de l'Estat, i suma el 16 per cent de la població. En resum, les necessitats són molt més altes que fa deu anys i més importants que a altres punts de l'Estat, i les aportacions són menors, i les mateixes que en altres zones de l'Estat on la pressió de la demanda és inferior. És aquest un exemple dels efectes de la cotilla que tenim en la gestió de l'habitatge pel que fa als recursos i pel que fa a les polítiques públiques d'aquest país, i que té incidència directa en la qualitat de vida de les persones, especialment les més vulnerables.

En aquest sentit, l'exigència també que una de les adversitats que aquest decret segurament es trobarà les resistències pròpies del canvi, les resistències d'aquells que volen especular amb els grans tenidors que volen especular amb l'habitatge. Hem de mirar...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Antoni Morral i Berenguer

...les resistències del Tribunal Constitucional i del Govern de l'Estat. Ans al contrari, que tinguem l'ajuda suficient perquè aquest decret pugui...

El president

Diputat...

Antoni Morral i Berenguer

...ser el màxim d'eficient i...

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies. Procedirem ara a la votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació. Com saben, els vots afirmatius són favorables a la validació del decret, i els vots negatius són favorables a la derogació.

Comença la votació.

El decret ha estat validat per 74 vots a favor, 40 en contra i 17 abstencions.

Em correspon ara, un cop validat, preguntar a la cambra si algun grup parlamentari vol tramitar el decret com a projecte de llei. Sí?

Per tant, haurem de passar a la votació.

Saben que els vots a favor s'entenen partidaris de la tramitació com a projecte de llei i, els negatius, en el sentit contrari.

Comença la votació.

La tramitació com a projecte de llei ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia...

(Aplaudiments perllongats.)

Interpellació al Govern sobre la protecció dels menors a les escoles

300-00230/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la protecció dels menors a les escoles, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la té paraula la diputada senyora Sonia Sierra. Quan vulgui.

(Pausa llarga.)

Demano als diputats i al públic que si han d'abandonar l'hemicicle ho facin ràpidament i en silenci.

Gràcies.

Diputada, quan vulgui.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyor president. Bon dia, diputats, diputades, convidats. Según un informe de la Fundación Barça que se hizo público en junio del año pasado, uno de cada cuatro alumnos dice haber sido objeto de acoso escolar en los centros de primaria de Cataluña. Esta cifra es muy similar a la que di hace cuatro años desde esta misma tribuna, y eso que decir que ha pasado el tiempo, pero no hemos avanzado en la lucha contra el acoso escolar pese a que Ciudadanos presentó una moción para acabar con esta lacra, que se aprobó por unanimidad.

Me gustaría poder ofrecer datos oficiales, pero es que no nos tenemos, pese a que la transparencia es fundamental para poder acabar con el acoso escolar. Así que mi primera pregunta es: ¿Por qué no ofrecen datos oficiales sobre acoso escolar? Miren, el acoso escolar causa verdaderos estragos y es devastador para las personas que lo sufren. Un 55 por ciento de las víctimas sufre depresión, el 54 por ciento tiene síntomas de estrés postraumático –como pesadillas, ansiedad, insomnio y pánico– y el 53 por ciento tiene una imagen negativa de sí mismo. Un gobierno que de verdad se preocupara por el bienestar de sus ciudadanos, pues, tomaría medidas para acabar con esta lacra en lugar dedicarse a colgar protocolos.

Y, como les decía, el tiempo va pasando, el acoso no cesa, y no solo eso, sino que va tomando nuevas formas. «Los niños ya no se pegan en el patio, se insultan por el móvil.» Este es el titular que se le dio a la noticia de la ILP promovida por el director de un instituto catalán, de un instituto de aquí, de Terrasa, para prohibir el uso de los móviles en los centros. Este director catalán explica que, precisamente en los centros más marginales, los móviles generan conflicto porque normalmente las personas con menos recursos no suelen saber hacer un uso adecuado de las tecnologías. Esta falta de normativa, a diferencia de lo que pasa, por ejemplo, en Francia o en la Comunidad de Madrid, hace muy difícil resolver los problemas del uso inadecuado

de los móviles y se deja a los directores y a los profesores desarmados frente a la Ley de protección de datos, o el uso de aplicaciones no autorizadas para menores.

Es evidente que el mundo digital es una realidad inherente a nuestras vidas y que con eso tenemos que trabajar y que los profesores tienen que enseñar a los alumnos a sacar el máximo rendimiento de las diferentes aplicaciones. Pero para eso necesitan una normativa clara que los proteja a ellos y, sobre todo, que proteja a los alumnos. El móvil en clase acaba generando conflictos cuando, por ejemplo, un profesor ve a un alumno haciendo un uso inadecuado a escondidas, conflictos que podrían ser evitados con una normativa clara, como tenemos, por ejemplo, en la Comunidad de Madrid.

Por otra parte, si ya es difícil para los profesores poder detectar los casos de acoso escolar, todavía resulta más difícil poder detectar los casos de ciberacoso y por eso urge tomar medidas para proteger a los alumnos. ¿Qué piensa hacer al respecto, señor Bargalló? Y espero que ahora, cuando salga aquí, pues, no me recite una retahíla de protocolos colgados en webs, porque es que ya le digo que la mayoría de los profesores ni saben que existen, ni sirven para nada, como demuestran las cifras que acabo de dar. Y sobre todo espero que cuando salga aquí, no me conteste a mí o no me conteste solo a mí, sino que sobre todo conteste a todos esos alumnos que están sufriendo acoso escolar. Que conteste a esas familias que ven como cada día sus hijos amanecen con dolor de barriga para no tener que ir al colegio, a ese colegio que se ha convertido en un infierno para ellos.

Senyor conseller, conteste a todas esas familias desesperadas, que ven que no se hace nada para ayudar a sus hijos y que, en muchos casos, los acaban cambiando de colegio mientras los agresores se quedan tan tranquilos esperando a su próxima víctima, porque, además, el hecho de no prevenir, de no acabar con el acoso escolar es también nocivo para los acosadores, porque acaban viendo reforzadas sus conductas, sus prácticas intimidatorias y pueden acabar reproduciendo este tipo de conductas a lo largo de su vida.

Como explican en Nace, que es una asociación que lucha contra el acoso escolar, lo ideal sería no tener que aplicar ningún tipo de protocolo, porque se han tomado las medidas de prevención necesarias y el acoso no se ha llegado a producir. ¿Qué medidas va a tomar usted, *senyor conseller*, para prevenir el acoso escolar, para que no se llegue a producir? La verdad es que en Ciudadanos nos preocupa muchísimo el tema del acoso escolar y nos preocupa, en concreto, mucho, el tema del acoso escolar a los alumnos del colectivo LGTBI, porque es que las cifras son espeluznantes. Más de la mitad de los alumnos del colectivo LGTBI afirman haber sido víctimas de agresiones físicas o psicológicas, repito, más de la mitad. *Senyor conseller*, ¿qué va a hacer usted para atajar esta barbaridad? Porque estaremos de acuerdo que con estas cifras algo se está haciendo muy mal.

Y otro colectivo que también sufre gravemente el acoso escolar es el de los alumnos con trastorno de espectro autista. El 60 por ciento de los alumnos con autismo han sufrido acoso escolar y seguramente este dato está relacionado con otro que es terrible y es que los alumnos..., las personas con autismo tienen una tasa de suicidios un 12 por ciento mayor. ¿Cuáles son sus medidas concretas para acabar con el acoso a las personas con autismo? Yo creo que estaría muy bien, de entrada, que el sistema educativo catalán dejara de discriminarlos, que se pudieran quedar a comer en los comedores escolares de los centros públicos y concertados, cosa que a día de hoy no sucede. Y, para continuar, también estaría muy bien que se reconociera la gran labor que hacen las escuelas especializadas en autismo, en lugar de amenazar con cerrarlas, como está haciendo el sanchismo y el populismo. (*Aplaudiments*.)

Mire, todos los alumnos tienen derecho a escolarizarse en igualdad de condiciones y no puede ser que en Cataluña se discrimine a unos alumnos y eso es lo que está sucediendo en Cataluña con los niños con autismo: discriminación, discriminación institucional con todas las letras.

Y otro tema que nos preocupa mucho es si los alumnos están realmente protegidos cuando sus familias los dejan en los centros escolares, porque es que el final del curso pasado estuvo marcado por dos acontecimientos del todo inaceptables. Por un lado, una niña fue agredida presuntamente por su maestra y, por otro, Plataforma per la Llengua reconoció, en rueda de prensa, que se había dedicado a espiar a los alumnos a la hora del patio para ver en qué lengua hablaban.

En el caso de la menor agredida, el Departamento de Educación se apresuró a dar carpetazo al asunto, rápidamente, descartando cualquier tipo de agresión, pese a que hay un parte médico de lesiones. Y ahora la justicia está investigando, porque usted ha sido incapaz de proteger a esa niña y la niña ha tenido que cambiar de colegio. Una vez más es la agredida la que acaba cambiando de centro y se ha cambiado de centro porque le daba pánico encontrarse con esa maestra por los pasillos. Por cierto, se ha cambiado ella y también sus hermanos. *Senyor conseller*, ¿usted o alguien de su equipo han tenido la delicadeza de ponerse en contacto con la familia para ver cómo está la pequeña? Porque hasta donde nosotros sabemos, la familia se enteró por la prensa de que habían abierto y cerrado el expediente, porque ni de eso fueron capaces, de tener la delicadeza de informarles de las diligencias.

¿Cómo es posible que una niña sea agredida en el colegio y sea ella la que tiene que cambiar de centro? ¿Cómo es posible que le pusieran una falta leve a una maestra que tiene que declarar en condición de acusada por presunto maltrato físico? ¿Cómo es posible que descartaran rápidamente motivación ideológica, pese a que el presunto ataque se produjo justo después de pintar una bandera española? ¿Cómo es posible que usted, ni usted ni nadie de su equipo, se preocupen por una niña que a día de hoy sigue sufriendo pesadillas a partir de ese desgraciado acontecimiento? ¿Es que el lazo amarillo les impide ver la realidad?

Y por lo que respecta al caso de los espionajes a los alumnos, es evidente que una entidad privada no puede estar en los patios de los colegios viendo en qué idioma hablan y la prueba más evidente de ello es que ellos mismos, en rueda de prensa, explicaron que habían engañado a los profesores y a los directores para poderse meter en el colegio a la hora del patio. Y esto no ha pasado ni en un centro ni en dos ni en tres, ha pasado un cincuenta. Ha habido setecientos alumnos espiados por esta gente sin ningún tipo de escrúpulo, ni de ética. Por eso, mi pregunta es, *senyor conseller*, ¿qué medidas ha tomado usted para garantizar que esta gente es que no volverá a poner ni un pie, que no es van a acercarse ni a la puerta de los colegios catalanes? Porque es que las familias tienen que poder dejar tranquilamente a sus hijos en los colegios con la garantía de que no van a ser espiados, estaremos, todos de acuerdo. ¿Usted se ha molestado en averiguar por qué los de Plataforma per la Llengua engañaron –según sus propias palabras en rueda de prensa– a los profesores y a los directores? Porque, hombre, que se dediquen a engañar a los profesores y a los directores de los que usted es responsable, algo habrá hecho, ¿digo yo? ¿Tiene el listado de los centros afectados, o le da absolutamente igual en qué centros ha pasado? Nosotros lo hemos intentado conseguir y no hemos podido. ¿Sabe qué formación académica tenían los autores de este pseudoestudio, si es que tienen alguna? Y, sobre todo, ¿tenían la acreditación para poder interactuar con los menores a la hora del patio?

Señor Bargalló, espero que ahora cuando salga aquí conteste a todas las preguntas que le he hecho, no empiece a decir que yo he hecho más preguntas de las que usted puede contestar. Por favor, conteste las preguntas, se salta la introducción, que ya la ha hecho muchas veces, y, sobre todo, espero que se comprometa a garantizar la protección a todos los alumnos catalanes, cosa que a día de hoy vemos que no sucede en los centros escolares de Catalunya.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació, senyor Josep Bargalló, quan vulgui.

El conseller d'Educació (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, en la primera part de la seva interpellació he pensat: «Calla, avui ens entendrem!» He pensat: «Mira, els preocupa l'educació!» He reflexionat: «Ostres, han canviat!» I a la seva part final he dit: «Bé, tornem-hi!»

Començo pel final. Li he explicat tantes vegades això de Plataforma per la Llengua, ho hem explicat tantes vegades, que estic convençut que vostè ho ha entès, però fa veure que no ho entén. Perquè és impossible que no ho entengui. És tan impossible que no entengui que, escolti, si no li ho torno a explicar. Perquè li he explicat tantíssimes vegades, i és tan insultant que insisteixin en el tema, que és tan fàcil d'entendre que penso no perdre el temps a tornar-li a explicar perquè tampoc ho entendre. I si no ho entén, és perquè no ho vol entendre. I ja està. I la resta de grups ho han entès. La resta de diputats i diputades ho han entès. Doncs, escolti, insisteixi, insisteixi.

El cas de Terrassa. El cas de Terrassa, nosaltres també n'hem parlat amb vostè. El cas de Terrassa també ens han explicat, ara està en situació judicial, per tant, tampoc m'hi estendré. Sí que hem parlat amb la família. Evidentment, que hem parlat amb la família. I a la família li vam fer diverses propostes. Va triar-ne una, que no és la que preferíem, que és la de canviar de centre. Que no és la que preferíem, però va ser la tria de la família. I nosaltres farem el que en aquests moments digui la justícia. Vam analitzar el cas i ja li vam explicar. I farem el que digui la justícia. I vostè sap que, a més, hi ha elements, a més a més del que ha explicat, i que, per al cas, no posaré damunt la taula, però hi ha elements de més a més del que vostè ha explicat, i que pel cas no posaré damunt la taula.

Però anem... El que havia començat i el que crec que, a més a més, era fonamental. Hi ha violències a les escoles. Hi ha violències a la societat. I hi ha violències a la societat que es reproduïx en les escoles. Evidentment, les escoles no són un fet aïllat. Hi ha violències de molt tipus, de molt tipus, a la ciutat i n'hi ha a les escoles. Vostè s'ha centrat en un tipus de violència, la de menor a menor. La de menor a menor. Perquè és la violència que vostè, en la seva primera part, ha tractat. Amb les violències de menor a menor, un primer punt, un primer punt. El menor que agredeix també és una víctima. El menor agredit és una doble víctima, però un menor que agredeix també és una víctima, i com a tal també l'hem de tractar. No és una pel·lícula de bons o dolents, el ciberassetjament, només. El ciberassetjament és més que una pel·lícula de bons o dolents, d'agressors o agredits. És més que això. I és cert que la solució fàcil i la solució que a nosaltres no ens agrada és el canvi de centre. Però, de vegades, és la solució que la família vol.

Vostè diu què fem? Vostè ha donat dades. Jo en podria donar moltes altres, més greus i menys greus, però no és un tema de dades. Un assetjament, una violència, és greu per si mateixa, no perquè n'hi hagi moltes més al costat. Un noi o una noia agredida és una víctima no perquè n'hi hagi moltes més. Ella, per si mateixa, és una víctima.

I vostè diu, què fem? El Pla contra les violències a les escoles. Què hi ha? Protocols. És clar que hi ha protocols, és que sense protocols no es pot actuar. Sense protocols no es pot actuar. Si no n'hi haguessin, reclamarien que hi hagués protocols. Clar que hi ha protocols. L'única eina són els protocols? No, evidentment: prevenció –prevenció–, actuació en cas de violència, acompanyament de la víctima. Són les tres fases d'actuació: prevenció, actuació en cas de violència, acompanyament de la víctima.

Prevenió: el pla Coeduca't que ha començat enguany, de formació afectiva i sexual per a tot l'alumnat –de formació afectiva i sexual per a tot l'alumnat. Prevenió: la creació de figures en cada servei territorial dedicades específicament a la formació i a l'actuació acompanyant els centres. Prevenió: formació del professorat i de les famílies.

Actuació en cas: actuació contundent –actuació contundent–, sabent sempre, hi insisteixo, que en el cas que vostè ha exposat són menors d'edat, sabent sempre que ha de posar-se en coneixement de la Fiscalia de Menors, que és la que dictamina mesures i la que dona mesures cautelars les quals nosaltres hem de seguir. I ens preocupa, per exemple, que la Fiscalia de Menors, que la fiscalia en general, per exemple, no demani, en casos de majors d'edat, que majors d'edat condemnats per actuacions de violència damunt de menors, a la pena, no se li afegeixi la inhabilitació per exercir feines de contactes amb menors, que no es fa. Se'ls posa la pena segons el Codi penal, però no se'ls afegeix aquesta petició, que ens obliga a readmetre, per exemple, aquesta persona un cop acabat el compliment de la seva pena, perquè no està inhabilitada en tracte amb menors.

Què més fem? I vostè ha tret el tema del ciberassetjament, que estem treballant mesures específiques del ciberassetjament, que és un dels tipus de violència entre menors que es dona a les escoles. Hi ha violència en els menjadors entre menors. Violència en el pati entre menors. Són els tres espais en què es dona violència entre menors: el menjador, el pati i en el món virtual. A l'aula o en els despatxos hi ha un altre tipus de violència que no és habitualment entre menors, quan es dona.

Què fem? Miri, la prohibició no –la prohibició no. Primer, perquè en aquells llocs on s'ha prohibit no ha baixat el ciberassetjament. Ni a França ni a Madrid. Segon, perquè la prohibició és una mesura..., és una mesura que en el món educatiu ha de ser sempre l'última possible, perquè l'educació no prohibeix. No es fonamenta en prohibir, no té la prohibició com un fonament. Després, perquè hi ha una altra realitat pedagògica, que és que molts centres utilitzen la tecnologia mòbil en els seus processos d'aprenentatge –molts centres utilitzen la tecnologia mòbil en els seus processos d'aprenentatge– i els premien! No el departament: institucions. El Mobile té un apartat de premis a escoles que utilitzen la tecnologia mòbil. Perquè, a més a més, els nois i les noies utilitzen la tecnologia mòbil a la seva vida i no podem fer que l'escola sigui aliena a la seva vida. L'escola és també la seva vida i a l'escola ha de fer el que fa a la seva vida. Perquè no podem fer que l'escola sigui un món a part. Si l'escola és un món a part, no ensenya, no educa. Els que vam viure situacions escolars en què l'escola era un món a part de la vida ho sabem perfectament. Hem d'educar en com utilitzar la tecnologia mòbil; hem d'educar en com fer-la servir, i en això també el Pla de cultura digital del departament.

Ens preocupen les violències a l'escola? Sí. I actuem? Sí. De manera sapastre? –hi insisteixo, són menors, eh? Uns i altres. I tenen uns drets i hi ha unes actuacions i hi ha una no publicitat. No hi ha res més greu que publicitar casos, i posar el menor, l'agredit o l'agressor, davant de la societat i davant dels mitjans. De vegades ho fa algú per interessos, però nosaltres hem de garantir la no publicitat dels casos, també.

Insisteixo que, en els casos dels menors, tots tenen drets, i l'alta responsabilitat és treballar amb tots.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per fer la rèplica té un torn de nou la diputada. Quan vulgui.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyor president. Mire, señor Bargalló, usted puede utilizar sus prejuicios y descalificaciones habituales contra Ciudadanos tanto como quiera. Y también puede inventarse excusas para no contestarme las preguntas que no le gustan, que es

lo que hace siempre. Pero la realidad es que cada vez más familias catalanas están dispuestas a defender el derecho a proteger a sus hijos y cada vez más familias catalanas están menos dispuestas a tolerar el adoctrinamiento en las aulas.

Y, por eso, cuarenta familias de un instituto de Tarragona han demandado ante el Defensor del Pueblo la presunta desprotección de sus hijos en el centro. Y, claro, han tenido que ir al Defensor del Pueblo, a Madrid, porque es evidente que todo el mundo da por hecho que el Síndic de Greuges no va a hacer nada para defender a los menores –está demasiado ocupado viajando gratis a ver la final de la Champions. Y, mira, la verdad es que cuarenta familias de un municipio de poco más de tres mil habitantes son muchísimas familias. Familias que denuncian, por ejemplo, que en ese centro muchos profesores se jactan de ser independentistas y que allí lleva lazo amarillo hasta el director. Familias que denuncian que una profesora se ha dedicado a hablar mal de Ciudadanos en su aula o familias que también han explicado que el día de la huelga del 17 de octubre todos los alumnos tuvieron que escuchar por megafonía –secundaran o no la huelga– insultos contra nuestro país y proclamas separatistas.

Un centro donde los alumnos pueden llevar libremente esteladas, según explica el Sindicat d'Estudiants en un manifiesto, pero no banderas españolas. Pero bueno, ya hemos visto cómo acabó una niña por pintar una bandera española en un colegio de Terrassa, porque es que parece que la libertad de expresión es solo para los separatistas.

Señor *conseller*, ¿qué ha hecho usted con respecto a esas cuarenta familias? ¿Se ha preocupado en hablar con ellas? ¿Se ha preocupado por el malestar que deben de sentir, como para ir hasta Madrid a denunciar ante el Defensor del Pueblo? Si no lo ha hecho, hoy tiene la oportunidad. ¿Desde aquí les va a decir algo? ¿Se va a poner de su lado? Porque, según sus propias declaraciones, usted confía en la dirección del centro y en la inspección. Pero ¿y en las familias, señor Bargalló? ¿Usted confía en las familias o cree que han ido a denunciar porque sí, porque se lo han inventado todo? ¿Y en los alumnos? ¿Usted confía en los alumnos? Porque, claro, estas familias denuncian a partir de lo que sus hijos les cuentan en casa, que ha pasado en el colegio. Es decir, los alumnos a los que usted debería de proteger, y parece que es que no le importan ni lo más mínimo, porque es que ni siquiera los menciona. Yo sinceramente dudo que usted les muestre el apoyo a las familias y a los alumnos, pero yo, desde aquí, sí que quiero mostrar todo el apoyo de Ciudadanos a esas familias valientes y a todos esos alumnos que no están dispuestos a dejarse pisar. (*Aplaudiments.*)

Y estas familias no solo han denunciado esta situación ante el Defensor del Pueblo, sino también ante la Agencia de Protección de Datos, porque les pasaron la encuesta a alumnos de segundo, tercero y cuarto de la ESO con preguntas como: «¿Hasta qué punto te identificas con el movimiento independentista?» Señor *conseller*, ¿a usted le parece pertinente que a alumnos de trece años se les pregunte por sus simpatías políticas?

Y aunque en las instrucciones que dio la Universidad de Lérida, que es la autora de esta encuesta, se señala que la encuesta es voluntaria, nos consta que los profesores obligaron a hacerla e incluso amenazaron con dejar a los alumnos sin patio. (*Remor de veus.*) Una encuesta que, por mucho que usted diga que era anónima, la realidad es que tenían que rellenarla con sus datos personales. Esto sería tremendo en cualquier circunstancia, pero es absolutamente inadmisibile cuando se trata de menores.

Y lo peor es que no solo ha pasado en este centro de Tarragona, sino en otros muchos centros en diferentes provincias. Y en el caso de los alumnos de segundo de la ESO, tampoco lo pedía la Universidad de Lérida, sino que es el propio... –bueno, esto o es falso..., esto no es de los Servicios Territoriales de Cataluña, porque aquí pone que se tiene que pasar a los alumnos de segundo de ESO. En este caso, no sirve

solo su consentimiento y se necesita el de sus padres o tutores legales. ¿Se cursaron esos permisos? Porque es que en caso contrario estaría vulnerando el artículo 7 de la Ley de protección de datos. ¿En cuántos centros se ha realizado esta encuesta, señor *conseller*? Porque usted decía que ya se había parado, pero en ese momento se estaba haciendo, por ejemplo, en Balaguer.

Mire, señor *conseller*, desgraciadamente la escuela catalana no destaca en PISA, en ningún indicador positivo y, sin embargo, destaca en otros que para mí son terribles. Pese a que España es el país de la OCDE con mayor sensación de pertenencia a la escuela, los alumnos catalanes son los que se sienten más fuera de lugar en el aula, los que dicen estar más solos y los que tienen más dificultades para caer bien a sus compañeros. Esto no lo digo yo. Esto lo dice PISA edición tras edición.

Mientras ustedes se llenan la boca diciendo que *l'escola catalana* es la única que garantiza la cohesión social, la realidad es muy distinta. La realidad es que las cifras de acoso son terribles, que gran parte de los alumnos, según PISA, no se sienten a gusto en ella y que muchas familias están empezando...

El president

Diputada...

Sonia Sierra Infante

...a movilizarse, a denunciar las barbaridades que están pasando en las aulas catalanas.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

És el torn de la rèplica del conseller. Quan vulgui.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Bé, senyora diputada, finalment ha dit el que volia dir i ha tret el tema que volia treure. Ja m'estranyava.

Miri, li llegiré una cita. Diu: «Durant molt de temps, els nostres centres d'ensenyament van ser presos per ideologies nocives, per la inversió de valors i per persones que odien els nostres colors i el nostre himne.» Sap qui acusa l'escola d'adoctrinament en aquest text? El senyor Bolsonaro. Sap qui té textos semblants? El senyor Salvini. Sap qui diu el mateix? El senyor Trump. És la dreta reaccionària d'arreu del món que acusa l'escola d'adoctrinament. I vostès ho copien. *(Aplaudiments.)* Ja està. Ho copien. Escolti, és la dreta més reaccionària d'arreu del món la que acusa l'escola amb els mateixos arguments i les mateixes paraules, d'adoctrinament. El senyor Bolsonaro va proposar que els alumnes filmessin els seus professors per denunciar l'adoctrinament esquerranós i la sexualització precoç dels nens a les aules. És el que vostès ara estan intentant fer, que els alumnes denunciïn.

Escolti, deixin tranquil·la l'escola, deixin tranquils els mestres, deixin tranquils els alumnes. Prou problemes estructurals, educatius, pedagògics, pressupostaris tenim a l'escola, perquè un partit polític es dediqui a posar-hi brutícia al damunt, amb falsedats i barrejant-ho tot.

Miri, escolti, vostè vol defensar les escoles?, els nens? Doncs, no faci tuits amb menors d'edat sense consentiment. Vol defensar els drets dels alumnes? No publiqui tuits amb fotografies sense consentiment de menors d'edat. No ho faci. *(Aplaudiments.)* Perquè això és defensar el dret dels alumnes –això és defensar el dret dels alumnes. Algú del seu partit ha demanat perdó als mestres i als professors que van ser els seus noms i les seves fotografies penjats en un tuit del que era el seu cap, acusant-los injustament d'uns fets que la justícia ni tan sols ha acceptat? Algú ha demanat perdó? –algú ha demanat perdó? No.

I, escolti, anar al Defensor del Poble quan les competències en educació són de la Generalitat i no anar al Síndic de Greuges no marca un biaix ideològic? (*Remor de veus.*) Clar que marca un biaix ideològic.

Però és que a més a més –a més a més–, aquesta famosa enquesta es titula «Perfiles de aculturación y aculturación lingüística de los descendientes de migrados. Retos y potencialidades para el aprendizaje lingüístico y la inclusión lingüística y socioeducativa». I forma part d'un *proyecto competitivo* del Ministerio de Economía y Competitividad, finançat en el marc de..., *las ayudas de proyectos de I+D+I correspondientes al Programa estatal de investigación, desarrollo e innovación orientada a los retos de la sociedad*. Aquesta famosa enquesta és una enquesta europea, que es fa a tot l'Estat, avalada per una universitat i amb el suport del ministeri espanyol. I nosaltres vam fer el que farem sempre: quan una universitat ens demana fer una enquesta avalada científicament, que a més a més té un reconeixement estatal i europeu, doncs, és la nostra obligació permetre que es faci.

En el cas de l'institut que vostè esmenta, la persona que va fer l'enquesta va cometre un error –que era del *proyecto* aquest del *ministerio*, no era del departament, la que va fer l'enquesta–; error que es va fer saber a qui passava l'enquesta i error que s'ha esmenat, en aquest cas. D'aquí a fer un *maremàgnum* contra aquest institut, doncs, no. Defensem aquest institut, la seva direcció, el seu professorat, el seu alumnat i totes les famílies. Totes.

El president

Conseller, s'ha acabat el temps.

El conseller d'Educació

Però, hi insisteixo, prou: deixin l'escola en pau. Si tenen problemes polítics, l'escola no els solucionarà.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, conseller. Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.
Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i un minut i es reprèn a les quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, d'Educació, de Salut, de Cultura, de Justícia, d'Empresa i Coneixement i de Polítiques Digitals i Administració Pública.

El president

Diputats, diputades... Reprenem la sessió.

Acord del Ple del Parlament pel qual s'aprova d'interposar un recurs contenciós administratiu contra l'Acord 1/2020 de la Junta Electoral Central del 3 de gener de 2020

395-00093/12

El següent punt de l'ordre del dia és l'Acord del Ple del Parlament pel qual s'aprova interposar un recurs contenciós administratiu contra l'Acord 1/2020 de la Junta Electoral Central de 3 de gener de 2020. Atès que es tracta d'una proposta provinent de la Mesa i que apareix publicada en el dossier del Ple, obrirem directament un torn per als grups parlamentaris, perquè es puguin posicionar.

D'acord amb el que vam establir a la Junta de Portaveus, el temps d'intervenció, en el cas dels grups parlamentaris i, en aquest punt, també els subgrups, serà de cinc minuts per a cadascun.

Té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor *president*. Señoras y señores diputados, como sabe todo el mundo, el señor Joaquim Torra Pla fue inhabilitado por delinquir y ha sido suspendido en su cargo público y, por tanto, ya no es presidente de la Generalitat. Y el señor Torrent, presidente de este Parlamento, ha preferido, pues, montar la cortina de humo de prestarle gratis a los abogados del Parlament al señor Torra, en vez de iniciar un proceso de investidura, que era su deber.

El señor Torra, como todos sabemos, desobedeció una orden de la junta electoral para respetar la neutralidad del procedimiento electoral, pero el señor Torra prefirió hacer trampas y desobedeció lo que se le mandaba por parte de la Administración electoral. La ley prevé que no puede ser cargo público el condenado por desobediencia, aunque la sentencia no sea firme; así lo dice desde el año 2011 la LOREG. Es una medida de regeneración democrática, que pretende reforzar la confianza de los ciudadanos en las instituciones y promueve la ejemplaridad de los cargos públicos.

Y yo les pregunto a todos ustedes, diputados del Parlament: ¿si todos los catalanes deben cumplir las leyes, no debe cumplirlas con más razón un diputado y con más razón aún un presidente de la Generalitat? Amparando a un condenado por delito de desobediencia, degradan ustedes la calidad democrática de Cataluña, la calidad democrática de este mismo Parlamento. Vaya *republicueta* de privilegios que nos quedaría si ustedes, los separatistas, llegasen a apoderarse alguna vez de Cataluña. Suerte que todavía no es la *republicueta* de Puigdemont y estamos los de Ciudadanos para defender la democracia.

Miren, el señor Torra ni puede gobernar, ni tampoco puede convocar unas elecciones válidamente. Nosotros queremos que las elecciones en Cataluña sean válidas, no que nazcan bajo el signo de la ilegalidad, si las convoca Torra. Y para eso solo hay dos caminos: o hacer un procedimiento de investidura y, si no es válido, se convocan automáticamente unas elecciones, o el señor presidente del Gobierno de España cesa ya al señor Torra y convoca unas elecciones dentro de la ley, en aplicación de la Constitución.

Y eso me lleva a referirme al señor Sánchez, que en sus vergonzosos pactos con el separatismo ha claudicado en la defensa de los derechos de aquellos catalanes que se sienten catalanes-españoles-europeos y que tienen la dignidad y el orgullo suficiente como para exigir a sus gobernantes que aquello que se les exige a ellos, que es cumplir las leyes, lo cumplan también sus gobernantes. A ver si se entera el señor Pedro Sánchez que esto es una cuestión de gente libre, de ciudadanos libres y orgullosos que exigen a sus gobernantes que se comporten de la misma forma que los gobernantes exigen a su ciudadanía que se comporte. No se reúna, señor Sánchez, con quien no representa a los catalanes. El señor Torra nunca ha querido representar más que a los separatistas, pero es que ahora no representa siquiera ya a los catalanes, porque ya no es diputado y no es presidente de la Generalitat, como dice nuestro Estatuto y la Ley de presidencia.

Pido también desde aquí al socialismo que cumplan con el deber constitucional desde el Gobierno de España de tomar las decisiones políticas para evitar que se siga vulnerando nuestro estado de derecho. No permitan que la defensa de la democracia descansa solamente en el poder judicial. El poder judicial interviene una vez se han cometido ya los delitos, pero la política debe entrar antes a proteger a los ciudadanos.

Y, por último, dejen ya de alargar el chicle y de prolongar la agonía, señores de Esquerra Republicana, de Junts per Catalunya, señor Torrent. Océpanse de los cata-

lanes y no de proteger a los suyos. Hagan desde el Gobierno que vuelvan las empresas, que se reduzcan las listas de espera, los barracones, el paro, que se está desbocando. Los catalanes no merecen que dos expresidentes que se resisten a asumir que forman parte del pasado impidan avanzar Cataluña.

Pido a este Parlamento, a sus autoridades y a sus altos funcionarios, a sus diputados, que no sean por más tiempo cómplices del egoísmo político de Torra y de Puigdemont. El Parlament no debe prestar sus abogados al expresidente, señores socialistas, no voten a favor de esto y recapaciten esta vez. Ciudadanos va a votar que no al secuestro (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) y a la utilización del Parlament para defender a un expresidente que se cree que está por encima de las leyes...

El president

Diputat...

Carlos Carrizosa Torres

...que el resto de los ciudadanos sí que tenemos que cumplir.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret. Quan vulgui.

Ferran Pedret i Santos

Bé; gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats i diputades, en aquest procés de transformació de Ciutadans d'un partit que es deia «no nacionalista» en un partit nacionalista, veiem que es mouen exactament amb el mateix marc conceptual que aquells que creuen que són la seva Nèmesi. La diferència cada cop és menys apreciable, en el sentit de que un ha de fer ja un recompte de franges de la bandera que cadascú enarbora amb més passió. Però, al marge d'això, es dediquen a expedir carnets de bon demòcrata, carnets de bon patriota, amb la mateixa fallera d'excloure els altres de la comunitat política que hem vist tantes vegades en el camp independentista. Estan exactament en el mateix. Diguem-ne que, respecte a nosaltres, tenen una mena de relació, no sé si dir-ne «d'amor/odi», o «quàntica», no?, que a vegades ens consideren dins d'aquest concepte que s'ha encunyat de «constitucionalisme», a vegades ens en consideren fora... En fi; ja s'aclariran, no ho sé, ja ens ho diran.

En qualsevol cas, nosaltres aquí el que venim a fer és a dir: en primer lloc, per què estem aquí? Estem aquí, si ens posem estrictament formals –i d'això se m'acusa i s'acusa el meu grup, a vegades, de ser estrictament..., massa estrictes en l'aspecte formal–, hi estem perquè s'ha de donar compliment a un requeriment que s'ha fet a la cambra per tal d'esmenar una formalitat respecte a un escrit que de fet ja està interposat, eh? I de fet el nostre grup parlamentari, al seu dia, havia recordat que la decisió de la Junta Electoral Central podia ser objecte de recurs i demanava a la Mesa que considerés la possibilitat de fer aquest recurs. I aquí estem. I per tant nosaltres no bloquejarem que la cambra, defensant els arguments que creu que ha de defensar, en defensa del Reglament i de l'Estatut, acudeixi, a través dels mecanismes legalment previstos..., posant un recurs allà on pertoca. Perquè és tot el contrari del motiu real de fons, no formal, pel que estem aquí. El que hem vist és que ara s'està combatent davant del Tribunal Suprem una decisió de la Junta Electoral Central i, per tant, no desobeint. I en canvi la raó de fons per la que estem aquí és una d'aquestes desobediències simbòliques que deia una certa línia d'Esquerra Republicana –per cert, dient que eren estèrils, que no conduïen enlloc– o, si es vol, una d'aquestes microdesobediències que sembla que diu una altra línia d'Esquerra Republicana, que hauran de tornar en algun moment, amb un llenguatge que, per cert, ens recordava molt al del mateix president de la Generalitat de Catalunya quan parlava de que hi hauria d'haver una nova fase de confrontació, de tensió o de conflicte, i parlava de les micro-

desobediències. Bé, no sé si el no retirar una pancarta que li demanava la Junta Electoral Central que retirés consisteix realment en una desobediència digna de menció. Des del punt de vista dels seus efectes polítics, evidentment, sí; estem tots aquí per això. Però on està l'heroïcitat o l'ètica de desatendre un requeriment de la Junta Electoral Central que et diu que, en període electoral i respecte a una pancarta, la retiris? On estan, l'ètica i l'heroïcitat d'això? Li estan demanant, en període electoral, que retiri una pancarta que pot ser considerada partidista. El que cal fer és obeir la instrucció i, en tot cas, si es considera que no és proporcionada o que no es té raó, combatre-la. Això és el que entenem que ara fa el Parlament.

I, escoltin, és que tota aquesta..., no ho sé, aquesta sobreactuació, aquesta grandiloqüència al voltant de la desobediència i de la..., no ho sé, d'una certa èpica d'aquesta desobediència, en el fons oblida que les normes que ens hem donat i que tots plegats, en prendre possessió del càrrec, ens hem compromès a respectar són unes normes decidides també pel conjunt de la ciutadania i que poden ser reformades a través dels mecanismes legalment previstos pel conjunt de la ciutadania. Per tant, aquesta mena de colpejar-se el pit dient que «jo sí que desobeeixo, mireu com m'hi confronto», en realitat no és confrontar-se amb una mena d'abstracció de l'Estat; és confrontar-se amb la voluntat del conjunt de la ciutadania, fixada en les normes que ens hem donat.

I per tant el que li reclamem al Govern de la Generalitat és que, ja que ell mateix es diagnostica com a esgotat, sense projecte, dividit, amb el president desautoritzat, posi fi efectivament a aquesta situació convocant les eleccions al més aviat possible i permetent que el país surti d'aquest *impasse* en el que s'estan degradant les institucions un dia rere l'altre. Així que, si us plau, no deixem passar un dia més amb aquesta situació; que el president convoqui les eleccions i donem la veu a la ciutadania catalana per veure què vol fer en els quatre anys que venen.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn ara de la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. El Parlament ja va decidir, via mesa, que faríem aquest recurs, presentaríem aquest recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Suprem contra l'acord de la junta electoral del 3 de gener. Nosaltres ja hi estàvem d'acord, amb que es presentés i amb els termes en què es va plantejar que es presentaria. Ha estat el tribunal qui ha demanat que hi ha d'haver un acord de ple per poder presentar aquest contenciós.

No hi coincidim, amb el tribunal, però no serem nosaltres qui posarem excuses al Tribunal Suprem perquè ni admeti ni valori aquest recurs contenciós administratiu del Parlament. I per tant votarem a favor que el Parlament, que el Ple del Parlament ordeni fer aquest recurs. Només faltaria.

Aquest era el punt de debat d'avui, però veig que s'ha convertit en un judici del fons de la qüestió. Ja que ens ho demanen –o així ho ha provocat amb l'inici del debat el senyor Carrizosa–, senyor Carrizosa, el senyor Quim Torra continua sent el president de la Generalitat de Catalunya. Al senyor Quim Torra nosaltres no el volem, de president de la Generalitat de Catalunya, però volem treure'l a les urnes. A veure si al final seran vostès, posant impediments, que facin que no es puguin fer aquestes eleccions, que no només vostè, sinó nosaltres i la majoria de la ciutadania de Catalunya, desitja i necessita perquè es pugui repensar quines són les majories que hi ha en aquest Parlament i qui ha de ser el president o presidenta de la Generalitat de Catalunya i les majories del nou govern.

El president continua sent el senyor Quim Torra, com clarament s'ha expressat per part dels informes dels lletrats. I és que els informes dels lletrats –i vull fer una defensa avui aquí dels servidors públics i una denúncia de l'ús cap a un costat o cap a l'altre, que alguns sovint volen fer, dels servidors públics–, els informes dels

lletrats el que expressen o el que expliquen és la realitat. L'article 62.2 de l'Estatut no diu que pel fet de perdre la condició de diputat hagi de perdre la de president; tampoc diu el contrari, és cert. Per tant, la llei cal interpretar-la amb tots els seus elements, i dins de cada un dels casos en concret, amb la resta del marc regulador i aplicant –jo no soc jurista, però sempre m'ho han dit– la interpretació menys lesiva.

Aquest cas concret no és una sentència ferma, i l'Estatut, també l'Estatut diu clarament, en el seu article 67.7, i la Llei de presidència i de govern, que només pot ser causa penal de cessament del president una sentència ferma d'inhabilitació. No és el cas. Interpretació menys lesiva, els deia.

Si acabem fent una interpretació restrictiva, potser fins i tot errònia, de la llei i se li treu la condició de president, com vostès ja volen fer, en les circumstàncies actuals, al senyor Torra, estaran causant una situació irreversible i de lesió de drets fonamentals. Segurament no és la via menys lesiva.

Però és que, a més, la junta electoral tampoc ha demanat això. De fet, al contrari, la junta electoral ha dit clarament que continuar sent o no president de la Generalitat és matèria del Parlament. O sigui, deixin de fer un discurs agafat a no sé on, perquè no tenen ni la junta electoral, ni una sentència ferma, ni arguments dels lletrats del Parlament, ni arguments legislatius per dir que el senyor Torra no és president en aquests moments. Deixin de fer aquest discurs fals.

I acabo, hi insisteixo, ho és, president, i volem que ho sigui fins que s'aprovin uns pressupostos i convoqui d'immediat, just després, unes eleccions. A veure si al final seran vostès els que faran que a Catalunya no hi pugui haver les eleccions ràpides i urgents que necessitem com a país.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn del diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Mirin, des del nostre punt de vista això és un despropòsit enorme i els explicarem per què ho veiem així. Una inhabilitació –no s'ho perdin– per una pancarta. Senyor Pedret, té vostè raó, no n'hi ha per tant. Certament, no n'hi ha per tant. Una inhabilitació iniciada per un organisme que és incompetent i absolutament desencertat a l'hora de fer-ho, a instàncies de la dreta i de l'extrema dreta. Aquest és el panorama inicial en què ens trobem. Efectivament, un nou atac als drets civils i polítics dels electors i de les electores i a la sobirania del mateix Parlament.

Resolucions d'aquest Parlament, aquest any mateix, refermant aquests drets, aquests drets civils i polítics, aquesta sobirania del Parlament i afirmant que cap tribunal decidirà per sobre de la sobirania popular i de la sobirania del Parlament i proclamant a tort i a dret i reiterant que el senyor Quim Torra segueix sent diputat i segueix sent president de la Generalitat i que res ni ningú alterarà aquesta determinació majoritària del Parlament. Però en el passat Ple –aquí els acords duren poc–, un nou episodi de renúncies acatant les decisions judicials i privant el president dels seus drets com a diputat.

A tot això, els lletrats un dia diuen A, un altre diuen B, i un altre, vulnerant totes les lleis de la lògica, diuen ni A ni B; diuen ni A ni B a propòsit de si el president Quim Torra deixa o no deixa de ser president, en funció de si deixa o no deixa de ser diputat. Entretant el senyor Pedro Sánchez li diu que sí, que segueix sent president –no s'ho perdin, eh? I entretant tot allò que el poble i alguns dels seus representants van assolir des de l'U d'Octubre amb mobilització, amb participació, amb esforç, amb sacrifici, amb desobediència, votant, lluitant, assumint repressió, es va convertint a les institucions en fum o en mercaderia electoral per obra i gràcia d'una classe política cada dia més poruga i més conservadora.

Mirin, aquest cas que ara ens ocupa és el viu reflex del procés fins avui. I la crònica d'una mort anunciada, la de la proposta política fallida i fracassada d'Es-

guerra Republicana, Junts per Catalunya i el Govern: autonomia i diàleg en el marc juridicopolític de l'Estat, treballant amb les eines jurídiques del mateix Estat i reculant davant de la repressió. Un marc, per cert, que ara el PSC i els comuns s'apressen a intentar apuntalar i a donar-li vida i continuïtat, efectivament, perquè és un marc que, des del punt de vista de la defensa dels nostres drets civils i polítics, dels nostres drets fonamentals i del dret a l'autodeterminació, no va enlloc. És un marc que només porta a la consolidació de l'*statu quo* i a la reconfiguració i el reforçament del règim.

Però bé, dit tot això, i no m'allargaré gaire més, no es preocupin no serem insolidaris ni insolidàries. Per enèsima vegada –i els asseguro que ja cansa, els asseguro que ja cansa–, per estricta solidaritat antirepressiva i per rigor, votarem a favor d'aquesta proposta. D'una iniciativa jurídica en la que sincerament no hi creiem, perquè pensem que camina cap enlloc, que és seguir fent soroll per no anar enlloc. Perquè, escoltin, què passarà si finalment arriba una sentència ferma d'inhabilitació per part del Tribunal Suprem? No l'acatarem? Desobeïrem? Confrontarem l'Estat? O farem una mica de soroll, una mica de fum, utilitzarem el mateix marc juridicopolític que estem combatent i després plegarem veles? Mirin, jo crec que la gent necessita serietat, rigor i honestat, perquè la gent sí que se la juga al carrer. La gent sí que continua assumint i suportant repressió.

Mirin, el problema no és jurídic. El problema no és jurídic, no és d'explotar les eines juridicopolítiques del sistema. El problema és polític i el problema és de modificar precisament des de la lluita política aquest marc juridicopolític que ja no és útil per a les nostres aspiracions democràtiques. I, per tant, el problema és polític i això vol dir autodeterminació, això vol dir amnistia, això vol dir desobediència, això vol dir mobilització, sobirania i exercici de tots els drets. I això, perdonin, no es fa a cop de recurs, ni a cop de foc d'encenalls. Això es fa lluitant al carrer i a les institucions.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. Diputados, diputadas, yo no sé si a la portavoz de los comunes le ha traicionado el subconsciente cuando ha manifestado que quizás esas elecciones no se celebren tan rápidamente como ellos desean. Y quizás lo ha manifestado porque entiende igualmente, como entendemos nosotros también, que el señor Torra ya no es presidente de la Generalitat de Catalunya, si no, no entiendo por qué la portavoz de los Comunes ha manifestado que quizás, si se lo proponen tanto Ciudadanos como Partido Popular, esas elecciones no se celebrarán tan pronto como ella quisiera. Quizás es que, en el fondo, entiende lo mismo que entendemos nosotros. (*Remor de veus.*)

Para nosotros, el debate de este recurso no radica tanto en si el señor Torra tiene derecho a la tutela judicial efectiva. Es evidente que el señor Torra, como ciudadano español que es, tiene derecho a la tutela judicial efectiva; de hecho, últimamente lo viene ejerciendo bastante a menudo. Por tanto, en ese sentido, nada que discutir: el señor Torra, como ciudadano español, tiene derecho a la tutela judicial efectiva.

Para nosotros el debate radica en si este Parlamento, a través de su Mesa, debe comparecer en un procedimiento contencioso administrativo para defender al señor Torra. El señor Torra que –recordemos– ha sido condenado por el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña por un delito de desobediencia a una pena de dieciocho meses de inhabilitación. ¿Este es el papel que debe representar este Parlament de Catalunya? ¿Acaso haríamos lo mismo con cualquier otro exdiputado condenado por otro delito? ¿Se dedicaría el Parlament a comparecer en ese procedimiento y a defenderle? Yo creo que no.

Y yo creo que no, porque en este caso la cuestión legal está muy clara. Está muy clara porque la LOREG lo manifiesta radicalmente, claramente, y es que cuando una persona es condenada a una pena de inhabilitación, evidentemente – evidentemente– tiene que dejar el cargo público que ostenta, en este caso el escaño, porque así lo expresa la ley electoral. Y recordemos que es una ley orgánica, una ley orgánica de modificación posterior a lo que establece el propio Estatut d'autonomia y, por lo tanto, es ese marco legal el que se tiene que adaptar a la nueva ley orgánica. Por lo tanto, es claro que la sentencia es ejecutable provisionalmente, aunque quepa recurso, como efectivamente ha interpuesto el señor Torra. Por lo tanto, no hay discusión legal en si esa sentencia es ejecutada provisionalmente. Evidentemente que lo es y es que la LOREG lo establece clarísimo. No hay discusión legal. Lo establece clarísimo.

Y, por lo tanto, el debate de fondo es político, es si el Parlament está dispuesto a ser el asesor jurídico del señor Torra. Esa es la cuestión. Y nosotros entendemos que no, que el Parlament está para defender los intereses de todos los ciudadanos, pero no los del señor Torra, un ciudadano que recordemos, además, que confesó en el procedimiento. Es que él se declaró culpable, porque el problema de las defensas del mundo separatista en los procedimientos es que son defensas políticas, no jurídicas. Luego las sentencias van como van y luego no satisfacen sus intereses. Pero es que se hacen defensas políticas y no jurídicas.

Por lo tanto, nosotros no creemos que el papel de este Parlamento deba ser comparecer en ese procedimiento y defender los intereses del señor Torra. Al contrario: el papel de este Parlament debe ser dar cumplimiento efectivo a esa resolución de la junta electoral, que es que el señor Torra ya no es diputado. Por cierto, aún sigue apareciendo como tal en la página web del Parlament. Hombre, nos podemos tomar unos días para iniciar estos trámites, pero que todavía aparezca el señor Torra como diputado del Parlament..., me parece un poco sorprendente que se esté dando esta circunstancia.

Y el señor presidente del Parlament, además, debe iniciar los trámites para la consecuencia lógica que se desprende de la pérdida de la condición de diputado del señor Torra y es que ya no es presidente de la Generalitat de Catalunya. Por lo tanto, señor Torrent, señor presidente del Parlament, debe usted convocar el Pleno de investidura para designar un nuevo candidato a la presidencia de la Generalitat, debe cumplir con su función y con su obligación. Y si usted no lo hace, debería hacerlo el presidente del Gobierno de España, que es iniciar los trámites para cesar al señor Torra, no reunirse mañana con él –iniciar los trámites para cesar al señor Torra–, para que se abra una nueva etapa en Cataluña, se puedan convocar unas elecciones y se abra un tiempo nuevo en Catalunya que dé paso a un gobierno que se ocupe y se preocupe de los intereses de todos los ciudadanos.

Por lo tanto, nosotros votaremos en contra de este punto por una cuestión de evidencia legal.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn ara del diputat senyor Marc Sanglas. Quan vulgui.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, president. Vicepresident, consellers... En tot cas, el que havia de ser un pur tràmit s'està convertint en un debat i en una qüestió que entrem en el fons, i algunes barreges, diguem-ne, d'un debat jurídicopolític i, per tant, intentarem resoldre algunes d'aquestes qüestions.

Com bé ha apuntat algú, en tot cas, diguem-ne, quan aquest Parlament ha comparegut en algun procés administratiu o algun de judicial simplement amb un acord de la Mesa era suficient per comparèixer i donar representació a la voluntat d'aquest Parlament. En tot cas, el Tribunal Suprem, que ja ens té molt acostumats últimament

a resolucions que no s'ajusten exactament als procediments que estan establerts, ens demana que aquest Ple es pronunciï sobre aquesta qüestió. I en tot cas, el que havia de ser, hi insisteixo, un debat purament, diguem-ne, de donar suport a una decisió anteriorment presa, s'ha convertit en un debat polític sobre la qüestió, amb aquests insignes juristes que tenim en algunes bancades d'aquest Parlament dient si el president Torra és president o no és president. Evidentment que és president.

El president Torra és el president del país i ho serà mentre els seus ciutadans ho vulguin. I aquesta és la voluntat, és la sobirania del país que s'expressa en aquesta cambra parlamentària. Només és aquesta cambra parlamentària qui pot posar i treure presidents. I això, mentre continuï així, ho mantindrem. I aquesta és la voluntat expressada a les urnes i aquesta és la voluntat que creiem que s'ha de mantenir. Alguns de vostès estan molt acostumats a reclamar la intervenció, diguem-ne, des dels despatxos; allò que no poden guanyar a les urnes ho intenten guanyar als despatxos. Ja ens tenen massa acostumats a intentar fer-ho. Allò que la sobirania popular no els ha donat a les urnes ho intenten assolir en alguns despatxos on sí –se'ls ha de reconèixer–: estan molt ben posicionats; molt ben posicionats per tota una història judicial, història jurídica i algunes històries d'alguns cognoms il·lustres que s'arrossegueu des dels temps del franquisme fins a l'actualitat. Per tant, des d'aquest punt de vista, sí: tenen fortalesa allà.

Creiem que el que estem fent –i per això donarem suport i donem suport a la interposició d'aquest recurs al contenciós administratiu del Tribunal Suprem– és defensar els drets, en aquest cas, el dret del diputat Torra, perquè entenem que la resolució de la junta electoral dictada en el seu moment és injusta. Tan injusta com ho ha sigut la sentència; una sentència desproporcionada, perquè condemnar a una inhabilitació per una pancarta ens sembla una acció totalment desproporcionada. No té cap mena de sentit. I, per tant, en aquesta línia del que han anat fent a través del Tribunal Suprem i la junta electoral intenten, a través del mecanisme de la junta electoral, treure la condició de diputat al president Torra i ens sembla que aquest punt no és vàlid i per tant ho portarem a..., donarem suport a aquest contenciós.

M'ha semblat que els senyors de Ciutadans se saltaven, diguem-ne, pel «forro» –si em permeten l'expressió– tot l'estat de dret. La garantia de qualsevol persona a acudir als tribunals existeix; no són vostès els que han de decidir. Per tant, cadascú tindrà el dret a assistir-se o a fer el que cregui convenient.

És més, és una resolució, la de la junta electoral, que no és pacífica. És una resolució aprovada només per set dels seus tretze membres; una majoria molt exigua, amb sis vots particulars, cosa molt inhabitual en l'àmbit de la junta electoral, cosa que ja ens demostra que aquesta junta electoral ha estat plenament polititzada en la seva presa de decisions, que estaven mirant sobre el fons de la qüestió, sobre el fons polític de la qüestió que planava o que ha planat en tots els moments d'aquest procés. Entenem que aquesta no és la manera d'actuar. La Junta Electoral hauria de ser un òrgan purament administratiu que vetllés pel bon funcionament del procés electoral i que no intervingués en altres qüestions.

El sistema judicial preveu la inhabilitació de càrrecs electes, però s'ha de fer a través de les sentències judicials i quan aquestes siguin fermes, cosa que no es dona en aquest cas. Per tant, a aquells que tenen tanta pressa per canviar el president de la Generalitat, el que els demanem és que es preparin per a unes eleccions, que sembla que les últimes vegades no els han anat massa bé. Per tant, creiem fermament que qualsevol canvi polític en aquesta cambra ha de venir d'unes eleccions, i tornem a refermar el nostre compromís amb el president Torra.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya té la paraula el diputat senyor Josep Costa.

Josep Costa i Rosselló

Gràcies. Gràcies, president, vicepresident, consellers, conselleres. Una salutació especial per a la consellera Ponsatí, des d'avui, eurodiputada. (*Aplaudiments.*)

La consellera Ponsatí és eurodiputada perquè no es va rendir, perquè va plantar cara als cops d'estat de la JEC, perquè va plantar cara a la pulsio colpista de la Junta Electoral espanyola, que fins avui segueix fent el ridícul dient que ella no és eurodiputada i notificant al Parlament Europeu que no és eurodiputada, quan ja, evidentment, té la credencial. Aquesta és la pulsio colpista que hem vist i que hem patit amb el president Torra i amb el seu escó de diputat. És la mateixa Junta Electoral i és la mateixa pulsio antidemocràtica.

També hem patit el mateix Tribunal Suprem, que en el seu dia va considerar que era una qüestió important, urgent, aturar l'exhumació del cap de l'Estat de l'any 36. Aquest és el Tribunal Suprem que li ha denegat al president Torra la protecció dels seus drets. De fet, amb l'argument cínic de dir que com que ja està inhabilitat no té drets. Aquest és l'Estat en el qual vivim. Aquest és el problema que patim. Però ja ho sabíem, no ens ve res de nou. Ja sabíem quina Junta Electoral teníem; ja sabíem quin Tribunal Suprem ens trobaríem. Per això aquest Ple, aquest Parlament, es va reunir d'urgència el dia 4 de gener i va teixir una sèrie de resolucions i va prendre uns acords per plantar cara a aquest Estat amb aquesta pulsio autoritària.

Hi havia una estratègia política i hi havia una estratègia jurídica. Ja puc avançar que avui votarem favorablement de ratificar aquest acord de la Mesa de fer aquest recurs, en coherència amb el que deia la resolució aprovada el 4 de gener. També, evidentment, en coherència amb aquesta resolució del 4 de gener, el 14 de gener, a la Mesa, varem votar a favor de presentar aquest recurs. No veiem, en canvi, no ho vèiem, de demanar mesures cautelars al Tribunal Suprem en nom d'aquest Parlament, perquè aquest Parlament tenia i té la capacitat de fer valer la seva sobirania i de fer valer els seus acords. Per tant, havia de, pensàvem nosaltres, mantenir-se en la posició del 4 de gener, ratificada políticament també pels grups que varen donar suport a aquella resolució el dia 10 de gener. Per tant, estratègia política, ferma i estratègia jurídica, però siguem conscients que l'estratègia jurídica sense ferma política no és el camí.

Som on érem, i ara hem de fer aquesta votació per una qüestió de tràmit, perquè el recurs ja està presentat i perquè el recurs ja ni tan sols ens accepten que es presenti d'acord amb el Reglament i d'acord amb les normes del mateix Parlament. Ens han de dir fins i tot quin òrgan l'ha d'aprovar. Ni aquest mínim d'autonomia ens reconeixen ja. Som en un punt que és hora també de prendre decisions estratègiques. El president, que ja no pot votar, que ja no se li permet votar en aquest Ple, va anunciar que cridaria el poble a votar. Jo crec que aquesta és una bona solució també per reprendre la iniciativa política i per agafar força, entre altres coses, per defensar la dignitat i la sobirania d'aquest Parlament.

I deixeu-me dir una cosa: aquest recurs, ni les actuacions d'aquest Parlament no són per defensar el president Torra, són per defensar les institucions d'aquest país, són per defensar el Reglament d'aquest Parlament i la sobirania d'aquest Parlament. No estam defensant els drets d'una persona, estam defensant la sobirania d'aquest Parlament, perquè és la sobirania de tots i cadascun dels catalans.

Per tant, d'això es tracta, i aquí ens trobarem, aquí sempre ens trobarem, defensant la sobirania del poble de Catalunya i els drets de tots els ciutadans de Catalunya. Defensarem aquest acord, en la mesura també que ens diuen que les mesures cautelars que s'havien demanat per part del Parlament ja no tenen sentit i que, per tant, probablement, es desistirà d'aquestes mesures i s'eliminarà qualsevol confu-

sió que s'hagi pogut generar en aquestes últimes hores respecte de quina és la posició dels lletrats del Parlament i del Parlament de Catalunya sobre la condició de president. El president Torra, com era diputat i com considerem que hauria de seguir sent, és el president, i només pot deixar de ser-ho per decisió del Parlament o del poble de Catalunya.

Per tant, com deia abans, fermesa política, estratègia jurídica, però sobretot mirant de defensar sempre la sobirania d'aquest Parlament, la sobirania del poble de Catalunya.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Hem cridat a votació. Passem a la votació, per la qual es proposa prendre l'acord d'interposar un recurs contenciós administratiu contra l'Acord 1/2020 de la Junta Electoral Central, del 3 de gener.

Comença la votació.

L'acord ha estat aprovat per 74 vots a favor, 40 en contra i 17 abstencions.
(*Aplaudiments perllongats.*)

El president

Passem, ara, al següent punt de l'ordre del dia...

Debat general sobre la corrupció estructural, sistèmica i institucionalitzada a Catalunya

255-00010/12

...que és el debat general sobre la corrupció estructural, sistèmica i institucionalitzada a Catalunya.

Abans de començar el debat, permetin-me, en nom de la cambra, saludar el senyor Gimeno, director de l'Oficina Antifrau, i el seu equip que avui ens acompanyen en aquest Ple.

I, ara, si han d'abandonar l'hemicicle, demanaré que ho facin ràpidament i en silenci perquè començarem el debat general sobre la corrupció proposat pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I, per tant, té la paraula per presentar debat la senyora Lorena Roldán en nom d'aquest grup parlamentari. Quan vulgui.

(*Silenci.*)

Lorena Roldán Suárez

Sí, gràcies, president. Bona tarda. Donar, també, la benvinguda als membres de l'Oficina Antifrau que, de ben segur, doncs, estaran interessats en el tema que avui portem a aquest Parlament, que no és un altre que la corrupció.

Hoy venimos a hablar de un tema, pues, que a algunos de este hemiciclo no les gusta, un tema que evitan siempre que pueden. Pero hoy no les va a quedar más remedio que escuchar; que escuchar, que dar la cara y que votar. Hoy, por fin, en este Parlamento ustedes van a tener que dar explicaciones sobre corrupción. Y el panel de votos nos dejará muy claro si ustedes realmente quieren combatirla –como a veces dicen– o si van a seguir tapándola como han hecho hasta ahora.

Estos días estamos debatiendo los presupuestos de Cataluña. Unos presupuestos donde, de nuevo, son los ciudadanos los que tienen que asumir esfuerzos y sacrificios. Esfuerzos y sacrificios que están ocasionados por la mala gestión de este Gobierno y de los anteriores. Y, sí, también por la corrupción de este Gobierno y de los anteriores. El listado de casos de corrupción es una losa que debería avergonzar a todos los partidos que nos han gobernado en Catalunya.

Miren, el caso Banca Catalana, caso Pujol, caso Millet, cas Palau, caso ITV, caso Treball, Adigsa, Pretoria, Petrum, caso Mercurio, Innova, caso Hisenda, caso Fe-

rrrocarrils. Soborno, blanqueo, cobro de comisiones, falsedad documental, tráfico de influencias, cohecho, prevaricación y, en definitiva, corrupción. Y, lo que es peor, corrupción institucionalizada.

Creo que todos recordaran las ya famosas palabras del entonces presidente de la Generalitat, el señor Maragall, cuando dijo aquello de: «*Vostès tenen un problema, i aquest problema es diu tres per cent.*» Muchos en nuestras casas nos preguntamos qué era eso del tres por ciento, a qué se refería el señor Maragall con eso del tres por ciento. Sin embargo, al señor Mas no pareció sorprenderle mucho, más bien todo lo contrario. Y su respuesta –en tono, además, amenazante– fue un intento en vano de tapar lo que años después conoceríamos. El mismo Mas –que siendo ya presidente– intentó tapar de nuevo la corrupción haciendo uso de la *estelada*.

Pero ya era tarde, porque los catalanes saben perfectamente que les han robado. Saben que han pagado impuestos con esfuerzo y que ese dinero no ha servido, por ejemplo, para reducir las listas de espera. Ese dinero no ha servido para acabar con los barracones en Catalunya, no ha servido para paliar la pobreza energética. No. Saben que el dinero de todos ha servido para llenar los bolsillos de los que durante años nos dieron lecciones de moral desde sus escaños, desde estos escaños, impasibles ante los problemas de los catalanes que tenían el deber de gestionar y solucionar.

Personas que no vinieron y no están en la política para buscar soluciones para los ciudadanos, sino para buscar dinero y privilegios para sí mismos. Degradando, así, el cometido, el noble cometido de la política, porque la corrupción no es solamente un perjuicio económico, es también una lacra que ha desprestigiado las instituciones. Una lacra que ha desprestigiado a todo lo público y a sus representantes.

Decía antes que Artur Mas –en un intento desesperado por desviar la atención de todo lo que se les venía encima– sacó a ondear la *estelada*. Como si eso fuera suficiente. Y ustedes, sus sucesores, lejos de enmendarlo, subieron la apuesta. Utilizar el enfrentamiento, la división y las banderas para tapar la corrupción es empujar a la sociedad al abismo. El abismo que supone empobrecer a los ciudadanos, privarles del derecho a una mejor educación, a una mejor sanidad pública, privarles del derecho a las ayudas a la dependencia, privarles de más y mejores servicios sociales o, por ejemplo, para protegerles cuando pierden su empleo, o para ayudar a aquellos que, a pesar de tener un empleo, viven en la pobreza en Catalunya. Y todos los indicadores sociales van a peor.

Y aunque ustedes, que hoy ostentan el poder del Govern en Cataluña, aún no se hayan dado cuenta, yo quiero decirles desde esta tribuna alto y claro que sembrar heridas en la convivencia nunca les habrá valido la pena, que el poder y el dinero, que repartirse las instituciones, que instrumentalizarlas como si fueran su cortijo, no vale ni un solo herido, ni un solo enfrentamiento, ni una sola ruptura personal entre catalanes. No lo vale, no vale la pena. (*Aplaudiments.*)

Miren, da igual lo que ustedes pretendieran tapar, da igual el *modus vivendi* que pretendieran perpetuar porque nada justifica el daño que han hecho en Catalunya y en el resto de España. Ustedes han tenido, durante todos estos años, el honor de gobernar. Y deberían haberlo hecho dando ejemplo. Porque esto que les cuento –la corrupción institucionalizada en el Govern de la Generalitat– no son ecos de otro tiempo. Es una vergüenza ver como prácticamente cada semana siguen saliendo casos de corrupción o de presunta corrupción que afecta a su Govern y, además, también a los partidos separatistas.

Es, por ejemplo, el caso del secretari general de l'Esport, el señor Figueras, que tiene no una imputación, no, tiene dos. La primera, por presunto desvío de fondos públicos de la Secretaria General a fundaciones de la órbita soberanista y de Convergencia Democrática de Cataluña. Y la segunda, por presuntas irregularidades en la contratación de los servicios para los Juegos Olímpicos de la Juventud de Buenos Aires 2018. 2018, señores del Govern, hace cuatro días. Bajo su responsabilidad. Y, ¿cuántas medidas ha tomado el Govern al respecto? Pues miren, es muy fácil

llevar la cuenta, ha sido un total de cero medidas. Ni una medida. Este señor sigue cobrando su sueldazo de todos los catalanes a pesar –insisto– de que está bajo las sospechas y los indicios de haber cometido un presunto fraude y una presunta corrupción. Y, por eso le han detenido al señor Figueras.

Yo le pregunto, señor Bosch, ¿por qué a día de hoy sigue este señor cobrando un sueldazo, si está salpicado por estos indicios de corrupción? Y no es una corrupción cualquiera. Es que, de nuevo, es la corrupción favorita de Convergència Democràtica, la de utilizar la contratación pública de forma fraudulenta. ¿Cómo lo hacía el señor Figueras? Pues fraccionando los contratos para poder adjudicarlos a dedo sin tener que seguir el procedimiento legal. Y, ¿a quién le adjudicaba los contratos el señor Figueras? Pues, fíjense, casualmente, a un empresario condenado por la financiación ilegal de Convergència a través del Palau de la Música, en la época de Millet. El mismo empresario que este verano confesó haber girado facturas falsas a una productora de TV3, cuando realmente esta productora –bueno, una productora que decía que trabajaba para TV3– pero lo que hacía era trabajar para la campaña electoral de Convergència del año 2010. A ver, yo no sé bien bien cómo está el mercado ahora de la contratación, pero qué casualidad que siempre contratan a los mismos; siempre contratan a las mismas empresas. Si que estamos mal en Cataluña, que siempre adjudican a dedo los contratos a los mismos señores. No sé yo si es que no es casualidad. ¿Ustedes se creen que los ciudadanos no nos damos cuenta? ¿Se cree Convergència que porque se cambian el nombre 400.000 veces los ciudadanos no saben ya quiénes son? ¿O que no nos enteramos? Ustedes tienen el método del 3 por ciento y a sus alumnos aventajados ocupando cargos públicos.

Y el señor Figueras no es el único. Tenemos también, por ejemplo, a la señora Borràs, actual diputada en el Congreso de los Diputados por Junts per Catalunya, anteriormente *consellera* de Cultura y, antes de eso, directora de la Institución de las Letras Catalanas. La fiscalía le está pidiendo al Supremo que acuse a Laura Borràs por el amaño de contratos, considerando que hay indicios de delitos de prevaricación, de malversación y de falsedad documental. Vaya, el *hat trick* de la corrupción. Como el entramado corrupto del amaño de contratos pues es difícil de investigar, la señora Borràs quiso hacernos un favor y tuvo todo el detalle de dejarnos unos correos maravillosos que explican cómo hacía ella lo de los contratos. Correos que además es que no tienen desperdicio. Miren, les voy a leer algunos, porque les digo que ella tiene la delicadeza de dejarlo todo por escrito. ¿Y por qué no lo vamos a aprovechar? Fíjense.

Miren, esto es una conversación de la señora Borràs en el año 2014 con Isaías Herrero –que, por cierto, es un señor que ha sido condenado también recientemente por tráfico de drogas, pero que al parecer no era el único negocio que tenía. Fíjese, les leo algunos de estos correos electrónicos. Este en concreto, como les digo, 18 de julio del 2014, entre Laura Borràs y el señor Herrero, el agraciado. Ese que se llevaba los contratos a dedo. Y dice: «Isaías, els de Ciutadans em tenen fregida amb les resolucions i la compareixença que havien sol·licitat i que finalment no haurà de ser gràcies als vots en contra d'Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana i Convergència i Unió i la interventora amb els tràmits. Fins ara m'has passat els conceptes, però no els pressupostos, i entenc que esperes que els faci jo i no dono l'abast. Pensa que per cada pressupost teu n'he de fer tres més, amb tipografies i formats diferents. No he pogut fer-ho perquè cada dia tinc una feïnada de Can Tirirín.»

O sea, para que la gente que nos esté escuchando pueda entender un poco cómo va esto de la contratación, yo lo explico. Cuando la Administración pública necesita contratar un servicio por un importe menor de dieciocho mil euros, tiene que contactar como mínimo con tres empresas del sector distintas, les pide un presupuesto y entonces elige la de presupuesto menor, porque de lo que se trata es de no despilfarrar el dinero de los catalanes. Aunque la señora Borràs lo que entendió es que se trataba de utilizar y abusar de su cargo para favorecer a sus amigos. Entonces, cla-

ro, es que dice el correo..., reconoce ella aquí que los presupuestos no se los dan las empresas –ya lo dice–, dice que los hace ella misma. O sea, «piensa que por cada presupuesto tuyo yo tengo que hacer tres más». Es decir, inventarse los tres más. Y dice: «con tipografías y formatos diferentes». Qué detalle, la señora Borràs, porque, claro, para que no notáramos que esos presupuestos se los había inventado ella.

Y dice..., se queja de que aún no los ha podido hacer porque los de Ciudadanos la tenemos frita con nuestras resoluciones y peticiones de comparecencia, de la que se ha librado gracias a Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana y Convergència i Unió. Gracias. Gracias, señora Borràs. (*Aplaudiments.*) Gracias, señora Borràs, por explicarle a todo el mundo con estos correos lo necesario que es Ciudadanos y cómo somos los únicos que realmente investigamos qué hacen ustedes con el dinero de todos los catalanes. Muchísimas gracias, señora Borràs, de verdad, desde aquí. (*Aplaudiments.*) Y gracias también por dejar de nuevo claramente en este contrato quién les salva de sus vergüenzas: Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana y Convergència i Unió. ¡Si es que siempre son los mismos!

Pero siguen los *mails*, y dice –el agraciado, el señor este que le da los contratos a dedo, se impacienta– y le dice: «Si quieres que te haga yo los presupuestos, dímelo y los hago.» Es decir, el suyo y los que se inventa. «Imagino que te haces a la idea de que es el pan de este año y quiero saber cómo va todo.» Y ella le contesta: «No sufras, que el dinero lo tengo reservado. Es solo que el trámite es farragoso.» Y sí, sí, tiene razón la señora Borràs; cuando uno tiene que inventarse presupuestos falsos pues el trámite es farragoso, claro que sí. Farragoso y vergonzoso, porque es vergonzoso lo que hacía la señora Borràs al frente de la institución.

Y siguen los correos. No solamente se inventaba los presupuestos, también se inventaba los servicios realizados –porque claro, ya puestos, me imagino que se lo inventaban todo. Entonces hay otro correo del señor Herrero y dice –este es el señor Herrero, que es el del dedazo, para que nos entendamos todos. Es uno de estos que tengo por aquí también. (*L'oradora mostra a la cambra un full.*) Y dice a uno de sus colaboradores que necesita una factura de 17.500 euros con los siguientes conceptos. Y entonces le avisa: «Son todos inventados. No hagas caso. Recuerdo que te los pedí una noche urgente, pero no me los pudiste dar. Así que yo puse lo que se me ocurrió.» Claro que sí –claro que sí. Él puso lo que se le ocurrió y se inventaba las facturas, se inventaba los presupuestos, se inventaba los servicios y se inventaban los conceptos. Todo inventado con el dinero de los catalanes, una vergüenza –una vergüenza. El descaro y la impunidad con la que han estado utilizando el dinero de todos los catalanes para sacar tajada en beneficio propio es una vergüenza.

Y encima, no contentos con eso, iban lloriqueando después por la falta de financiación. Así es como funcionaba todo. Y yo les recuerdo además que la señora Borràs –esa mujer que escribe *mails* diciendo que se inventa presupuestos y que trocea contratos para no tener que seguir el procedimiento legal– es la persona que Junts per Catalunya ha elegido para ser su jefa de filas en el Congreso de los Diputados. ¿Qué pasa? ¿Que se premia la presunta prevaricación? –¿que se premia la presunta malversación? Luego nos echamos las manos a la cabeza cuando salen los datos de que la gente no confía en los políticos. ¿Pero cómo van a confiar? Esta señora insisto que es la jefa de filas de Junts per Catalunya con estos correos que no tienen desperdicio. Es vergonzoso.

Y ustedes tienen investigados fuera del hemiciclo, pero es que también los tienen aquí dentro. Y sin ir más lejos, ahora mismo no está, pero también tenemos investigado por malversación al señor Buch, al *conseller* de Interior por contratar como asesor a un *mosso* para que le haga de escolta a un señor que está fugado de la justicia. Y esto también es corrupción. Ese mismo *conseller* que dejó que los radicales camparan a sus anchas aquí, que no protegió a los catalanes, pues está mucho más preocupado de proteger al señor Puigdemont, al fugado de la justicia, con los recursos y el dinero de todos los catalanes. Yo no sé si ha hecho este ejercicio el

señor Buch o lo ha hecho alguien del Gobierno, pero ¿por qué no salen a las calles a preguntar? ¿Por qué no van a las calles a preguntar a los ciudadanos que sienten inseguridad si prefieren que los Mossos estén aquí en Cataluña y no en Waterloo, protegiendo al fugado de la justicia? ¿Por qué no lo hacen? A ver qué les dicen.

Ustedes han estado utilizando los recursos y han estado al frente de la Generalitat no para dar protección a quienes más lo necesitan, sino para crear un entramado donde ustedes y los suyos pudieran vivir a cuerpo de rey a costa del esfuerzo de los catalanes. Porque gobernar no, pero repartirse el pastel a ustedes se les da de maravilla. Y así, año tras año, los catalanes tienen que ver como Esquerra Republicana y Convergència o PDECAT –o como ustedes se llamen ahora– pues se pelean por ver quién consigue el trozo de pastel más grande. Y precisamente en eso estamos ahora, tristemente, ni más ni menos.

Y mientras tanto, pues, por ejemplo, en Cataluña, como les decía antes, los indicadores sociales cada vez a peor. El 28,6 por ciento de los niños está en riesgo de pobreza, según un estudio elaborado por UNICEF. Ha aumentado, este indicador, un 3,6 en el último año, es decir, casi el 30 por ciento de los niños catalanes en riesgo de pobreza. ¿Para qué les pagan los catalanes el sueldo? ¿Para que se vayan de viaje a ver a Puigdemont? ¿Para que se vayan a cortar carreteras? ¿Para que se vayan a crear embajadas y delegaciones de esas que hace usted, señor Bosch, que sirven además solamente de agencia de colocación?

Ustedes han venido a la política muy equivocados, y desde Ciudadanos no se lo vamos a tolerar. Así que, evidentemente, como primer partido de Cataluña y preocupados por lo que está pasando, nosotros impulsamos este pleno monográfico sobre la corrupción y sobre el mal uso del dinero público. Queremos poner fin al agujero negro por el que los Pujol, los amiguetes del *procés* y del 3 por ciento, han dilapidado el dinero de todos los catalanes, porque aun hoy ustedes siguen venerando al jefe del clan que nos ha saqueado durante décadas. Ustedes siguen deslumbrados ante la figura de Jordi Pujol, muestra de cómo han perdido todo contacto con la realidad. Porque cuando se venera a los que roban y se ignora a los que trabajan honradamente y que les necesitan a ustedes para prosperar, significa, ni más ni menos, que ustedes están en una realidad paralela.

El señor Pujol defraudó a Hacienda prácticamente 900.000 euros. Un delito que ha prescrito, pero, miren, lo que no ha prescrito es la vergüenza que sentimos todos los catalanes con este señor. La vergüenza de todos los catalanes por haber sido engañados durante décadas por aquel que, en lugar de dedicarse a liderar un Govern, estaba más centrado en su propia organización criminal. Y sí, han oído bien, he dicho «organización criminal», que no lo digo yo, lo dice la Audiencia Nacional. Este señor, el señor Pujol, era líder de una organización criminal, y la Audiencia Nacional investiga a él, junto a su mujer, la señora Marta Ferrusola, a sus siete hijos y a una veintena de personas por delito fiscal contra la hacienda pública, delito de blanqueo de capitales y, como les decía, organización criminal. Yo creo que con esto te convalidan las prácticas de Derecho Penal.

Mire, una organización que, según los autos judiciales, presentaba pautas comunes de actuación, coordinaba sus actividades, distribuía roles y repartía el dinero mediante un particular sistema de rendición de cuentas para controlar esos repartos de fondos. Si se organizaran así de bien para gestionar los problemas del día a día de Catalunya, estoy convencida que nos iría mejor. Y cada día que pasa, además, vamos descubriendo más cosas de este entramado corrupto de los Pujol. Un reciente informe presentado por la unidad investigadora ha descubierto una nueva fundación, la Fundación Paty. En este caso vinculada a Josep Pujol Ferrusola, con un ingreso de 600.000 euros en el Banco Internacional de Andorra. La Fundación Paty, que debe ser «“pa’ti” todo lo que pilles». Que eso es lo que han estado haciendo durante treinta y cinco años en Cataluña: «“pa’ti” todo lo que pilles.» Claro que sí. (*Aplaudiments.*)

Una organización criminal, un clan de mafiosos que con una mano pedía el voto a los catalanes y con la otra les quitaba la cartera. Y Pujol era el jefe de ese clan, el líder que no necesitaba pedir las cosas, porque ya las cogía, porque él se creía que era el dueño de Catalunya. Y lo hizo, además, creando escuela. No son casos aislados, son demasiados casos, son demasiadas personas imputadas. Son demasiados los escándalos a la sombra de la organización criminal de los Pujol, una organización que además estaba pensada para seguir saqueando con impunidad a lo largo de los años.

Estaba previsto que este clan mafioso pasara de padres a hijos. Y, de hecho, además, yo quiero recordar cómo el señor Jordi Pujol pues tuvo en su hijo, el señor Oriol Pujol, pues a su *hereu*, conocido como «el príncipe del 3 por ciento», condenado a dos años y medio de prisión por tráfico de influencias, por falsedad documental y por cohecho. El único miembro de este clan mafioso que ha estado en la cárcel hasta que este Govern decidió que ya no tenía que estar más. Con dos mesecitos tuvo bastante el señor Oriol Pujol para curarse mágicamente de sus delitos de tráfico de influencias, de falsedad documental y de cohecho. Es una auténtica vergüenza –es una auténtica vergüenza.

Pero claro, es que una imagen vale más que mil palabras. (*L'oradora mostra a la cambra una fotografia.*) Aquí tienen a sus amigos, los amigos del señor Oriol Pujol, los mismos que dieron un golpe contra la democracia y lo están aquí arrojando, al *hereu*, al príncipe del 3 por ciento de camino a los juzgados. Miren, todos ellos tienen algo en común: no han respetado las leyes ni tampoco a la ciudadanía de Cataluña. Y ustedes quieren algo en común para todos ellos: impunidad y celdas abiertas para que vuelvan a cometer delitos de manera impune.

¿Qué lecciones? ¿Qué lecciones nos pueden venir a dar ustedes sobre corrupción? ¿Cómo se han atrevido ustedes a arrojar durante tantos años a esos que nos han saqueado a manos llenas? Si es que además al señor Pujol lo llevaron hace unos días, lo invitaron a TV3, a hablar sobre el 0,7 por ciento de cooperación. ¿Pero qué cooperación, qué 0,7 por ciento? Si lo que tiene que hacer el señor Pujol es ir a TV3 a pedir perdón por robar el 3 por ciento y lo que no sabemos. ¿Qué es eso de llevarlo a TV3? (*Aplaudiments.*)

Un dinero que además estaba destinado a dotar de más y mejores servicios sociales a la ciudadanía de Cataluña y ustedes lo llevan allí, en *prime time*, a TV3. ¿Cuándo lo van a llevar a TV3 para hablar del 3 por ciento? ¿Cuándo? ¿Cuándo?, en lugar de dar lecciones. Miren, los catalanes no se lo merecen. Y por eso, nosotros, desde Ciudadanos, hemos presentado una iniciativa para que el Parlamento le pida a Jordi Pujol que devuelva hasta el último euro que defraudó a los catalanes. Nos da igual que el delito esté prescrito. Si tuviera dignidad, si tuviera un ápice de moralidad, devolvería hasta el último céntimo que les robó a todos los catalanes. (*Aplaudiments.*)

Miren, en septiembre y octubre del 2017 ustedes no solo se saltaron el Reglament de este Parlamento, no solo pisotearon los derechos de la oposición y de los catalanes, no solo se saltaron el Estatuto y la Constitución, sino que dieron un golpe contra la democracia. Y para hacerlo utilizaron el dinero de todos los catalanes, dinero que tenía que ir destinado a los servicios sociales, dinero que este Govern se tenía que gastar en aquellos catalanes que más lo necesitan.

Y yo les pregunto: ¿qué han hecho ustedes después de conocer la sentencia que los condena por malversación? ¿Qué han hecho? ¿Qué medidas han tomado ustedes para que tengan que devolver el dinero que, insisto, era de todos los catalanes?, no de los que dieron un golpe, el dinero era de todos los catalanes. ¿Han tomado ustedes alguna acción? Yo espero que en el turno de réplica me conteste el *conseller*, porque yo creo que ustedes no han tenido ni siquiera la decencia, ni la decencia, de fingir que estudiaban buscar alguna acción legal para recuperar ese dinero. No han hecho absolutamente nada.

Mire, el Tribunal de Cuentas cifra en 4,1 millones de euros el desvío de fondos públicos para el Uno de Octubre. Ese dinero podría haber ido a parar, como les decía, a las necesidades sociales de Cataluña. Pero no, ustedes lo usaron otra vez para sus fines. Y lo peor de todo es que no se arrepienten. El otro día tuvimos que escuchar aquí al señor Junqueras, que no solamente se mostró orgulloso de lo que había hecho, sino que es que encima –*encima*–, sacó pecho y dijo que lo volvería a hacer. Amenazó con volverlo a hacer. Y allí le pregunté al señor Junqueras y hoy les vuelvo a preguntar a todos ustedes: ¿ustedes son capaces de mirar a los ojos a los catalanes y decirles que se gastaron el dinero de todos los catalanes en sus ilegalidades? ¿Que se gastaron el dinero que tendría que haber ido a infancia, a dependencia, a discapacidad, en sus ilegalidades? ¿Ustedes son capaces, eso, de hacerlo, de mirarles a la cara, de sostenerles la mirada a todos los catalanes y explicarles también que no han hecho absolutamente nada para recuperar ese dinero? ¿Son capaces, señor *conseller*?

Mire, usted, además, está al frente de la *conselleria* d'Acció Exterior, también de Transparencia, y usted es el responsable, además, de las delegaciones del Gobierno de la Generalitat en países de la Unión Europea y de Estados Unidos. Yo le pregunto: ¿cuánto dinero cuestan esas embajadas? Porque esas embajadas se utilizan solamente para hacer propaganda separatista y para comprar voluntades. Y, mire, el Tribunal de Cuentas tiene previsto calcularlo en una liquidación complementaria, pero es que se habla ya de la cifra de 35 millones de euros; 35 millones de euros, señor *conseller*. Yo no sé... –es que lo niega con la cabeza–, yo no sé cómo va a quedar esa liquidación, pero ya le digo que pinta mal, sobre todo si tenemos en cuenta lo que ya ha cuantificado el Tribunal de Cuentas, novecientos mil euros, que es casi 1 millón de euros, solamente dependiente de su *conselleria*.

¿En qué se lo gastaron? Pues, fíjese, en la creación y el diseño del registro de residentes en el exterior, difusión en prensa escrita del registro de residentes, diseño y activación del registro de residentes en el exterior, campaña internacional de la imagen de la Generalitat –que se gastaron 63.000 euros–, invitación a grupos de parlamentarios europeos para el Uno de Octubre –88.000 euros –este era el apoyo que ustedes tenían de Europa, que lo tienen que comprar–, equipo de expertos del IEERT para el Uno de Octubre, observadores internacionales, y también otro dineral en la web Catalonia Votes –136.000 euros. O sea, prácticamente novecientos mil euros de su *conselleria* para un referéndum ilegal.

Yo le insisto que esa *conselleria* correspondía a Esquerra Republicana y sigue correspondiendo a Esquerra Republicana. Porque ustedes vienen aquí luego que parece que no han roto un plato, que ustedes cuando les hablan de corrupción, ¡ha!, como que no va con ustedes la cosa. Pues va con ustedes la cosa. ¿Ese es el progresismo de Esquerra Republicana, señor *conseller*?

Ustedes aún no han pedido perdón por sus casos de corrupción; no lo hicieron el otro día por este, pero tampoco por otros casos de corrupción que los catalanes recordamos perfectamente. Nos acordamos perfectamente de cómo el señor Ricard Calvo, de su partido, trapicheaba con los contratos de la DGAIA, que es la encargada de la atención a los menores que más nos necesitan.

¿Se acuerdan también de cómo algunos de sus compañeros de Esquerra Republicana se lucraban ya desde la época del *tripartit* con las adjudicaciones de los contratos a los centros de acogida, mientras tanto, tenían a los niños durmiendo en el suelo de los pasillos?

Pero así son ustedes, así son; se pasan la vida hablando de solidaridad, de derechos, de protección social, de democracia, mientras tanto, ¿eh?, van escondiendo en la alfombra sus vergüenzas para hacer que aquí no ha pasado absolutamente nada. Y encima tenían el descaro de decir que España no robaba. El señor Aragonés, aquí presente, decía que España nos robaba. Pues, mire, no, España no nos robaba, el que

nos robaba era el *procés*, tiempo y dinero a todos los catalanes. Ese era el que nos robaba, no España –no España. (*Aplaudiments*.)

Yo no sé si hablan ustedes mucho con los vecinos de Sant Cugat. Algunos sí, porque, además, pues, son vecinos. Pero esos vecinos de Sant Cugat durante muchísimo tiempo han tenido que desayunar con un nuevo caso de corrupción. Y, desde luego, estoy convencida de que el señor Puigneró y el señor Calvet, pues, no quieren oír hablar de lo que pasaba en Sant Cugat. Y gracias a una denuncia de Ciudadanos se tienen que hablar. Nosotros lo pusimos en conocimiento de la fiscalía, nuestros concejales en el grupo municipal, y gracias a esa denuncia fiscalía está investigando el nido de corrupción en el que Convergència daba de comer a sus amigos en el Ayuntamiento de Sant Cugat; irregularidades que pueden elevarse a millones de euros que han estado pasando de las arcas municipales a empresas privadas sin ningún tipo de control. Bueno, control sí, el control del 3 por ciento, que ese a ustedes es que se les da de maravilla, son expertos, y utilizaban todo lo que estaba a su alcance: ayuntamientos, instituciones, *conselleria*, lo que fuera.

Hablábamos antes también de TV3, porque, como ustedes utilizan todo lo que está a su alcance, pues, TV3 no se ha quedado atrás. Y no solamente ha sido el altavoz de los partidos separatistas, sino una vía para el dopaje económico de Convergència. Y ahí tienen a la Audiencia Nacional investigando también facturas falsas vinculadas a la productora Triacom, una productora imputada por financiar irregularmente a Convergència. Es decir que TV3 ha vaciado las arcas de los catalanes para llenar las arcas de Convergència. Nuevamente lo público al disfrute de la élite separatista, que nunca ha tenido tiempo para ocuparse de las listas de espera en sanidad, que nunca ha tenido tiempo para acabar con los barracones en Cataluña, que somos la comunidad autónoma con más barracones, porque estaba muy ocupada en llenarse sus bolsillos.

Mire, los catalanes están desprotegidos con ustedes al frente, desprotegidos porque ustedes no saben y no quieren gestionar ni centrarse en las políticas sociales, y desprotegidos porque ustedes utilizan lo que es de todos como si fuera solamente suyo. Ustedes utilizan lo público como si fuera su cortijo y enfangan; es una corrupción que llega a todas partes.

La Fiscalía Anticorrupción ha acusado de cohecho al señor Rafael Ribó, al *síndic de greuges*. O sea, una institución que debería proteger los derechos de todos los catalanes resulta que también ha caído en la trama corrupta de Convergència. El señor Ribó, que cobra 138.000 euros al año, en un cargo que, primero, lo tiene caducado, y, segundo, es que encima está bajo la sospecha de la corrupción de la trama del 3 por ciento, que al parecer..., bueno «al parecer», insisto con que una imagen vale más que mil palabras. (*L'oradora mostra a la cambra una fotografia*.) El señor Ribó viajando a ver la final de la Champions en un jet privado pagado por uno de los empresarios de la trama corrupta del 3 por ciento, ¿eh?, con su *catering* VIP incluido.

Convergència, lógicamente, no quiere que esto se investigue, esta vergüenza, pero es que Esquerra Republicana tampoco. Y quizá esto, en lugar de usted, señor *conseller*, nos lo puede explicar mejor el señor Torrent, que, como Parlamento, como presidente del Parlamento, vetó las comparecencias de Ribó en el Pleno y, lo que es más grave aún, impidió que la Oficina Antifraude investigara al señor Ribó, para que nosotros no nos enteremos, para que los catalanes no sepan la verdad sobre este supuesto viaje y esta supuesta corrupción del *síndic de greuges*; insisto, un señor que tiene el mandato caducado, y no solamente eso, sino que encima se dedica a hacer discursos ultranacionalistas, que es capaz de culpar de las alarmantes listas de espera en sanidad a los pacientes que vienen de otras partes de España. Vamos, o sea, presunta corrupción y discurso «España nos roba», pero en versión sanitaria, pues, evidentemente, méritos suficientes para que los partidos del Govern le salven la cara a este señor e impidan que venga aquí a dar explicaciones. Una vergüenza –una vergüenza. Como es de grave la corrupción en Cataluña que ha llegado a una

institución como es el Síndic de Greuges, que, insisto, debería estar para proteger los derechos de los catalanes. Es una auténtica vergüenza.

En Cataluña, quien ha tocado poder lo ha usado para meter la mano en el bolsillo de los catalanes. También el Partido Socialista. No sé si me va a dar tiempo, porque hay una retahíla, aquí, de cargos, de casos de corrupción. Pero, sí, sí, lo saben muy bien también en Sabadell, que soportaron las corruptelas del caso Mercurio, del señor Bustos, que dejó a un lado, pues, los muchos problemas que tenía la ciudadanía para dedicarse a construir una red clientelar que le permitiera a él perpetuarse en el poder. También el caso Pretoria, por el que se condenó a siete años al exdiputado del PSC Luis Andrés García y a cinco y ocho meses al exalcalde de Santa Coloma por manipular operaciones urbanísticas. Y por no mencionar, por supuesto, también al exalcalde de Reus, del Partido Socialista, Lluís Miquel Pérez, que está pendiente de juicio por contratos y pagos ilegales (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) en el Ayuntamiento de Reus a través del caso Innova.

En definitiva..., en definitiva, porque se me acaba el tiempo, pero en la réplica podremos continuar, pero es evidente que así es cómo actuaban los partidos separatistas, el populismo y también el Partido Socialista cuando llegaban al poder, con falsas promesas, mientras se sirven de lo público para llenarse los bolsillos.

No basta con condenar la corrupción, no basta con venir aquí y decir que sí, que sí, que no tienen corrupción, que sí, que sí, que la condenan. No. Hay que tomar medidas para luchar contra la corrupción, para prevenirla y para castigarla cuando se da. Y no tener a personas como el señor Figueras, imputado doblemente y sentado todavía en su despacho cobrando un sueldazo de todos los catalanes. Espero que me dé una respuesta ahora.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Tot seguit, prosseguim amb la intervenció del Govern. D'acord amb el Decret 29/2020, del 5 de febrer, pel qual es determina la suplència del president de la Generalitat, en l'exercici de les seves funcions, publicat avui al *Diari Oficial de la Generalitat*, té la paraula, en primer lloc, el vicepresident del Govern, el senyor Pere Aragonès.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Molt bona tarda, honorable president del Parlament, honorables consellers, honorables consellers, senyores i senyors diputats, director de l'Oficina Antifrau i el seu equip, que avui ens acompanya.

De tots és conegut perquè així des de l'oficina del president de la Generalitat es va comunicar als presidents dels grups parlamentaris..., les circumstàncies personals que impedeixen que avui el president Quim Torra i Pla ens pugui acompanyar en aquest Ple, i que, per tant, d'acord amb el que estableix el Reglament del Parlament, hi sigui i faci, doncs, la intervenció primera, en nom del Govern, en ocasió d'un debat general.

Voldria agrair, en nom del Govern i del president, que avui tots els grups parlamentaris, en la part de la sessió de control, doncs, hagin estat d'acord en deixar per més endavant les preguntes al president de la Generalitat. I, per tant, voldria transmetre-us l'agraïment per aquesta comprensió.

Atès que correspon al president de la Generalitat iniciar el posicionament del Govern en els debats generals, com el que avui iniciem, i atès del que acaba, doncs, de donar compte el president del Parlament, aquesta designació de suplència durant el dia d'avui, em correspon fer aquesta intervenció, merament formal, per donar tot seguit..., que, després, el president del Parlament doni la paraula als consellers que en nom del Govern de la Generalitat de Catalunya expressaran quin és el compromís

i les tasques del Govern del nostre país en la lluita contra la corrupció. I seran l'honorable consellera de la Presidència, Meritxell Budó, i l'honorable conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, Alfred Bosch.

Abans, però, voldria deixar ben clar, en nom del Govern, el compromís nostre en la lluita contra la corrupció, en la gestió íntegra dels recursos públics del nostre país, en l'actuació ètica dels càrrecs públics i en el compromís en l'eliminació de qualsevol risc d'actuació susceptible de ser corrupta.

Els fem una crida, a tots els diputats i diputades, a que el debat d'aquesta tarda, i el subsegüent que hi haurà amb les propostes de resolució, sigui fet des del rigor, sigui fet des de la proposta, sigui fet amb l'ànim positiu, des de la denúncia, però des de la denúncia exacta, que s'allunyi de la falsedat, que s'allunyi de la demagògia, que s'allunyi de l'intent de generar, doncs, d'alguna actuació concreta, un *totum revolutum*, que és, de fet, el que hem sentit en la intervenció que ens ha precedit, amb falsedats, amb vulneracions de la presumpció d'innocència i, clarament, doncs, amb esments de persones..., que crec que després la senyora Lorena Roldán probablement haurà de demanar disculpes per algunes falsedats que vostè avui ha expressat aquí.

Aquest Govern està compromès amb la gestió íntegra dels recursos públics, i està compromès amb la gestió íntegra perquè sabem, no només per les nostres conviccions democràtiques, sinó també per les nostres conviccions republicanes, que els béns públics, la hisenda pública, la gestió dels recursos públics..., ha de ser fet amb tota la cautela, ha de ser fet des de la màxima exigència i ha d'estar sotmès a tot tipus de controls. No serà per part d'aquest Govern els qui limitem aquestes actuacions de prevenció de risc, aquestes actuacions de control i d'actuació posterior davant de qualsevol actuació irregular.

Per tant, fem aquesta crida –a partir d'ara, perquè, malauradament, en la intervenció anterior, lamento que no hagi estat així–, doncs, que el debat sigui amb tota la contundència necessària però sempre des del rigor, sempre des del respecte, sempre amb les propostes i allunyant-se de tota falsedat.

Moltes gràcies, molt honorable president, senyores i senyors diputats. I deixo, doncs, l'espai als consellers que expressaran la posició del Govern en aquesta matèria. Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, vicepresident. Efectivament, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó. Quan vulgui.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades, diputats, agafo en aquest faristol en aquests moments la paraula en nom del molt honorable president Torra en aquest debat. De nou un debat, un debat monogràfic, en què el Grup de Ciutadans aprofita per fer soroll. Volen fer un *totum revolutum* per posar-ho tot al mateix sac, barrejar pomes amb peres i potser treure'n algun titular.

Deixin-me dir-los que fan un servei ben galdós a les institucions generant aquest clima de mentides i falsedats. Aquesta no és la manera de fer constructiva que esperaríem d'una oposició responsable. Però «constructiva» i «responsable» no sembla que formin part del capteniment del Grup de Ciudadanos.

«Corrupció estructural, sistèmica i institucionalitzada» és el nom d'aquest debat quan li escau –i, de fet, l'han clavat– a la seva actitud destructiva i de menyspreu: estructural, sistèmica i institucionalitzada és la seva obsessió i necessitat de generar titulars escampant difamacions, menyspreu i un profund sentiment de vergonya permanent.

I avui intenten qüestionar l'honorabilitat d'aquest Govern. Doncs deixin-me dir-los que no conec cap cas de pràctiques corruptes en aquesta legislatura a l'Administració de la Generalitat. Demanin-nos, doncs, si volen, responsabilitats des que

governem, des del 15 de maig de l'any 2018. En aquell moment, en el debat d'investidura, el 14 de maig del 2018, el president Torra ja va manifestar la necessitat d'avançar cap a un sistema de govern obert que integrés les polítiques de transparència. La transparència, el retre comptes i l'apoderament de la ciutadania i el govern obert eren premisses irrenunciables per a aquest Govern. Des del primer dia, doncs, ens hem pres amb total rigor i seriositat la lluita contra la corrupció, i a vostès els demanem també una oposició responsable. Avui som aquí per debatre sobre corrupció, sobre transparència, sobre ètica i sobre bones i males pràctiques; doncs fem-ho. Les males pràctiques, però, no són un patrimoni territorial, es produeixen arreu, i és així independentment dels colors polítics.

Prova que aquesta pandèmia té abast mundial és que fa uns mesos, concretament l'abril de l'any passat, el Fons Monetari Internacional va presentar un informe del *curbing corruption* en què presenta diverses eines per posar fre a la corrupció. Entre d'altres conclusions, l'informe afirma que la lluita contra la corrupció comença amb voluntat política i continua amb un enfortiment de les institucions per promoure la integritat i el retiment de comptes, i si es fa cooperant a nivell internacional, doncs encara millor.

Políticament, voler és poder, afirma l'informe. Doncs bé, aquesta és la nostra raó de ser: no només tenim la voluntat política, sinó tota la determinació política, i amb la nostra acció de govern estem enfortint les institucions i, si m'ho permeten, empoderant la ciutadania, perquè volem que sigui una peça clau en la lluita contra la corrupció, perquè volem una ciutadania crítica i volem que vetlli i reclami els seus drets en tot moment.

Algunes dades que tenim tots al cap: segons el CEO, el 92 per cent de la ciutadania d'aquest país creu que la corrupció està bastant estesa entre els polítics; el 72 per cent dels catalans considera que hi ha molta o bastanta corrupció, segons el baròmetre de l'Oficina Antifrau, i un 82 per cent considera que aquest és un problema greu, molt greu o bastant greu.

Aquesta percepció reflecteix la confiança ciutadana en les institucions i és molt preocupant, perquè el mateix baròmetre d'Antifrau posa en relleu que la sensació de corrupció no està causada pel fet que els ciutadans hagin estat testimonis directes de suborns, sinó que el problema de confiança se centra en les institucions i en la política. I aquesta és la clau de volta per la qual treballem: guanyar la confiança de la ciutadania mitjançant els fets. Com va dir la premi Nobel Rigoberta Menchú, sense institucions sòlides de vigilància, la impunitat es converteix en la base sobre la qual es construeixen els sistemes de corrupció, i, si no s'enderroca la impunitat, tots els esforços per posar fi a la corrupció són en va. Abandonar el compromís amb el bé comú té costos; econòmics, per descomptat, però encara pitjor, ètics; de fet, suposa una autèntica degeneració moral. La Unió Europea estima que els danys causats per la corrupció arriben a 120.000 milions d'euros anuals, un terç dels quals –40.000 milions– a Espanya; és a dir, una xifra molt superior al pressupost del Govern de la Generalitat de Catalunya. I un segon impacte en l'àmbit moral és el descrèdit i la desconfiança. La corrupció és un fenomen corrosiu, que aboca a crisis socials, econòmiques i polítiques molt profundes i genera desànim i impotència en la població i afebleix la democràcia.

Per això, i com no pot ser d'altra manera, hem de fer tot el que estigui al nostre abast perquè aquesta preocupació que ens transmet la ciutadania en les enquestes no tingui raó de ser. El Govern del president Torra té el coratge polític d'estar al cent per cent compromès amb portar al límit el concepte «tolerància zero amb la corrupció» i treballar incansablement per refer els ponts de confiança.

Des de mitjans de l'any 2015, que és quan es tenen estadístiques del Consell General del Poder Judicial sobre persones encausades o processades per pràctiques corruptes, Catalunya ha passat de 255 persones al 2015 a trenta-cinc el setembre del 2019. És de justícia reconèixer els esforços que s'han fet prèviament per poder arribar fins on som avui. La lluita contra la corrupció és un trajecte de llarga durada,

perquè al mateix temps que millorem les institucions cal millorar la cultura cívica que tenim com a societat.

Segons el director de l'Oficina Antifrau, la nostra societat té la força suficient per fer una lluita efectiva entre tots, no només des de les institucions. La corrupció no s'acabarà si no és amb la implicació de tota la ciutadania. És qüestió de que quedi clar que no hi ha d'haver impunitat davant qui se salta les normes.

El setembre del 2014 aquest Parlament va aprovar per àmplia majoria la Llei 19/2014, de transparència, accés a la informació pública i bon govern. Una llei de transparència, la catalana, molt més ambiciosa que l'espanyola, aprovada un any abans. Una llei que acaba de complir cinc anys i que hem de posar en valor, ja que ha estat un pilar fonamental per entendre en quin punt ens trobem ara, i ens permet entendre el gran salt qualitatiu que han fet les institucions els darrers anys. Una llei que tenia com a objectiu augmentar la confiança dels ciutadans cap a les seves institucions, facilitar el retiment de comptes i garantir l'ètica dels gestors públics, juntament amb la creació d'eines que facilitessin el bon govern i el govern obert.

Per anar als fets, deixin-me destacar tres eines tallafocs contra la corrupció que s'han dut a terme aquests darrers cinc anys.

Primer, la ciutadania ha de saber que els seus representants actuen amb independència i transparència. Hem estat pioners a crear un registre públic de grups d'interès com a mecanisme per garantir la transparència de la influència dels lobbys; una eina que no existia en la legislació espanyola ni en la majoria de legislacions europees i que, de nou, ens va situar al capdavant de la transparència.

Segon, la ciutadania ha de poder també accedir a tota la informació: agendes públiques, sous dels alts càrrecs, dades de contractació pública i subvencions, dades organitzatives, entre molts d'altres. Per això hem desplegat Transparència Gencat o la Plataforma de Contractació Pública, amb informació de tot tipus, oberta a la ciutadania. I ho poso en valor perquè en aquests portals hi poden trobar, en forma de publicitat activa, la resposta a moltes de les preguntes que la ciutadania planteja. I, si no troben la informació que busquen, la ciutadania pot adreçar-s'hi per demanar informació, que ha de ser resposta en menys de dos mesos per part del Govern. Entre juliol del 2015 i el juliol del 2019, el Govern ha rebut prop de 3.500 sol·licituds de dret d'accés a la informació. No només això, sinó que la ciutadania té dret a queixar-se a la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, un òrgan independent que analitza les peticions d'accés que no han rebut resposta o que han estat desestimades i exigeix la seva resposta si considera que s'ajusta al que estableix la llei.

I tercer, no només la Generalitat ha fet la feina, també la resta d'administracions catalanes, i a dia d'avui el 99 per cent dels municipis tenen portal de transparència, un fet difícilment reproducible fora del nostre país. En aquest sentit, ens podem sentir orgullosos que el portal de Transparència a Catalunya, amb dades de l'Administració local, les universitats públiques, els partits polítics i l'Administració corporativa, també les organitzacions empresarials, sindicals, associacions, fundacions i altres entitats privades i grups d'interès professionals, actuï de nucli tractor d'aquesta informació pública i, per tant, informació per a tota la ciutadania.

La legislatura passada, amb el president Puigdemont al capdavant, es va crear per primer cop un departament de la Generalitat de Catalunya dedicat específicament a la transparència: el Departament d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, encapçalat per l'honorable conseller Romeva. A partir d'aquell moment, la transparència i el govern obert es varen poder tecnificar, i des de llavors el Govern de la Generalitat, a través del departament que ara encapçala l'honorable conseller Bosch, no ha parat de treballar en i per a aquests àmbits.

En l'últim índex de transparència de les comunitats autònomes que ha fet públic Transparència Internacional Espanya referit a l'any 2016, la Generalitat de Catalunya estava al capdavant en polítiques de transparència; de fet, va valorar la Genera-

litat de Catalunya amb un 98,1 sobre 100 en el rànquing de transparència global i amb la màxima valoració a nivell qualitatiu. En termes generals, Catalunya se situava en segona posició, darrere del País Basc, que havia obtingut una valoració de cent punts. A nivell qualitatiu, Catalunya assolía una posició excel·lent, juntament amb el País Basc i amb Múrcia. I en aquesta legislatura hem premut l'accelerador per poder-nos situar en un 2020 que ha de ser l'any de la lluita contra la corrupció a Catalunya, com li agrada dir al conseller Bosch.

L'informe del Fons Monetari Internacional que he esmentat a l'inici de la intervenció proposa diverses mesures per crear institucions eficaces que inhibeixen temptacions de corrupció.

Primer, invertir en elevats nivells de transparència i vigilància externa i independent, perquè els organismes d'auditoria i el públic en general puguin realitzar una supervisió eficaç. I el Govern ho estem fent.

Segon, reformar les institucions per atacar la corrupció des de tots els angles; per exemple, lleis impositives més senzilles i la reducció de la discrecionalitat dels servidors públics. I ho estem fent.

Tercer, per exemple, crear una funció pública professional. Els procediments de contractació i remuneració transparents i basats en els mèrits redueixen les oportunitats de corrupció. Els dirigents que ocupen els òrgans directors dels organismes públics han de promoure un comportament ètic donant la pauta des de dalt. I el Govern ho estem fent.

O quart, mantenir-se informat sobre els nous reptes a mesura que evolucionen la tecnologia i les oportunitats delictives; posar atenció en els àmbits que presenten més risc: la contractació pública, l'administració dels ingressos públics i la gestió dels recursos naturals, així com els controls interns eficaços. I ho estem fent.

I cinquè, més cooperació en la lluita contra la corrupció entre països. I també ho estem fent. Ho estem fent i estem profundament compromesos a continuar-ho fent, senyores i senyors diputats.

Com pensa el Fons Monetari Internacional, el fet d'afrontar la corrupció és un repte que requereix perseverança en molts àmbits. Perseverem perquè l'eliminació de la corrupció promet beneficis enormes per a l'esdevenir col·lectiu. Pel Govern que encapçala el president Torra, el bon govern i la lluita contra la corrupció són prioritaris, perquè no es poden dissociar de la nostra aposta per la qualitat democràtica que volem veure imperar en una república catalana lliure de corrupció, a l'alçada dels països més madurs democràticament parlant.

El pla de govern que vam aprovar a inicis de legislatura incorporava el govern obert i la qualitat institucional com a primer objectiu dins de l'eix «Una societat enfortida democràticament, lliure i justa: per a una governança compartida». No és només una declaració d'intencions; és un compromís de legislatura. D'una banda, el govern obert, i especialment la transparència, alhora que reforcen les eines de la ciutadania per controlar el Govern i detectar possibles irregularitats, també reforcen els incentius de l'Administració per fer les coses ben fetes. D'altra banda, la qualitat institucional reforça la imparcialitat en el funcionament de les institucions, que és la major garantia contra la corrupció i un dels mecanismes més útils per incrementar la confiança ciutadana i la qualitat democràtica a Catalunya.

Què estem fent per prevenir la corrupció i reforçar la transparència? Doncs estem reforçant la lluita contra el frau fiscal, ja que aquesta és una de les formes de corrupció que més impacte té en les nostres societats. Hem elaborat el Pla de prevenció i reducció del frau fiscal i de foment de les bones pràctiques tributàries 2019-2022, que reforça amb vint-i-nou mesures noves l'anterior pla 2015-2018 i que va fer aflorar 704,5 milions d'euros de frau gràcies a les més de 200.000 actuacions de control, detecció i correcció.

Estem aprofundint, a través d'un avantprojecte de llei, en la transparència de l'activitat dels lobbys, per garantir que l'afluència sigui sempre legítima i útil per al bé

comú. Com els deia, Catalunya ja és referent a l'Estat i a Europa en control i transparència de l'activitat dels lobbys, però volem fer un pas endavant. És bo que hi hagi influència i poder interactuar amb els representants d'interessos, però cal garantir amb la transparència que aquesta influència és legítima.

Ens estem bolcant a posar a disposició de la ciutadania el màxim volum de dades, com a mecanisme molt potent per reforçar el retiment de comptes. Volem ser referents, i per això hem aprovat l'Estratègia de dades obertes de la Generalitat de Catalunya, ens hem adherit a la Carta internacional de dades obertes i hem aprovat el Pla de govern obert 2019-2020, amb un centenar d'actuacions, i incideix en l'acostament a la ciutadania promovent la implicació de la societat en polítiques públiques i proporcionant les eines i els recursos necessaris per construir una societat d'alta qualitat democràtica.

Hem posat en marxa una nova funcionalitat de la Guia d'entitats del Departament de Justícia, per permetre la consulta a través d'Internet de les dades econòmiques de les fundacions registrades a Catalunya i facilitar els comptes anuals, les subvencions, les donacions o el nombre de persones assalariades, entre d'altres.

Estem centralitzant tota la informació en matèria de subvencions, que abans estava repartida mitjançant el Registre de subvencions i ajuts de Catalunya, un nou mecanisme de control, seguiment i avaluació de les subvencions i ajuts públics, per donar compliment a les obligacions de publicitat activa en matèria de subvencions establertes en la Llei de transparència.

D'altra banda, per incrementar la qualitat institucional i fomentar així la confiança de la ciutadania i la justícia social, hem posat en marxa una estructura ètica a l'Administració de la Generalitat, estem elaborant el codi ètic del servidor públic de Catalunya com a peça clau del sistema d'integritat a Catalunya que afectarà uns 320.000 empleats públics, més un conjunt elevat de proveïdors privats.

El codi ètic recull els principis i valors ètics sobre els quals s'ha de construir la integritat de l'actuació dels servidors públics. Es tracta d'inocular a la nostra Administració pública una vacuna més contra la corrupció per contribuir així a la millora de la qualitat democràtica i a la recuperació de la confiança de la ciutadania en les seves institucions.

Hem de reconèixer que en aquest cas no serem pioners, a Catalunya ja s'ha fet molta feina en aquest sentit i volem posicionar-nos en la primera línia de les democràcies més avançades. Hem tingut com a referent molts organismes internacionals perquè promouen bones pràctiques en la gestió; països concrets que han desenvolupat iniciatives sòlides com el Regne Unit o Canadà, així com els objectius de desenvolupament sostenible de l'Agenda 2030 de les Nacions Unides, als quals, com vostès ja saben, Catalunya hi està totalment compromesa.

Estem apostant per la millora de la qualitat normativa en la línia que propugna el Fons Monetari Internacional; un marc normatiu, un marc normatiu poc clar i l'excés de regulació poden afavorir conductes corruptes. La simplificació normativa és imprescindible i una fita clau d'aquest Govern. Després d'haver derogat dues-centes normes amb rang de llei que ja no eren vigents, el proper Pla de simplificació normativa pretén derogar els decrets i ordres obsolets.

Hem iniciat el procés de reforma del procediment d'elaboració de normes de govern per tal de fer-lo més transparent, eficaç i participatiu. Reforcem l'avaluació de l'impacte de les nostres iniciatives per prendre millors decisions. Ens hem dotat d'un pla normatiu 2019-2020 com a eina per ordenar i racionalitzar la producció normativa del Govern i alhora donar a conèixer a tots els operadors econòmics i socials les dates aproximades dels processos de consulta prèvia a fi que puguin preparar amb suficient antelació la seva participació. Com veuen, senyores i senyors diputats, el Govern no ha deixat de treballar per millorar les nostres institucions. No hem oblidat les mesures que va proposar en el Pacte Social Contra la Corrupció de l'any 2015 ni les conclusions de la Comissió d'Estudi de les mesures de lluita contra la

corrupció per a la regeneració democràtica del Parlament de Catalunya. Un treball que ha culminat fa dues setmanes amb l'aprovació de l'Estratègia de lluita contra la corrupció i l'enfortiment de la integritat pública, amb vint-i-cinc mesures concretes a desenvolupar en dos anys que afecten àmbits de la contractació pública, fiscalitat, subvencions, funció i direcció pública, i grups d'interès entre d'altres. Un compromís que vam adoptar fa mig any i ara ja és una realitat gràcies a la participació de la societat civil, d'una banda, i en l'experiència i coneixement de molts professionals i organismes com ara l'Oficina Antifrau de Catalunya, l'Institut Català d'Avaluació de Polítiques Públiques, la Sindicatura de Comptes, el Síndic de Greuges, els departaments de la Presidència, Vicepresidència i Economia i Hisenda, Polítiques Digitals i Administració Pública, i Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència als quals, a tots plegats, el president Torra els vol agrair la seva participació. Sense aquesta feina transversal no hauria estat possible.

Amb l'experiència d'aquests anys de batalles per posar trinxeres a la corrupció, hem après que la transversalitat en aquest cas entre sectors i institucions és fonamental. I també ens hem atrevit a nomenar i escriure directament la paraula «corrupció» en un document del Govern. Perquè hem après que per combatre-la, se l'ha de mirar als ulls i dir les coses pel seu nom. El conseller Bosch els exposarà el contingut concret de l'estratègia, però no puc estar-me'n de destacar algunes de les mesures que conté. Un nou sistema de protecció de les persones alertadores de casos de corrupció amb bústies de denúncies cent per cent anònimes. El reforç de la col·laboració entre l'Agència Tributària i els Mossos per detectar casos de corrupció, o la formació als Mossos d'Esquadra en la lluita contra la corrupció, o l'augment de la transparència i la publicació de les agendes de reunions del personal tècnic de major rang, o directius públics més preparats en processos de selecció de personal, basats en mèrits i capacitats, o l'ampliació del registre d'ajuts i subvencions per a totes les administracions públiques de Catalunya. Voldria remarcar, no obstant això, que aquesta estratègia no només presenta mesures, sinó que va acompanyada d'un sistema de governança que vol i ha de garantir un abordatge global i integral a la corrupció.

Com a país volem poder-nos mirar al mirall sense veure-hi res que ens faci avergonyir o ens faci no tenir la consciència tranquil·la. Tot canvia, tot evoluciona i la nostra societat, també. Ja no som on érem. Queda clar, doncs, que el nostre propòsit com a Govern és situar l'Administració de la Generalitat i, per extensió totes les administracions de Catalunya, al capdavant de les administracions públiques d'Europa i de l'Estat espanyol en matèria de transparència democràtica. No podem demanar a la gent que elevi el seu nivell de consciència si no podem fer que puguin confiar al cent per cent en el bon fer de les seves institucions. Volem una ciutadania responsable amb cultura cívica, que tingui motius per sentir-se també responsable de l'interès públic, i per això hem fet tota aquesta feina i continuarem així. Continuarem cultivant la cultura cívica, dins i fora de les administracions. També volem que els nostres joves creixin en valors que els ajudin a construir societats cada vegada més avançades. No només és un tema de normes i control; és sobretot un tema de valors. I per això torno al començament. No és veritat que tinguem un problema de corrupció estructural sistèmica i institucionalitzada, i ho prova el fet que el Govern de Catalunya, segurament, és un dels governs més fiscalitzats d'Espanya: fiscalia, Tribunal de Cuentas, mitjans de comunicació..., no paren d'observar-nos i d'analitzar tot el que fem.

No sé si aquesta fiscalització constant l'aguantaria la monarquia o d'altres institucions de l'Estat? De fet, és l'Estat espanyol on els grans casos de corrupció, que van des del govern Rajoy, el més corrupte de la història contemporània, fins al grandíssim i milionari escàndol dels ERO d'Andalusia, van portar a l'índex de la percepció de la corrupció de la transparència i 2018 a publicar que l'Estat espanyol estava al número 41 de cent vuitanta entre els països amb menys corrupció del món.

Passada la influència mediàtica d'aquells grans casos de corrupció que acabo d'esmentar, en l'últim informe del mes passat, que ha publicat el *Transparence International*, consta que al 2019 Espanya ha pujat nou posicions passant del número 41 al 30, empatat amb Portugal, Barbados i Qatar. Sens dubte és una bona notícia que els ciutadans percebin que a Espanya hi ha menys corrupció. Ara bé, queda molta feina per fer. L'objectiu hauria de ser estar als nivells de percepció de la corrupció dels ciutadans d'Alemanya, que han estat els novens en el rànquing, o dels països nòrdics. En qualsevol cas, i en resum, a Catalunya tenim clar que són mans lliures de corrupció les que escriuran el seu futur en llibertat.

Totes les polítiques que aquest Govern estem desplegant, amb l'estratègia com a pal de pallar, volem que siguin la vacuna que faci fora qualsevol intent que el virus de la corrupció entri a les nostres institucions. I esperem que sigui així.

Moltes gràcies senyores diputades i diputats, president. (*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, consellera. (*Aplaudiments.*)

A continuació, i tal com ha anunciat el vicepresident, té la paraula el conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, el senyor Alfred Bosch. Quan vulgui.

Conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència (Alfred Bosch i Pascual)

Gràcies, president. Diputades, diputats. I també, doncs, una salutació, doncs, molt cordial, institucional al director de l'Oficina Antifrau. I, també, permetin-m'ho, a tots els membres del meu equip que han aconseguit, doncs, que avui disposem d'eines, millors que mai, per lluitar contra la corrupció al nostre país. I que bàsicament substanciaran les paraules que els adreçaré, i tots els plans i totes les realitats que ja s'estan desplegant, i que els detallaré a continuació.

Deixin-me, però, en primer lloc, respondre alguna de les qüestions que s'han suscitat abans amb la intervenció de la diputada Roldán, representant del Grup de Ciutadans, a la qual cal dir que agraeixo..., al seu grup, en conjunt, agraeixo la possibilitat d'estar aquí parlant de lluita contra la corrupció.

Tantes vegades com calgui, com vostès, qualsevol altre grup que ho consideri necessari, cridi'ns a parlar en aquest faristol, perquè és un plaer, perquè és una satisfacció i és una necessitat explicar el que estem fent i explicar com estem avançant en aquest terreny. Preguntin, plantegin, demanin... fins i tot, si volen, acusin –faltaria més–, que nosaltres no tenim res a amagar. Tot el contrari, encantats de ser aquí i d'explicar tot el que estem fent i tot el que tenim previst fer.

Vostè ha citat diversos noms de persones que estan *sub iudice* actualment. Vostè ha parlat del senyor Gerard Figueras, de la senyora Laura Borràs i altres. I jo li pregunto, senyora Roldán, vostès saben més que el que saben els jutges? Perquè li recordo –i vostè, si no m'equivoco, doncs, va fer uns quants anys a la universitat estudiant el dret i estudiant com funciona la justícia. Estic segur que vostè coneix la diferència entre un cas que està sent investigat i un cas que està sentenciat. Per tant, jo no li puc admetre que vostè surti aquí i ja els hagi condemnat, qui sigui, qui sigui.

De fet, fins i tot, ha relacionat presumptes malversacions –o el que vostès interpreten com una malversació– amb la compareixença, l'altre dia, del senyor Oriol Junqueras. El senyor Oriol Junqueras que diu que no els hi podia mirar als ulls, però com els havia de mirar als ulls si vostès van marxar de la sala quan va començar a parlar! (*Aplaudiments.*) Si vostès van abandonar, si vostès no poden mirar els ulls a una persona que està injustament condemnada a més de tretze anys de presó; injustament condemnada. I no per qüestions de diners. (*Aplaudiments.*)

Per tant, potser que anem una mica més alerta. També li recordo com vostès, en l'última sessió parlamentària, van parlar en termes enormement injustos i despectius del molt honorable president de Catalunya. Vostè, senyora Roldán, el va acusar, re-

petides vegades i amb un to molt elevat, el va acusar de delinqüent. Escolti, *vostès*, *vostès*, segurament pensen diferent que el senyor Junqueras, que el senyor Joaquim Torra, molt honorable president, però és que *vostès* confonen la diferència amb la delinqüència. Ser diferent a *vostès* no és ser delinqüent, sobretot quan estan parlant de persones que estan *sub iudice*. No hi ha sentència ferma. No hi ha sentència ferma.

Per tant, no, a *vostè* potser li molesta que parli alt i clar, senyora Roldán. Em sap greu, però és que s'ho mereix. Però és que s'ho mereix, eh? I ara li ho diré fluixet, que li agrada més: s'ho mereix. Sap per què? Sap per què? Perquè qualsevol persona que tingui alguns coneixements de dret i joestic segur que *vostè* en té –entre altres coses, perquè entre els seus insignes professors hi ha persones que avui assessoren la feina que fem al Govern de la Generalitat i alguns molt a prop meu, eh?–, doncs, *vostè*, segur que va rebre bons ensenyaments de gent que en sap moltíssim. I la primera lliçó de pàrvuls de dret és que si no hi ha sentència ferma ningú pot ser considerat delinqüent. No hi ha delictes si no hi ha sentència. Em sembla que és molt clar. Més quan estem parlant d'un home íntegre, com el president Quim Torra. Un home que ve de l'empresa privada, no pas de la política. Un home que –es pot discrepar moltíssimes coses d'ell–, el que no es pot negar, és que és una bona persona. I *vostès* encara, en una data com avui, no han aprofitat l'ocasió per disculpar-se del que li van dir l'altre dia. Doncs jo els hi dic: encara hi són a temps, encara es poden disculpar d'haver-lo tractat de delinqüent.

Una persona que està acusada de defensar la llibertat d'expressió i de pensament per una pancarta. Vergonya. Vergonya que algú, que aquesta anomenada justícia del Regne d'Espanya vagi fins al punt de voler inhabilitar el president de la Generalitat per defensar la llibertat d'expressió i de pensament. Que *vostès* no hi coincideixen? La diferència existeix. D'acord, ho puc admetre. Que no coincideixen en la defensa de la llibertat d'expressió, en la defensa de la llibertat de pensament? Doncs, en prenem nota. *Vostès* no coincideixen en la defensa de la llibertat d'expressió i la llibertat de pensament. En prenem nota.

També deixi'm que surti en defensa de la tradició –que jo crec que és important– del partit que jo represento i, a través del qual, jo també soc membre d'aquest Govern de coalició: Esquerra Republicana de Catalunya. Un partit amb vuitanta-nou anys d'història –que aviat està dit– sense ni una màcula. Un partit... –després m'explicarà aquest somriure–, un partit sense *cap* cas provat de corrupció política. Vuitanta-nou anys. Podem discrepar, *vostè* pot discrepar, *vostè* pot pensar fins i tot que gent d'Esquerra Republicana de vegades s'ha equivocat i que per tant hem ficat la pota; però no hem ficat mai la mà a la caixa. I, per tant, doncs això també s'ha de dir. Per què? Doncs perquè defensem, ens creiem i practiquem valors republicans. I allà on hem governat, allà on hem ajudat amb l'Administració, sigui en municipis, en diputacions, al Govern de Catalunya, en llocs de molta responsabilitat, mai hem suscitat, mai s'ha demostrat cap cas de corrupció política.

Aquests valors republicans als quals alludia abans el vicepresident del Govern, aquests valors republicans que fan que tinguem ben present que allò que és dels ciutadans pertany als ciutadans i que nosaltres som administradors, que nosaltres gestionem allò que els ciutadans dipositen en nosaltres perquè confien en nosaltres... I aquesta confiança, que és la clau de la bona política, la tenim ben clara. Això són els valors republicans.

Vostès sempre volen acabar associant la independència amb la delinqüència. Aquest és el seu objectiu, obsessiu, ja ho sabem. *Vostès* sempre volen tapar, doncs, els valors de l'autodeterminació amb els problemes de la corrupció. I nosaltres els diem que no, que això no es pot fer. Tampoc es pot fer el contrari, de tapar la corrupció amb els valors de l'autodeterminació; en això, totalment d'acord, només faltaria. Que es destapi tot, que es parli de tot. Perquè tan important és defensar valors, drets universals, com és el de l'autodeterminació, com també valors bàsics essencials en la convivència i en la bona política, com són la lluita contra la corrupció i la defensa

de la integritat. Que la corrupció no tapi l'autodeterminació; que l'autodeterminació no tapi la corrupció, evidentment, eh? Que tot surti, que es parli de tot, que tot es pugui exercir: el combat contra la corrupció, i també la lluita per l'autodeterminació, al mateix temps.

Si nosaltres som republicans i nosaltres defensem una república catalana és per molts motius, per molts, i tots ells de pes. Però un dels importants, un dels *més* importants és que nosaltres volem sortir d'un historial de corrupció. Per què nosaltres insistim en deixar enrere el règim del 78? Perquè, entre altres problemes, és un règim que s'ha demostrat que és un règim corrupte, un règim en el qual s'ha demostrat que la classe política tenia una tendència marcada a la corrupció, en el qual l'oligarquia s'ha demostrat com a corrupta, en el qual la monarquia també s'ha demostrat com a corrupta, amb casos provats i condemnats.

Per tant, que tot surti a la llum, que se sàpiga tot i que tot això, doncs, també ho portem aquí al Parlament, sense cap mena de problemes. Nosaltres volem superar aquest estat de coses. I és per això que fem una estratègia en contra de la corrupció, i és per això que tot el que els ha explicat l'honorable consellera Budó i el que els explicaré ara a vostès per nosaltres és importantíssim.

M'ha preguntat també sobre les delegacions del Govern de Catalunya, que vostès insisteixen a anomenar «ambaixades», segurament perquè vostès inconscientment reconeixen la independència de la república catalana i, per tant, ja entenen que el que tenim són ambaixades; bé, segurament d'alguna manera el seu inconscient els traeix. Les delegacions del Govern de Catalunya a l'exterior –que, com vostè sap, fa molts anys que fan servei al país, que són necessàries, que són legals, que són legítimes, per descomptat–, doncs, a l'última compareixença que vam tenir dilluns a la Comissió d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, ho vam explicar, i a més va sortir publicat. I en aquella compareixença de dilluns passat vostès hi eren, la senyora Beltrán hi era; ho van poder escoltar, van saber perfectament, amb total transparència, què costava cada cosa que estàvem fent. I en concret, les delegacions, 7 milions i mig d'euros.

Això els pot semblar molt. Li asseguro que és una xifra ben modesta per fer funcionar les quinze delegacions que tenim ara. Ben modesta comparada, per exemple, amb els pressupostos del Ministeri d'Afers Exteriors espanyol, que multiplica per dos-cents aquesta xifra. I també ben diferent del que, doncs, hi inverteix el Govern d'Andalusia, en el qual vostès participen, un govern que la despesa que té per les seves delegacions és de 24 milions d'euros, i no té ni la meitat de representacions a l'estranger que té el Govern de Catalunya. Set milions i mig a Catalunya per a quinze delegacions, 24 milions d'euros a Andalusia per moltes menys. Escolti'm, no em parli de que nosaltres, doncs, lliguem els gossos amb llonganisses, perquè allà on governen vostès sembla que tot els surt molt més car.

Però és que, a sobre, vostè va i em parla de l'U d'Octubre i de les despeses relacionades amb l'U d'Octubre. Jo no era conseller aleshores, però sí que sé perfectament que arran del referèndum que es va convocar l'1 d'octubre hi ha gent que són víctimes de la repressió actualment. Hi ha persones que són a la presó, entre elles el meu antecessor, que va tenir un paper clau amb iniciar molts dels projectes per lluitar contra la corrupció, dels quals avui estem collint els fruits: el senyor Raül Romeva, conseller d'Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència –el primer que hi va haver, eh?–, i que encara avui, una persona íntegra, una persona que comença a impulsar iniciatives potents contra la corrupció, recollint els fruits d'altres coses que s'havien fet, però sota el paraigua ja reconegut d'una conselleria, doncs ara està a la presó. Per què? Doncs per organitzar una votació. I com ell, tants altres.

Vostè també ha fet referència..., ha intentat demonitzar tots aquells imputats que van col·laborar en l'esforç de la votació de l'U d'Octubre. Són persones que han estat perseguides, imputades. Són famílies que estan embargades, que tenen problemes per arribar a final de mes. I vostè sap per què tota aquesta gent està passant aquest

tràngol? Doncs perquè van col·laborar a organitzar o a convocar un referèndum, una votació, un exercici democràtic. I té nassos, té nassos que això sigui qualificat de corrupció. Com qualificariem tot allò que es va gastar el Govern espanyol amb apallissar les persones que van anar a votar l'1 d'octubre? Vuitanta-set milions d'euros, 87 milions d'euros que van servir per fer un desplegament policial amb tints militars, eh?, i que va dirigir des d'aquí el delegat del Govern en aquells moments a Catalunya, el senyor Enric Millo. I vostè parla de que premiem certa gent. I el senyor Enric Millo no l'han premiat? El senyor Enric Millo no és aquell que dirigeix les relacions exteriors del Govern d'Andalusia i que vostès el van nomenar per a aquest lloc? No és la persona a qui vostès van nomenar per tal que dirigís les relacions externes del Govern d'Andalusia, aquest que es gasta 24 milions d'euros per moltes menys delegacions que les que tenim a Catalunya? No és aquesta persona?, la persona responsable de que es gastessin 87 milions d'euros per apallissar gent, gent d'edat, gent jove, tota mena de ciutadans i ciutadanes que van anar a votar aquell 1 d'octubre! Aquesta és la persona que vostès premien per fer la projecció internacional d'Andalusia, quan en el seu currículum el principal element que té per destacar en relacions internacionals és que aquelles imatges de l'U d'Octubre van arribar arreu del món, i totes les cadenes internacionals van poder explicar com s'abusava de la gent que l'únic que volia era exercir el seu dret democràtic a votar. Doncs bé, tot això jo crec que també s'ha de dir.

Que hi ha hagut corrupció a Catalunya? Sí. Precisament per això és tan important lluitar-hi en contra; és evident. Hi ha episodis del passat dels quals ningú –ningú– d'aquest hemicycle es pot sentir orgullós; tot el contrari. Però deixi'm dir-li que sí que ens sentim orgullosos d'idear, dissenyar totes les eines i els instruments que ja ara ens estan permetent veure com aquelles coses ja no són possibles i com cada vegada avancem més en la lluita contra les males pràctiques des de l'Administració.

Que hi va haver corrupció i que hi ha hagut corrupció a la Catalunya autònoma? Sí. Que hi ha hagut corrupció al Regne d'Espanya en general? Sí, és un dels estats on hi ha hagut més corrupció d'Europa, reconegut per estàndards internacionals, dels que hi ha hagut més corrupció a Europa, eh? Precisament per això també a Catalunya cal canviar i cal avançar. I ho estem fent.

Com ho fem? Doncs proposant una sèrie de mesures, aplicant ja des de fa un temps una sèrie de mesures que estan resultant ser útils. I és per això, perquè no venim del no-res, que, per exemple, doncs som referents en transparència i en bon govern. Segons la plataforma independent Dyntra –una plataforma independent, no té res a veure amb el Govern de Catalunya–, Catalunya és capdavantera a l'Estat en transparència; capdavantera, líder del rànking, amb una puntuació de gairebé el 93 per cent. Quin seria l'objectiu? Arribar al cent per cent. I farem tots els esforços per tal d'avançar en aquesta percepció per part dels especialistes, que ja és bastant notable.

També la lluita contra la corrupció forma part dels objectius de desenvolupament sostenible de l'Agenda 2030 de Nacions Unides, i concretament l'ODS 16 de forma destacada, quan parla d'institucions eficaces. I, per tant, tot el que són directrius dels organismes internacionals nosaltres ens les creiem i les apliquem, per descomptat.

L'estratègia, també, de lluita contra la corrupció, deixi'm dir li que s'ha fet amb una metodologia innovadora, amb participació de la societat civil i experts. La participació, els processos de participació també ens ajuden, i ens ajuden moltíssim, per tal de dissenyar unes polítiques i unes eines sòlides i útils per lluitar contra la corrupció; també, de vegades, prenent els referents i exemple del que ha funcionat en altres països.

Hem dissenyat una estratègia anticorrupció que va aprovar el Govern fa unes setmanes; segur que vostès, doncs, ho saben perfectament, ho van poder seguir i en són conscients. Una estratègia que consta de vint-i-cinc actuacions transversals a desplegar en dos anys. Exemples d'aquestes vint-i-cinc actuacions? L'honorable consellera de Presidència ja n'ha donat alguns.

Un dels que ha citat és el de les bústies anònimes, cent per cent anònimes, unes bústies que començaran a funcionar en breu, perquè aviat signarem un conveni amb GlobaLeaks per adaptar un programari lliure; amb Xnet, que és una plataforma reconeguda en aquest terreny, liderada per la senyora Simona Levi, i també amb l'Ajuntament de Barcelona, amb el qual també col·laborem, i prou, amb aquesta iniciativa i amb altres, per tal de disposar de la infraestructura tecnològica per tirar-lo endavant.

Per què serveixen les bústies anònimes? Doncs, bàsicament, perquè aquells alertadors, aquelles ciutadanes, ciutadans que vulguin avisar sobre potencials males pràctiques ho puguin fer, i ho puguin fer de forma protegida. Vostès saben que actualment el sistema de denúncies de vegades implica que el denunciant sigui fins i tot conegut pel denunciat, amb el seu nom, cognoms, adreça i identificació en general. Nosaltres creiem que el sistema, que ja s'ha experimentat en altres països, de bústies anònimes és un bon sistema; és un bon sistema perquè el risc recau sobre l'Administració; l'Administració que, un cop rep un avís a través d'aquestes bústies anònimes, evidentment se n'ha de fer càrrec. La responsabilitat de descobrir, de verificar si efectivament hi ha aquestes males pràctiques recau en l'Administració. I és l'Administració, doncs, qui ha de perseguir i, per tant, contrastar si aquests avisos estan fonamentats o no, i a partir d'aquí prendre les actuacions administratives i legals que corresponguin. És un bon sistema, està funcionant bé a altres llocs; per tant, creiem que aquí s'ha de poder aplicar, i començarà a aplicar-se en breu de forma creixent.

D'altra banda, també tenim una altra d'aquestes vint-i-cinc actuacions en matèria de fiscalitat, que, doncs, inclouria col·laboració amb l'Agència Tributària de Catalunya i el Cos de Mossos d'Esquadra per tal de detectar casos de corrupció, sobretot pel que fa al blanqueig de capitals. I per fer això, doncs, el primer que farem és organitzar una formació específica de tots aquells que ja ho estan fent però que sens dubte poden gaudir de més informació, de més eines per fer-ho amb més eficàcia.

Una altra de les mesures, d'aquestes vint-i-cinc mesures, seria, doncs, avançar també en els processos de selecció, processos de selecció del personal directiu públic basats en mèrits, en capacitats, eh?, i per tant concursos oberts en els quals el que es valori sigui la trajectòria curricular. Això ja ho fem, per exemple –ja els ho hem dit més d'una vegada–, pel que es refereix a la selecció dels delegats del Govern a l'exterior. I estaria molt bé –i quan vulguin en parlem, senyora Roldán– per als representants del seu partit que estiguin governant, d'Andalusia o Madrid, perquè també ho poden aplicar, eh? No és un sistema complicat i garanteix que, doncs, hi hagi un procés de selecció just i que el millor sigui aquell que sigui seleccionat per fer de delegat. També farem proves pilot –ja començant aquest any– en l'àmbit de salut, per a càrrecs o llocs directius dins del sistema de Salut Pública de Catalunya.

També una altra de les vint-i-cinc actuacions seria en relació amb la contractació pública, amb la minimització del risc d'accions no íntegres. Amb aquest sistema, doncs, esperem que encara augmentem els nivells de transparència en la contractació pública, dels quals ja gaudim. Segons les agències qualificadores a Catalunya només hi ha el 18,6 per cent de contractes harmonitzats que rebin una oferta, mentre que el nivell a l'Estat espanyol s'eleva al 25 per cent. La Comissió Europea considera que les ofertes úniques, per anar bé, no haurien de superar el 20 per cent en els concursos. Doncs, miri, aquí en el cas de Catalunya estem per sota d'aquest índex recomanat per la Comissió Europea, en el cas de la mitjana espanyola estan per sobre. Per tant, hem de continuar amb aquest esforç de que els concursos siguin com més oberts millor i que les licitacions realment siguin accessibles a totes aquelles empreses que s'hi puguin presentar i que s'hi vulguin presentar.

Un últim cas d'entre aquest..., un últim exemple d'aquestes vint-i-cinc actuacions, també en l'àmbit de l'educació. Per cert, una de les propostes que ha sorgit del procés de participació. En aquest procés de participació hi ha hagut més de..., bé, hi ha

hagut 178 aportacions útils, i deixi'm dir-li que de les vint-i-cinc actuacions que els hi citem de l'estratègia anticorrupció més de la meitat s'han inspirat, s'han basat totalment o en part en aquestes propostes que han vingut del procés de participació. Per tant, els processos de participació també ajuden a lluitar contra les males pràctiques i a avançar en aquest terreny.

Doncs, bé, un d'aquests casos que ha sorgit, precisament, d'aquest procés de participació, és el que la comunitat educativa, eh?, les associacions de mares i pares de les escoles i les comunitats, també, els col·lectius de professors, han suggerit, que és que hi hagi formació per als més joves amb relació al concepte d'«integritat pública i col·lectiva». Això és important, perquè l'Administració ha de ser capdavantera, i hem de liderar i hem de predicar amb l'exemple, però, en això, o ens hi posem tots o no ho acabarem de resoldre; és una qüestió també de complicitat col·lectiva. Doncs, bé, comencem també amb les escoles, i aquí, doncs, ja anirem definint les accions concretes que, amb diàleg permanent amb la comunitat educativa, acabem dissenyant.

Li cito un exemple que van aplicar a Àustria, que no dic que és el que apliquem aquí, eh?, no li estic dient que sigui el que nosaltres farem aquí, però que es va fer allà, i que destaca per la seva simplicitat. Van elaborar un test per als alumnes en el qual els feien preguntes on tenien respostes optatives i els alumnes havien de respondre. Una de les preguntes, per exemple, era: «Què faries tu com a alumne, com a estudiant jove, si abans d'hora, abans d'anar a l'examen, et trobessis o disposessis d'una còpia d'aquest examen? Què faries? Te'l vendries entre els teus col·legues; te'l quedaries tu per treure millor nota que els altres alumnes competidors, o li ensenyaries al professor?» Bé, tots sabem com a edats molt tendres, a vegades, el ser murri està ben valorat, o, fins i tot, es considera admirable, no? Doncs no, és a partir de les edats més joves en què cal començar a lluitar contra aquesta murrieria, que després quan ens fem grans, doncs, també es pot fer més gran. I, per tant, demostrar als alumnes que el més correcte..., en cas de que tingui una temptació de fer trampes, eh?, el més correcte és fer el que correspon i no aprofitar per beneficiar-se d'una diferència, doncs, això també és important.

Hem d'evolucionar, i hem d'evolucionar perquè la conscienciació és important. La conscienciació en general a la societat, i també –els meus companys de Govern ho saben perfectament– dins d'un govern, dins d'una administració, tots hem d'anar a l'una. I això sí que ho faig extensiu a tots els grups, l'oferiment de col·laborar en el disseny de totes les polítiques per lluitar contra la corrupció, perquè us necessitem, perquè hi hem d'avançar plegats en això. A tots ens interessa i tots volem erradicar les males pràctiques.

Per això, jo, diputada Roldán, doncs, li manifesto la meua sorpresa, no?, perquè l'accent sigui en retreure pràctiques del passat que estem superant, que estem intentant fer impossibles, amb totes aquestes mesures de les quals li parlo, i que predomini la crítica i predomini fins i tot en alguns casos, com li he citat, el llibel per damunt de la col·laboració. Jo crec que aquí és necessària la col·laboració.

Catalunya té, des de fa dotze anys, una Oficina Antifrau que és pionera a l'Estat, que posa en marxa bústies anònimes de denúncia, com les posarem també des del Govern de Catalunya. Bé, escolti, vostès i altres partits aquí representats governen a altres comunitats autònomes que això encara no ho han contemplat; ens oferim per compartir aquest tipus d'iniciativa. Crec que estaria molt bé que allà, per exemple, on governen vostès, a Andalusia o a la Comunitat de Madrid, doncs, també algunes d'aquestes coses les poguessin compartir. Crec que seria molt noble i que, a més a més, doncs, ajudaria també a que les societats respectives poguessin confiar en els seus dirigents polítics.

A Andalusia, el Govern del qual vostès participen juntament amb el Partit Popular sí, té un portal de transparència. Un portal de transparència on s'hi reflecteixen les despeses en viatges, amb un petit problema, i és que en l'exercici del 2019,

l'exercici passat, aquesta informació no hi és, està vacant, és buida. Vostès aquí ens han fet prop de dues mil peticions d'informació i preguntes, en bona part relacionades amb temes de transparència. Benvingudes, és un orgull poder contestar, contents de poder contestar totes i cada una d'aquestes preguntes i petició d'informació. D'aquestes, noranta, aproximadament, són sobre els viatges que hem fet al llarg de l'any 2019. I jo els pregunto també a vostès: per què no ho pregunten, això, també, a Andalusia?, on al portal de transparència, a diferència del nostre portal de transparència, no s'explica ni un dels viatges que s'han fet. Per què no ho fan a la Comunitat de Madrid?, on l'únic viatge que figura de la presidenta Díaz Ayuso..., en el Govern de la qual vostès també col·laboren, juntament amb el Partit Popular. La senyora Díaz Ayuso, si no m'equivoco, forma part del Partit Popular. Per què no li pregunten a ella? Per què no ho pregunten al Govern de Madrid, de la Comunitat de Madrid? Quins viatges han fet?, que els expliquin les despeses. Perquè l'únic..., en figura un, un viatge de la senyora Díaz Ayuso a Barcelona.

Jo ja entenc que els resulti molt difícil, molt difícil, actualitzar el full d'Excel, però, escolti, nosaltres ho fem. Ho podem compartir, els podem explicar com es fan. No és tan complicat explicar les despeses i els viatges que fan. O potser és per descuit; potser, simplement, els ha passat per alt que en el cas aquest, la senyora Díaz Ayuso, presidenta de la Comunitat de Madrid, doncs, va anar fa poc a l'Aràbia Saudita en un viatge pagat per l'Atlètic de Madrid. Potser d'això se n'ha descuidat.

Casos de corrupció. Vostè diu: «No ens vinguin aquí a donar lliçons.» Home, vol dir que vostès són la veu més autoritzada per dir que no els donin lliçons? Bé, no ho sé, potser vostè sí que pensa que estan capacitats per donar lliçons. I ja els he comentat més d'una vegada, doncs, alguns casos que, home, jo diria que abans d'impartir lliçons magistrals sobre la lluita contra la corrupció, se'ls haurien de repassar, i no hi ha manera, no se'ls repassen. Ja els hi he recordat diverses vegades.

O és que no se'n recorden del cas Cazorla, quan el seu candidat a l'alcaldia d'Almeria va ser imputat per un delictes societari? O el cas Espartinas, no se'n recorden?, amb el seu alcalde dimitint del càrrec imputat per un cas de prevaricació. O el cas Enredadera, amb la detenció per frau en l'adjudicació de contractes del seu alcalde a Arroyomolinos, eh?, una de les poques alcaldies que van aconseguir l'any 2015. I en les últimes eleccions municipals, no diguem. És a dir, pocs alcaldes que tenen, poca representació institucional que tenen, i déu-n'hi-do la de casos, eh?, que vostès poden exhibir. Poden presumir d'un tant per cent d'imputacions per corrupció molt elevat –molt elevat. I si a Catalunya no en poden presumir, en els municipis catalans, és perquè vostès «detenten» responsabilitat en exactament quants? Zero. Zero municipis a Catalunya. Però allà on tenen responsabilitats, allà han aparegut casos de corrupció.

De la mateixa manera que el Partit Popular. Suposo que ara faran la intervenció. També diran, doncs, la seva visió del tema. Però, escolti, quan nosaltres parlem de bústies anònimes i proposem aquest sistema no és perquè sí. A vostès els sona el cas de l'Ana Garrido? Aquella extreballadora de l'Ajuntament de Boadilla del Monte que va guanyar el premi Anticorrupció de l'ONG Transparència Internacional l'any 2018, és a dir, l'any passat. Ja no els parlo del cas Bárcenas, de la trama Gürtel; és que si comencés a parlar d'això no acabaríem mai amb aquest debat, ens estariem fins a altes hores de la matinada només citant la llista dels casos de corrupció del Partit Popular. Però els cito aquest cas perquè crec que és important per entendre el que estem fent a Catalunya. És a dir, si la senyora Ana Garrido, aquesta denúncia l'hagués pogut fer a través d'un sistema d'anonimat, se l'hagués pogut protegir en la seva lluita contra les males pràctiques, no hauria passat tots els mals tràngols que va passar, no li haurien pogut fer la vida impossible, com li van fer. Per tant, és important saber que aquestes coses la ciutadania les pot fer, i que les pugui fer amb la protecció deguda. I la màxima de les proteccions és que ho puguin fer des de l'anonimat i no ser víctimes de represàlia.

Així doncs, senyores i senyors diputades i diputats de Ciutadans, i també de tots els altres grups, jo els animo a avançar, a avançar junts, a fer cada cop més feina, eh?, a continuar, a que continuïn demanant, preguntant, incidint, reclamant debats sobre la lluita contra la corrupció. Jo els animo que ho facin, perquè jo estic encantadíssim de sortir aquí, d'explicar-los el que fem, i també de dir-los que seria bo que no només aquells que compareixem per part del Govern expliquéssim com ho pensem fer, sinó que vostès també, eh? I els hi demano, i els hi demano molt cordialment: col·laborin en aquest esforç per tal de lluitar contra la corrupció, que és una xacra que ens afecta a tots, als que governen, per descomptat –per descomptat. I assumim responsabilitats i assumim també la responsabilitat de fer alguna cosa, com el que els he estat explicant.

La bona política es basa en la confiança. Si no hi ha confiança és molt difícil que hi hagi bona política o bones pràctiques en el terreny de la cosa pública. I d'això jo crec que tots n'hem de ser molt conscients. I sobretot en temps difícils, i sobretot –i aquest és un missatge que voldria adreçar d'una manera especial a grups de l'oposició– quan venen temps complicats i, segurament, la confrontació política, que és legítima, puja de to. Són els moments en què hem d'estar més d'acord en aquelles coses essencials en les quals tots coincidim, i una d'elles és la lluita per una societat neta i una societat íntegra.

I no és en els moments difícils que hem de pensar que la veritat potser millor que no es digui tota. No. És precisament en aquests moments en que cal ser més transparents, és en aquests moments en que s'han de dir totes les veritats, en que tota la informació que es demana ha de ser disponible. Per què? Perquè la veritat, la transparència és el que ens fa més forts, i ens fa més forts a través de la confiança. I si els ciutadans veuen que ho expliquem tot, que no tenim res a amagar, que som transparents, que honestament lluitem contra tota temptativa i tota temptació de corrupció, és quan nosaltres comptarem amb més confiança per part dels ciutadans. Aquesta és la nostra ambició i aquesta és la nostra empresa com a governants de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, conseller. Ara continuam el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris per fixar el seu posicionament, per un temps màxim de quinze minuts per grup i set minuts i mig per subgrup. En primer lloc, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Bien, en primer lugar, decir que se nos había comunicado que únicamente nos iba a contestar el *conseller* Bosch, y, por eso, no me he referido, pues, a la señora Budó, en este caso, ni tampoco al señor Aragonès, que, por cierto, es una pena que se haya ido, porque ha salido aquí a acusarme de falsedades, de hecho, solamente ha dicho eso, tira la piedra y esconde la mano. No sabemos a qué falsedades se refería. Yo me imagino que a lo mejor se ha ido corriendo a denunciarme por calumnias, porque, claro, tantas falsedades, según él, he dicho que ya a mí me gustaría que me las explicara, porque no, no hemos dicho ninguna falsedad. Y, la verdad, que el autor del «España nos roba», que eso sí que era falso, me diga a mí que digo falsedades, ¿qué quiere que le diga? (Aplaudiments.) Pero bueno, no importa –no importa.

También se quejaba el señor Aragonès, que lo compartía con la señora Budó, que hemos hecho aquí un *totum revolutum*... Claro, ahora resulta que venir aquí y explicar los casos de corrupción de los diferentes gobiernos separatistas que hemos tenido hasta el momento es un *totum revolutum*. No. Lo que pasa, que es que, como no han parado durante años de utilizar su cargo para llevarse el dinero que no le co-

rrespondía, pues hay que explicarlo aquí. Y sí, hemos tardado bastante rato, porque había y hay muchísimos casos de corrupción.

Y la verdad es que yo no me esperaba que fueran a sacar a la señora Budó, *consellera*, la verdad que no; que venga usted aquí a hablar y a dar lecciones de ética, de buenas prácticas... Hombre, ¿qué quiere que le diga, señora Budó? Si es que esto le va a perseguir siempre: «Meritxell Budó pagó con dinero público un viaje a Bruselas, aunque luego rectificó», pero por los insultos y las amenazas recibidas. Con el dinero de todos los ciudadanos se fue usted a ver al fugado de la justicia. (*Aplaudiments*.) Y viene aquí a dar lecciones de ética y de buenas formas, señora Budó. No, no; mire: «Excursión de alcaldes a cargo del erario público.» Usted que sacaba pecho de lo bien que lo hacen todo, señora Budó. Pues ya le digo que no –ya le digo que no–; no lo hacen todo bien.

Y por eso precisamente era tan necesario este Pleno monográfico de corrupción y buscar soluciones; no basta con venir aquí a hacer el anuncio como hacen siempre, hay que buscar soluciones y hay que aplicarlas.

Hablaba usted de transparencia, sacaba pecho de cómo la ciudadanía puede acceder a información. Sí, eso está muy bien, la ciudadanía puede acceder a la información, y, a lo mejor, nosotros, los diputados de la oposición, vamos a tener que utilizar esos canales, porque lo que es contestarnos aquí a las preguntas que les hacemos, nada de nada –nada de nada–, no contestan absolutamente nada. (*Aplaudiments*.) He perdido la cuenta, ya, que tanto yo como mis compañeros..., e incluso se nos ha dado amparo de la Mesa, amparo de los servicios jurídicos, porque ustedes no contestan, porque su Gobierno es opaco, porque ustedes eluden la información que nosotros les pedimos.

¿Cómo viene aquí a sacar pecho de la transparencia? Ustedes son de todo, menos transparentes, ya se lo puedo decir. Y además es que incluso decía usted, señora Budó, que la corrupción no está institucionalizada, que el problema es que a ustedes no paran de fiscalizarles y no paran de observarles. ¿También se queja de eso? –¿también se queja de eso? ¿Qué pasa, que no quieren? Lo de siempre, impunidad, que no los vigile nadie, que no los fiscalice nadie, que no los observen nadie y, sobre todo, que no les pille nadie, que eso es lo que ha pasado, que les han pillado con la mano en el bolsillo de los catalanes. Y eso no lo soportan.

Yo, de lo que ha dicho también el señor Bosch, la verdad, no sé, no sé qué decir, señor Bosch, porque es que yo ya he perdido un poco la atención, cuando usted se ha puesto aquí a gritarme –a gritarme–, y, no solo contento con eso, me ha dicho que es que me lo merecía. ¿Sabe qué, señor Bosch? Nadie se merece que le griten, nadie se lo merece, ni siquiera yo. (*Aplaudiments*.) Ni siquiera yo, señor Bosch, ni siquiera yo. Los de los modales, los de las buenas formas, los de la educación, los que se quejan que nosotros crispamos, resulta que vienen aquí a gritarme y me dice encima que me lo merezco. Pues, mire, le digo una cosa, por mucho que me grite, por mucho que intente arrollarnos, ni va a tener razón, ni va a conseguir confundir a los ciudadanos, ni va a conseguir que nos callemos, señor Bosch. (*Aplaudiments*.)

Hoy usted tenía que venir aquí a hablar de corrupción. Lo que pasa, que, como siempre, pues, ha escurrido el bulto, ha puesto el ventilador, ha culpado a los demás. Ha hablado incluso aquí, y me ha hecho una biografía de mis profesores que yo he tenido, los que yo no he tenido... Yo creo que eso a los catalanes no les interesa mucho, a lo mejor a usted sí, pero los catalanes hoy querían oír hablar de corrupción.

Y, mire, para hablar de falsedades tampoco está usted, señor Bosch. Le voy a decir cositas que nos ha dicho aquí. Nos hablaba, por ejemplo, del caso Cazorla, que afecta a Ciudadanos. ¿Sabe dónde está esa persona ahora mismo? Absuelto, absuelto de la justicia, el caso Cazorla. El caso Espartinas, ¿sabe dónde está la persona afectada por ese caso? En su casa. El caso Enredadera, en Arroyomolinos, expulsado del partido. (*Aplaudiments*.) Eso es lo que hacemos nosotros con los que meten la mano en el bolsillo de los ciudadanos, mandarlos a su casa; no como ustedes, que los colo-

can a cobrar un sueldazo. A ver si toman nota –a ver si toman nota. Ya que está tan informado de los casos, a ver si toma nota de las soluciones que llevamos a cabo en Ciudadanos. Ni un solo corrupto cobrando un euro de los ciudadanos, ni uno, señor Bosch. A ver si toman nota, tanto que van a aplicar tantísimas medidas con la lucha contra la corrupción.

Y, por cierto, ya que le gusta estar tan informado, que hablaba incluso de Andalucía, tiene que actualizar usted también el Excel, y que sepa que en Andalucía ya hemos puesto en marcha la Oficina Antifraude. Y además le digo también que son cuatrocientos gobiernos en los que está Ciudadanos, cuatrocientos gobiernos en toda España; por cierto, aquí, en Sant Vicenç dels Horts. Infórmese un poquito más, señor Bosch. (*Aplaudiments.*)

Mire, la verdad es que no esperaba mucho de usted, porque usted siempre hace lo mismo: viene aquí, ataca a la oposición, no explica nada y no toma ninguna consideración de lo que nosotros le decimos. A ustedes les gusta decir que son gestores del dinero de los contribuyentes, que es verdad, pero entonces pongan luces, pongan transparencia, porque ustedes están manejando, insisto, el dinero con opacidad y se lo gastan en lo que no se lo tienen que gastar. Y lo hemos visto con la sentencia que condenaba a sus compañeros de partido por malversación. Venía usted a decir aquí que si yo he estudiado derecho y sé cuándo son las senten... Sí, sí; lo que yo no sé es si usted lo tiene muy claro. Sentencia firme que condena a sus compañeros por malversación. Al señor Junqueras y al señor Romeva, que usted decía que en Esquerra nadie ha metido la mano en el bolsillo. Pues, sí, casos de corrupción también de su partido. Esquerra Republicana, el señor Junqueras, el señor Romeva, sentencia firme por malversación, además de la sedición, que también, pero como en este caso hablamos de corrupción y del dinero de todos los catalanes, pues le hablo de esto.

Así que, por favor –por favor–, dejen ya de intentar manipular con la verdad; dejen ya de intentar manipular con la verdad y explíqueme cómo van a hacer para que ese dinero que malversaron a todos los catalanes en su referéndum ilegal del 1 de octubre, en su golpe a la democracia en Cataluña, vuelva allí de donde nunca tuvo que salir, a las cosas destinadas a los servicios sociales. Dinero que era de todos los catalanes. ¿Cómo lo van a hacer, señor Bosch? ¿Qué medidas va a emprender su Gobierno para recuperar este dinero, que, insisto –sentencia firme–, la justicia ya ha dicho que ustedes malversaron? Le pregunto. Creo que es una pregunta muy sencilla que me podrá contestar fácil.

Pero no solamente eso: ¿cómo van a evitar que vuelvan a suceder todos estos casos de corrupción de los que yo le he hablado? La señora Budó decía que la corrupción no está institucionalizada, pero, claro, insisto: caso Banca Catalana, caso Pujol, caso Millet, caso Palau, ITV, Treball, Adigsa, Pretòria, Petrum, caso Mercuri, Innova, Hisenda, caso Ferrocarrils... Todo eso ha pasado aquí, en Cataluña. ¿Cómo puede decir que la corrupción no está institucionalizada? Y el problema y lo más grave y lo peor es que sigue pasando a día de hoy. ¿Qué van a hacer con el señor Figueras? ¿Piensan tomar alguna medida, preventiva, ni que sea, preventiva, o va a seguir cobrando un sueldazo de todos los catalanes como si aquí no pasara absolutamente nada? ¿Qué van a hacer, señor *conseller*?

Mire, ustedes han gobernado durante décadas en Cataluña sin resolver los desafíos sociales pendientes, pero ustedes han resuelto a las mil maravillas el futuro político y económico de sus colegas, los amigos del *procés*, los que están en sintonía con ustedes. Y ustedes saben perfectamente que hay corrupción y, sin embargo, se pasan el día hablando del monotema, se pasan el día hablando del *procés*, y no se arremangan, no se ponen manos a la obra, no toman ninguna medida, ni siquiera ponen en marcha los mecanismos que ya tenemos. Insisto, de nuevo, que el señor Torrent impidió que la Oficina Antifraude siguiera investigando al *síndic* del *procés*, al *síndic de greuges*, al señor Ribó, que está bajo la sospecha de haber sido beneficiado por la trama corrupta del 3 por ciento. O sea que ustedes no hacen absolutamente

nada, sino que encima ponen palos a las ruedas. Es que es una vergüenza. Y encima vienen aquí a sacar pecho. ¿De qué? ¿A sacar pecho de qué, señor *conseller*?

Mire, es muy grave –es muy grave– y son muy graves los casos que tenemos de corrupción en Cataluña. Y ya no hablo de cosas del pasado; hablo en la actualidad. Gravísimo. Insisto con el caso de la Secretaria de l'Esport y con otros casos que hemos hablado aquí ya. Es indecente el goteo de tasas burocráticas, el goteo que tienen de oficinas, *consells assessors*, etcétera, que solo sirven para colocar a los amiguets, de nuevo. Ustedes no solo le han complicado la vida a los ciudadanos, sino que es que además han permitido que quienes les robaban lo siguieran haciendo con total impunidad, e incluso ostentando los laureles de la patria, como en el caso del señor Pujol, que lo veneran, ustedes, que son incapaces de hacer aquí ningún tipo de crítica, que se lo han llevado a TV3 a hablar del 0,7 por ciento de cooperación.

Mire, yo..., usted pedía... Es muy gracioso porque usted pedía hacer aquí una exposición constructiva cuando se ha dedicado a hacer todo lo contrario –todo lo contrario. No pasa nada, ya les conocemos también y siempre nos tachan de lo mismo.

Pero, mire, voy a dedicar todo el tiempo que me queda ahora para hablar precisamente de las medidas que nosotros presentamos en este Pleno de corrupción. Mire –paso por aquí, paso las hojas–, en primer lugar, medidas de transparencia. Usted, que es el *conseller* de Transparencia. Actualmente, insisto, el Gobierno de la Generalitat es muy opaco en su gestión. Nosotros estamos acostumbrados, como le decía, que hacemos preguntas escritas y no nos contestan, hacemos preguntas en la sesión de control oral y nadie nos contesta, nos da amparo la Mesa y aun así no nos contestan... Y cuando quiera –que usted lo niega con la cabeza– yo le paso el informe que tenemos de los servicios jurídicos donde dice claramente que tienen el deber de contestar, les dan un plazo y no lo hacen. Nos han dado preguntas extra en la sesión de control, preguntas extra, porque ustedes no contestan. Por tanto, mecanismos de transparencia. Porque sí, tenemos derecho a conocer qué está haciendo el Gobierno; tenemos derecho, como diputados de la oposición que somos, a fiscalizar las actuaciones que hace este Gobierno, aunque a la señora Budó no le guste nada que la fiscalicen. Cuando alguien no tiene nada que ocultar no tiene ningún problema en que le pregunten y le fiscalicen. Así que cada uno saque sus propias consecuencias.

Mire, me hablaba usted también de las delegaciones, ¿no?, que ustedes tienen; que sí, delegaciones que tienen evidentemente en otras comunidades autónomas. El problema es el uso que ustedes dan a esas delegaciones. Ustedes las utilizan para hacer propaganda del *procés*. Ustedes las utilizan como altavoz –otra vez– de lo suyo, las utilizan también evidentemente para comprar voluntades con esos *lobbies* que contratan... Y esa es la actividad que tienen esas delegaciones. Ni más ni menos. ¿Y sabe qué pasa? Que mi compañera Susana Beltrán está harta ya de preguntarle y usted no contesta; que no sabemos el dinero que se gastan, que tenemos derecho a saber esa información, señor Bosch. ¿Para cuándo? Nosotros aquí, en este Pleno de corrupción, una de las medidas precisamente va dirigida a la transparencia.

Por otra parte, también vamos a insistir en el respeto al marco jurídico, porque ese es el mejor aliado en la lucha contra la corrupción; defenderlo y ser ejemplar es una obligación de todo representante público. Y yo les voy a decir algo, que creo que es de primero de Derecho, ya que usted apelaba a mi condición de jurista. Mire, las sentencias judiciales se tienen que cumplir todas –todas–, no solamente aquellas que les dan la razón, las que les gustan y las que no les gustan. Pero, lamentablemente, ya tenemos demasiados ejemplos de lo poco que ustedes respetan las sentencias judiciales y de lo poco que ustedes respetan nuestro estado de derecho.

Por tanto, nosotros queremos que este Pleno sirva también para reafirmar el compromiso con nuestro ordenamiento jurídico vigente, con la Constitución, con el Estatuto de autonomía, y que nos comprometamos todos aquí a cumplir y a hacer cumplir todas las resoluciones judiciales. Sin excepción, señor *conseller*: las que les gustan y las que no les gustan. Y, por supuesto, también a colaborar con las investigaciones

sobre corrupción que lleven a cabo los órganos judiciales y los fiscalizadores. Y también un compromiso a cesar preventivamente –e insisto en este tema porque me parece que es fundamental– a todo aquel personal de designación política que se vea involucrado en una investigación sobre corrupción.

También queremos hablar –y una de las medidas que presentamos va en este sentido– sobre la financiación de los partidos políticos; que haya financiación en los partidos políticos, que la ciudadanía tiene derecho a conocer quién ha aportado voluntariamente dinero para el funcionamiento de una formación política y por qué importe. Y esta es la única forma de asegurarnos de que los partidos y los representantes públicos actúan de acuerdo a los intereses de los ciudadanos y con independencia de criterio. No queremos ver más casos de financiación ilegal. No queremos volver a amanecer con más casos de financiación ilegal.

También queremos trabajar por unos organismos de control independientes. Los órganos de control interno, los interventores de las administraciones públicas son el primer frente contra la corrupción. Por tanto, es imprescindible garantizar su independencia frente a aquellos que puedan ser objeto de su investigación.

Más medidas –y voy a ir rápido porque se acaba el tiempo. También queremos proteger los ingresos públicos luchando contra el fraude fiscal y beneficios fiscales indebidos.

Señor Bosch, yo no sé si también voy a tener que gritar como me ha hecho usted, porque como no presta atención a absolutamente *nada* de lo que le estoy diciendo... (*Aplaudiments.*) Tanto que piden respeto, que sea mutuo –que sea mutuo, que sea mutuo. Yo he estado todo el rato tomando notas de lo que usted decía. En fin, sigo. Ya veo que no le interesa, pero seguramente a los ciudadanos que nos están escuchando seguro que sí les interesa.

También queremos que las subvenciones que se dan desde el Govern de la Generalitat contribuyan al bienestar social. Las subvenciones que otorga la Administración a las entidades y organizaciones deberían traducirse en el bienestar de todos los catalanes. Y si no es así, pues resulta que se convierte en un método encubierto para financiar a entidades lideradas por personas que están próximas al Govern y que contribuyen a difundir el mismo mensaje que lanza el Govern o también como vía para intentar influir en su comportamiento o incluso para comprar su silencio. Despilfarrar un solo euro a asociaciones cuya actividad no aportan nada a la sociedad y que tienen por verdadero objetivo entregar dinero público a amigos políticos para recompensarles o condicionarles es también una forma de corrupción. Así que, nosotros, desde aquí, pedimos que se acabe con esta práctica corrupta.

Son más las medidas que nosotros presentamos en este pleno, que tendremos ocasión de discutir las el próximo día, pero mire, yo le quiero decir una cosa: los catalanes están hartos ya, los catalanes están cansados del monotema del *procés* y de verles a ustedes protagonizar escándalos y, por eso precisamente, estamos aquí y en el posterior... insisto, en la posterior intervención daremos más detalles de estas medidas.

Mire, nuestro partido siempre ha defendido que es imprescindible poner en el centro del debate político la lucha contra la corrupción y la regeneración de las instituciones públicas. Porque nosotros estamos convencidos de que otra Cataluña es posible, una Cataluña sin corrupción, con políticos honrados que gestionen bien lo que es de todos y nosotros, desde luego, vamos a seguir trabajando para que así sea. (*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

A continuació té la paraula, en el nom del Grup Parlamentari del PSC - Units per Avançar, el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Saludar el director de l'Oficina Antifrau i el seu equip. Diputades i membres del Govern, diputades i diputats, en els darrers quatre anys –en aquests quatre o cinc anys– al Parlament hem creat dues comissions sobre corrupció i frau fiscal. Una d'investigació i una altra d'estudi, comissions de les quals s'han aprovat conclusions i recomanacions. La darrera, 243. Vol dir que n'hem estat parlant molt d'aquest tema perquè sempre, com a mínim, el meu grup parlamentari ha considerat que la corrupció té un caràcter dissolvent per a la democràcia i, alhora, una democràcia que, des d'aquest punt de vista, és feble resulta, des del nostre punt de vista, un camp especialment adobat perquè la corrupció campi sense obstacles, però també perquè opcions polítiques que fan del populisme la seva bandera, s'obrin camí.

I és cert que hi ha una exigència de regeneració democràtica, i que aquesta exigència de regeneració democràtica ha de tenir les seves conseqüències en el funcionament de les nostres administracions i específicament en el model de funció pública de les nostres institucions. Ja els anuncio que algunes de les propostes de resolució aniran en aquest sentit. És evident també, des del nostre punt de vista, que el volum, la tipologia de les competències atribuïdes a cada una de les administracions i, sobretot, la configuració del seu sistema de finançament determina o pot determinar, en bona part, les debilitats o les fortaleses de cada administració davant dels riscos de corrupció. Que, de retruc, té un efecte com els hi deia, des de la nostra visió, un efecte d'enfortir o de debilitar les regles del joc de la nostra democràcia.

Tanmateix, si el funcionament, les competències i la configuració de les fonts de finançament de les administracions públiques poden configurar espais de risc de corrupció, el model de funció pública i l'atribució de responsabilitats també juga un rol, des d'aquest punt de vista, no?

Cal, doncs, des de la visió del Grup Parlamentari Socialista - Units per Avançar, llegir atentament la realitat i les expectatives de la ciutadania per procedir a una regeneració de la qualitat democràtica mitjançant l'adopció de les reformes i les mesures que posin el bé comú i l'interès general de les persones, en definitiva, en el centre de la preocupació i de l'acció política. És a dir, que cal un enfoc ètic i no pas cínic de la política, capaç de contribuir a la construcció d'una societat justa, igualitària, decent i digna.

Cal lluitar contra la corrupció perquè, també la corrupció, com deia el conseller, és intrínsecament incompatible amb la democràcia, la qual cosa obliga a diverses mesures que, de fet, ja s'han anat adoptant, fruit també de les situacions en les que ens hem trobat en el país, també com a conclusions d'aquestes comissions d'investigació i d'estudi, no? Una escrupolosa transparència a una regulació més acurada de la contractació pública, atès que la contractació pública té un paper sensible, no?, com a focus principal de corrupció, la millora dels organismes de control de vigilància i sanció contra la lluita, contra el frau fiscal, els paradisos fiscals i la indispensable sanció dels autors.

Cal, com a societat, una profunda reflexió i canvi en una cultura comprensiva de corrupcions i corrupteles. Perquè no es pot abordar la lluita contra la corrupció sense tenir en compte els problemes d'aquesta naturalesa, on també participa, evidentment, el sector privat.

La mutació de la política del «xanxullo» –em perdonaran la paraula «xanxullo», que segurament no està en el Pompeu Fabra, però tots ens entenem. La corrupció s'explica en paraules –no meves, sinó del senyor Andreu Claret– «en la compra de servidors públics i en el silenci de la societat que el nostre país, fins fa ben poc, en determinats estaments, era clamorosa.»

Tal com declarava el fiscal contra la corrupció de Barcelona, el senyor Emilio Sánchez Ulled, en una de les seves compareixences en una d'aquestes comissions que els hi explico, ens deia que la corrupció estructural, aquella que es dona a un

àmbit molt determinat... –i aquí el que feia era lligar els poders de l'Estat, entenent l'Estat com la cosa pública, les administracions públiques i determinades corporacions o grups interessats en obtenir un benefici econòmic–, però, a més a més, ens deia que alguns responsables polítics, que el que volen és un determinat tipus de suport –i distingia, no?, els tipus de suport: aquells que ho volien per a la seva persona, per a la seva formació política i, fins i tot, per obtenir suport social, no? I era en aquesta zona d'intercanvi –deia ell–, de convivència o de capitalisme, de connivència, on es trobaven o on es troben les perversions actuals del nostre sistema institucional.

Jo crec que hem avançat, eh? Crec que hem avançat des que es van formular aquestes paraules incorporant, també, en la nostra acció legislativa i en l'acció de Govern i de l'oposició, algunes de les conclusions, no totes, algunes de les conclusions d'aquestes comissions d'investigació i d'estudi.

No queda tan lluny –algú n'ha parlat aquesta tarda–, no queda tan lluny aquella frase que es va pronunciar justament des d'aquesta cadira del meu davant, que hom va afirmar: «Vostès tenen un problema i té un nom: tres per cent.» Va ser una frase profètica, no? Però tampoc queden tan lluny afirmacions que hem escoltat, també, en aquest Parlament –no tornaré a ser fidel a Pompeu Fabra, eh?, i utilitzaré una expressió col·loquial–, unes expressions «xusques», que també hem escoltat en aquest Parlament, quan s'ha intentat confondre el tràfic d'influències amb dinamitzadors econòmics. No em referiré a l'autor, perquè tots vostès el deuen tenir al cap. O també la molt comentada «d'anar amb una mà al davant o al darrere», per referir-se a una col·lecció de Ferraris. Jo crec que ens hem de fer algunes reflexions al voltant d'aquestes coses, no?

Com han pogut fallar algunes coses? Com poden fallar, a vegades, els òrgans de control? O, més ben dit, ¿per què les administracions no fan cas a aquelles recomanacions que surten dels òrgans de control? Aquesta reflexió ens hauria de portar, també, a legislar per reforçar, justament, el paper i les atribucions d'aquests òrgans de fiscalització i de control. M'estic referint a tres en concret: la Intervenció de la Generalitat, la Sindicatura de Comptes i l'Oficina Antifrau.

Perquè, tornant al tres per cent..., bé, informes de la Sindicatura que donaven indicis que hi havia algunes coses que no s'estaven fent bé, n'hi havia. En concret, l'any 2014, la Sindicatura ja advertia de pràctiques irregulars a Infraestructures.cat. El següent informe ha estat demolidor. Però també va ser la Sindicatura de Comptes la que va alertar –no Ciutadans–, la que va alertar que alguna cosa passava en la contractació de la Institució de les Lletres Catalanes. El primer partit que va preguntar sobre aquest tema –llegint l'informe de la Sindicatura– va ser el nostre.

D'aquest degoteig de casos que, a vegades, la Sindicatura de Comptes en els seus informes ha anunciat, alguns han derivat en instrucció judicial. I haurem de veure com acaben. És veritat que fins que no hi ha una sentència ferma, escolti, aquí hem de presumir la innocència de tothom. Ara bé, sí que és veritat que en algun determinat espai polític –que ha anat mutant des de Convergència a l'actual espai... de fet, crec que segueix sent el mateix espai–, hi ha una certa pauta, hi ha hagut una certa pauta de comportament, que espero que a partir d'ara no es torni a produir més. Però ja ho vam veure en una sentència –que és veritat que està recorreguda al Tribunal Suprem–, que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va dictar una sentència on es relacionava empreses privades, gerents i tesorers de la formació –senyor Osàcar o senyor Viloca– i dopatge en forma de donacions a fundacions i de dopatge electoral.

També s'utilitzava en el cas Palau. Es va veure: empreses interposades per pagar treballs electorals. I com hem pogut veure també –per cert, en aquest cas la corporació no ha volgut auditar, no?, què havia passat a una de les empreses que també sembla que s'han facturat, a través d'ella, treballs electorals: una productora de TV3. Em

sembla que aquesta tarda se n'ha parlat: Triacom. Però no els hi faré la llista com abans s'ha fet, no?

Jo crec que aquí una part del problema rau que algun dels predecessors d'aquest àmbit partidari consideraven i consideren el país i les seves institucions com una cosa de la seva propietat. I això explica algunes de les coses que van passar, però també explica alguna de les coses que estan passant actualment, no? Si no, com s'explica aquesta entrada –com si fos, allò, Àtila– a la televisió pública del nostre país de tot el grup de diputades i diputats al Congrés de Diputats de Junts per Catalunya a un programa de TV3 –que deu ser que no és «la nostra», no, que deu ser «la seva»– per felicitar i abraçar efusivament el president de la Generalitat de Catalunya? És aquesta consideració que el país és una cosa teva, i de considerar que el país és una cosa teva a que puguin passar coses reprovables, doncs, a vegades, hi ha un bocí, no?

I com que ho segueixen –des de l'altre punt de vista–, ho segueixen confonent tot i ho confonen tot... Miri, al meu Grup Parlamentari li agradaria conèixer quins són els donants del senyor Carles Puigdemont o del Consell de la..., aquest anomenat «Consell de la República» per analitzar i aclarir que, en algun cas, no hi hagi col·lisió d'interessos. De fet, el senyor Carles Puigdemont va dir que faria públics tots aquests donants, que faria auditories i –com tants d'anuncis que ha fet– encara ho estem esperant.

Però aquest és un debat, també, sobre l'ètica de les actuacions. De l'ètica de les actuacions i de les actituds que determinades institucions han de mantenir, des del nostre punt de vista, per damunt de tot. Algunes per sobre de les altres. I m'estic referint a la sindicatura de de greuges, el Síndic de Greuges. El síndic ha acabat el seu mandat. I algunes actituds personals –i només ho centro en aquest camp, el de les actituds personals– qüestionen la seva figura. Nosaltres creiem que ha arribat el moment de que presenti la seva renúncia irrevocable i immediata. I que, provisionalment, exerceixi l'adjunt general del síndic les funcions de la sindicatura fins que, al Parlament de Catalunya, siguem capaços de posar-nos d'acord totes i tots els diputats en un síndic o síndica que ens representi a tots. (*Aplaudiments.*) Ja els anuncio que aquesta serà una de les propostes de resolució que presentarem. I apellarem el síndic que faci ell aquest pas. Crec que l'honoraria.

Per acabar, crec que hem de legislar per reforçar la funció pública. També per reforçar el paper del directiu públic, per disminuir la temporalitat en el sector públic i reforçar el paper independent dels òrgans de control. El Govern pot optar per introduir millores en la gestió dels recursos públics o pot fer el que el Govern de la Generalitat ha fet en aquest país en els darrers anys: moltes paraules i pocs fets. Ens ha presentat les vint-i-cinc mesures dues setmanes..., bé, hagués coincidit amb el dia..., l'endemà de que s'hagués hagut de produir aquest debat.

El Govern s'ha d'avançar en totes les mesures per tal d'exemplificar aquesta feina –que jo crec que ens correspon a totes i a tots en aquest país– de fer, de posar fronteres, murs, a les temptacions de la corrupció.

Diputades i diputats, moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Terrades. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem és el torn de la diputada Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Bona tarda, diputats, diputades, membres de la Mesa. Voldríem saludar també els membres de l'Oficina Antifrau de Catalunya i comentar que efectivament hem estat llegint amb molta atenció tots els informes que fan, la documentació que ens han fet arribar als grups parlamentaris de cara al debat que tenim en aquest Ple, i informar-los que algun dels temes que surten els farem servir també a les nostres propostes de resolució. I serveixi això, també, per començar agraint als membres de

l'Oficina Antifrau, però també a totes aquelles entitats, a totes aquelles persones que treballen dia a dia en el combat de la corrupció, que facin de la política una cosa honesta; funcionaris i treballadors públics, ciutadans anònims, organitzacions i entitats, com l'organització Xnet –que és una de les que ens ha portat aquí al Parlament la Proposició de llei per a la protecció dels alertadors. Són totes aquestes persones les que fan del nostre país un país més net i millor, les que ens proveeixen d'instruments i eines per blindar-nos davant la corrupció en el futur.

En aquest sentit, també un reconeixement especial precisament a aquells ciutadans i ciutadanes que quan denuncien la corrupció fins i tot arriben a arriscar la seva feina, la seva vida, per denunciar els abusos del poder. I són, el que dèiem, els alertadors de la corrupció. Un record aquí a Chelsea Manning, a Edward Snowden, al Julian Assange o a Hervé Falciani, per posar alguns dels exemples. El repte d'aquest Parlament és tirar endavant la llei de protecció dels alertadors. Malauradament, amb la legislatura curta que tindrem i els temps en què estem probablement no serà possible en aquesta legislatura, però sí que emplacem a tots els grups que estem participant en la ponència a acabar els treballs de la ponència, a deixar-la llesta, perquè quan torni a haver-hi una legislatura puguem entrar directament i agilitzar l'aprovació d'aquesta llei, que és fonamental per protegir el Govern de Catalunya i per protegir aquelles persones que són alertadores de corrupció.

I no, la corrupció no és una maldat inherent a l'ésser humà. Una lectura d'aquestes essencialistes que diu que el poder corromp a tothom, que quan s'arriba al poder tothom és corrupte. Doncs no, tothom no; totes no. Moltes no ho som. Ho són principalment aquells que quan arriben a llocs de poder, a llocs de gestió de recursos, es creuen que els béns comuns, que els recursos públics són seus, que l'Estat és casa seva. I, evidentment, com no recordar la cèlebre frase de Marta Ferrusola quan ens comentava que s'havia sentit expulsada de casa seva quan havien perdut el Govern de la Generalitat de Catalunya. Això, «casa seva». La cosa pública entesa com un assumpte domèstic, com la casa particular de la qual un usa, abusa i disposa com si fos la seva propietat absoluta. Gairebé trenta anys en el poder de Convergència i Unió sense pràcticament alternança van fer que Catalunya fos, efectivament, un assumpte domèstic de Convergència i Unió. I que, per molts, Convergència i Unió fos Catalunya.

No només Catalunya, això també és cert. La corrupció s'ha arribat a convertir, en alguns moments, en una forma de govern tant a Catalunya com a l'Estat; en una manera de posar els diners públics al servei d'uns pocs privilegiats, corruptes i corruptors, polítics i grans empresaris. Uns i altres que miraven cap a un altre costat mentre es repartien els diners en sobres. La corrupció reunia, sense molta discussió, a Aznar, Pujol i Felipe González. La corrupció és una de les argamasses que uneix elits aparentment enfrontades entre si, però que comparteixen un objectiu comú: governar per als seus *amiguetes*. Els sobre costos es van generalitzar en l'obra pública d'aquest país; vam veure aeroports que no funcionaven i que estaven absolutament sobrevalorats. Tot això va arribar a ser un autèntic model polític i econòmic institucional. El capitalisme d'*amiguetes*.

A més a més, la corrupció és un gran problema econòmic, que ja costa 16.000 milions cada any per frau fiscal. És a dir, que cada ciutadà paga mil euros de mitjana al mes per compensar aquests diners. Però la ciutadania va sortir al carrer. Va sortir al carrer i va dir prou a Madrid, a Sevilla, a la Corunya, a Saragossa... La política no podia seguir allunyada de la gent. La política no podia servir només els interessos dels polítics i els grans empresaris i els lobbys i l'Ibex 35. La política no podia ser només el món dels poderosos. Això va ser, en part, el 15-M: una ciutadania més exigent que ja no tolerava certes pràctiques i que volia una nova cultura política basada en l'honestedat, en la transparència, en el bé comú i en avançar en la democràcia.

En aquesta última dècada hem avançat molt en el coneixement dels abusos i corrupteles de la classe política. La corrupció i el seu càstig polític s'han convertit en

un element central dels últims anys. Cal recordar, sense anar més lluny, la moció de censura a Rajoy per ser el partit més corrupte d'Europa, i amb sentència inclosa. Cal recordar també el cas del 3 per cent de Pujol. Cal recordar-ho, i molt. I cal exigir que doni la cara. Que doni la cara per parlar del 3 per cent i no del 0,7 per cent de cooperació al desenvolupament, com vam haver d'assistir, amb molta vergonya –sobre tot la gent que hi hem treballat, en el món de la cooperació al desenvolupament– de veure com es blanquejava la figura del 3 per cent parlant del 0,7. Realment, ens va semblar una vergonya. (*Aplaudiments.*)

Hem vist la sentència del cas dels EROs d'Andalusia, un càstig exemplar. Hem vist també corrupció a la família reial, amb Urdangarín condemnat, amb una princesa que no llegeix i no entén el que signa –malgrat que ha estat durant molt de temps directiva de la fundació de solidaritat de «la Caixa», cosa que una pensa que, com a mínim, a llegir i a entendre el que signa, n'hauria d'haver après– i un rei emèrit al qual ningú no jutjarà ni investigarà, però que també es pensa que el país és seu, i que no passa res, facin el que facin. Això és la corrupció del sistema.

Hem vist també el primer partit condemnat per corrupció a Europa: el Partit Popular. El Partit Popular, amb el qual Ciutadans vol reformar i salvar Espanya i fer un front constitucionalista, amb el suport inestimable també de la ultradreta. La ultradreta que vol tancar «xiringuitos» després d'haver-ne viscut durant vint anys. El Partit Popular amb el qual ara Ciutadans vol anar junts a Catalunya. Perquè, clar, el Partit Popular a Catalunya no deu tenir massa casos de corrupció, perquè com que no ha governat pràcticament enlloc, i l'únic que ha governat –que va ser a l'Ajuntament de Badalona i al de Castelldefels–, el senyor Albiol, va dir que, total, al Partit Popular, bé, sí, hi havien alguns casos de corrupció, catorze o quinze, però que, vaja, que tampoc n'hi havia per tant. Doncs amb aquest Partit Popular és amb el qual Ciutadans ara vol anar junts a Catalunya. *Dime con quién andas...*

Però bé, no citaré tots els casos que hi ha hagut aquí ni a l'Estat, perquè no acabaríem mai en aquest temps d'intervenció. Nosaltres volem fer, efectivament, una intervenció propositiva, perquè al final acabar amb la corrupció és un tema de voluntat política. Sí que, en línia amb alguna de les recomanacions fetes per institucions i organismes experts en la lluita contra la corrupció, nosaltres voldríem que aquest Ple servís també per mirar cap al futur, per dir a la gent que no, que no tots els polítics som iguals, que no tothom es ven i es compra, que hi ha qui defensem els béns comuns, els drets de tothom, el benefici col·lectiu, per sobre de l'enriquiment privat.

Per això volem aprofitar aquest Ple per enviar aquest missatge a la ciutadania: la política, la gestió dels béns comuns pot ser neta, honesta i transparent. Algunes idees que volem avançar: cal legislar i ser contundents contra les portes giratòries. Impedir que les portes giratòries entre grans empreses i l'Administració pública –especialment, entre les grans empreses i els partits polítics– segueixin sent un hàbit davant el qual la ciutadania es troba atònita. No és tolerable que hi hagi empreses que tenen contractació pública amb privilegis d'informació i que després s'asseguin, aquelles persones que han governat, als consells d'administració. Prou a les portes giratòries.

El finançament dels partits polítics. Els partits polítics som un instrument imprescindible per a les nostres democràcies. Som guardians dels interessos públics i hem de ser controlats amb especial cura. Cal reformar la Llei de finançament dels partits polítics, garantir més transparència i limitar l'endeutament i les despeses electorals. Perquè és intolerable que hi hagi partits que vagin dopats a les eleccions i que depenguin de si un banquer despenja el telèfon o no, i ves a saber a canvi de què. Per això, és de vital importància que el seu sistema de finançament depengui, sobretot, de recursos públics i aportacions privades limitades de persones militants o simpatitzants. Nosaltres, per exemple, ho fem servir amb les aportacions per campanya i també amb el sistema de microcrèdits. Nosaltres hem de ser curosos. Hem de

ser curosos amb la democràcia i equiparar les exigències que fem als partits polítics també amb les fundacions dels partits polítics.

Un altre aspecte: enduriment de les penes en el Codi penal. Cal ser inflexibles amb la corrupció; cal ser exemplars per una nova cultura política. I un exemple seria incloure al Codi penal la tipificació del finançament irregular de partits polítics i allargar els terminis per a la prescripció.

Mecanismes legislatius de renovació, transparència i que reforcin els mecanismes de contractació pública. Limitació de mandats. Garantir que els càrrecs públics imputats per casos de corrupció, en casos de benefici propi, abandonin el càrrec fins que es resolgui l'expedient. Establir un sou màxim per a tots els càrrecs públics en funció de la seva responsabilitat i evitar que així es conformi una classe política allunyada de les condicions de vida de la majoria de la població.

Hem parlat ja també de la protecció dels alertadors, una figura clau per lluitar contra la corrupció. Per part de Catalunya en Comú Podem, garantim el nostre compromís i la nostra implicació en la lluita contra la corrupció i en favor de la regeneració de les institucions per a la conformació d'aquesta nova cultura política. A més a més, d'un marc general de lluita contra la corrupció que reforci la figura del denunciant. Ens sembla de vital importància, com ja hem posat al programa de coalició amb el PSOE i el grup confederal, la necessitat d'una renovació de les institucions fonamentals del sistema, amb particular interès i urgència en les institucions del poder judicial.

Creiem que estem davant d'una oportunitat única, ja que el nou repartiment del poder ha de ser una oportunitat per fer unes regles del joc més netes i raonables. És una oportunitat per netejar les institucions, per deixar enrere la cultura de partit únic o d'aquells que pensen que les institucions són seves. I també a Catalunya. Avancem aquí també cap a una concepció diferent del poder. Després de tants anys de governs de Convergència, després dels seus hereus –del seu gen convergent retransformat ara en Junts per Catalunya–, hem de deixar enrere aquesta patrimonialització dels béns públics, de l'Administració, del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Hem de començar una nova etapa, també aquí. I també fem una crida a que no s'utilitzi la repressió, la persecució de l'independentisme a l'hora de parlar dels casos de corrupció, perquè no tothom està tenint investigacions sobre corrupció. No tots els partits independentistes estan tenint casos de corrupció. I quan es demana que hi hagin compareixences, quan es demana que es donin explicacions, no podem sempre dir que és perquè hi ha una persecució i una repressió política. Que ens vinguin, que ens donin les explicacions que s'han de donar i que es deixin que els processos i les investigacions segueixin endavant.

I, per altra banda –i en dedicatòria al grup proponent–, Ciutadans presenta aquest Ple presentant-se com una sort de Torquemada de la corrupció, que és impol·lut i que avança cap a denunciar *tota* la corrupció que hi ha a tot arreu. El partit que es converteix en la crossa del Partit Popular a tot arreu, que és el partit més corrupte que hi ha a Europa, que mantenia al Govern el senyor Rajoy després de sentències innegables de corrupció. No és un partit que pugui donar lliçons. No pot. La lluita contra la corrupció i a favor de la regeneració de les institucions ha de passar de ser un principi a ser una cosa efectiva. I vostès només en parlen. Perquè els seus fets, després, fan tot el contrari del que diuen fer.

Com volen regenerar Espanya amb uns senyors que pensen que Espanya és el seu mas? Que els fills són propietat dels seus pares i que poden fer amb ells el que vulguin i desitgin? I amb líders que venen del sector immobiliari, que com vostès mateixos han dit, és un dels que més corrupció ha provocat –«la cultura del totxo», que n'han dit. Però és que, a més a més, com que governen a tan pocs llocs, doncs és evident que molts casos de corrupció no tenen, però és que als pocs que governen, quatre ajuntaments que tenien a la Comunitat de Madrid, tres van tenir casos de corrupció: El Molar, Arroyomolinos i algun més. Però en tenen, no estan lliures. Per tant, Ciutadans,

que dona lliçons, en pot donar poques d'aquí. Fitxen persones corruptes tant del PP com del PSOE, com el cas de Silvia Clemente i les seves topinades en les primàries de Castella i Lleó.

Creiem que Ciutadans, una vegada més, hauria de ser una mica més humil i saber que primer han de governar i després poder donar lliçons.

La regeneració de les institucions vindrà amb el treball de totes, i la cooperació entre diferents. Però, primer, un ha de ser creïble per poder donar lliçons, i Ciutadans no pot donar lliçons. En això, tampoc.

La pregunta és: en què pot donar lliçons Ciutadans? En res, segurament.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent és el torn ara de la diputada senyora Maria Sirvent. Quan vulgui.

Maria Sirvent Escrig

Bé; a la seva intervenció la senyora Lorena Roldán ha parlat d'Artur Mas, del senyor Figueras, la Laura Borràs, Miquel Buch, Jordi Pujol, Ricard Calvo, bé, exemples concrets, ha posat vostè, no? Per tant, en l'anàlisi de les principals pràctiques corruptes vostè ha posat exemples únicament i exclusivament de càrrecs que són independentistes i que realment estan relacionats amb alguns casos de corrupció o, com a mínim, estan sent investigats per això. Però si analitzem les principals pràctiques corruptes, que són el finançament il·legal, el tràfic d'influències, la malversació i apropiació de cabdals públics, veurem també que hi ha partits de tots els colors implicats.

Finançament il·legal de partits. Igual que podem pensar en els independentistes de la Gürtel i els sobres del Partit Popular, també podem parlar del cas Turisme, d'Unió Democràtica de Catalunya, d'en Fèlix Millet i de la Fundació Palau de la Música.

Si parlem de malversació, també volem parlar d'un cas molt concret, i és que el proper dilluns ve..., a les deu del matí es celebrarà el judici de Garraf Promocions Municipals a l'Audiència Provincial de Barcelona, un judici que ha estat possible gràcies a les companyes de la CUP del Garraf, després de més de set anys batallant contra un sistema que es guarda bé de protegir els poders establerts. És un cas evident de finançament de partits del Partit Socialista, i, per cert, una de les gerents implicades era exregidora del PSC del poble veí, que és Sitges.

Per altra banda, si parlem de tràfic d'influències, a tots ens ve al cap l'expresident balear del PP, Jaume Matas, o el cas de les ITVs, pel qual ha estat condemnat Oriol Pujol, del que vostè ha parlat.

Si ho fem de malversació de cabdals públics, igual podem parlar de la socialista Montserrat Capdevila que dels expresidents de Ferrocarrils de la Generalitat Antonio Herce i Enric Roig.

I si parlem d'apropriació de cabdals públics, igual podem parlar de Rafael Blanco, del Partit Popular, que de Francisco García Prieto, expresident de la Federació d'Entitats Andalusos de Catalunya.

I, per tant, aquests casos i molts d'altres invaliden la tesi de que és una poma podrida dins d'un cistell i que estem parlant de casos aïllats. I, per tant, en tot cas ens trobem davant de casos sistèmics.

I, sí, vostè ha dit a la seva intervenció, exactament, que «*en Cataluña, quien ha tocado poder se ha llevado dinero a sus bolsillos*». La veritat és que sí, que molta de la gent que ha tocat poder s'ha emportat diners a les seves butxaques, a Catalunya i arreu de l'Estat espanyol, perquè a l'Estat espanyol la corrupció és filla del disseny institucional pactat entre les elits franquistes i les forces democràtiques, que, basant-se en la lògica capitalista de l'acumulació, han utilitzat el poder per omplir les

seves butxaques i les de les seves amistats. Aquest esquema va reblar-se amb la mort de Franco, moment en què la cultura del lucre i d'accés a la riquesa va començar a impregnar tota l'activitat política, social i econòmica, servint-se de les estructures d'un règim dictatorial que ja era estructuralment corrupte. Hi va contribuir el neoliberalisme econòmic, que vostès també defensen des de la seva formació, impulsat per Ronald Reagan i Margaret Thatcher els anys vuitanta, els quals van forjar la idea que l'afany pel diner d'uns pocs és perdonable si suposa una palanca de progrés material per a molts.

Això va traduir-se en un model de desenvolupament basat en l'especulació i la mercantilització de béns, béns tan essencials i bàsics com ho són el sòl, l'aigua o l'energia, pilars de l'estat social que, a través de la seva privatització o transferència de la gestió a mans privades, han servit a les elits polítiques i financeres extractives per enriquir-se.

La veritat és que la majoria de casos de corrupció s'han donat en l'àmbit dels negocis, i molt en particular en l'especulació del sòl i el sector de la construcció, perpetrats a cavall de la bombolla financera i l'orgia especulativa, el resultat de la qual ha derivat en la progressiva degradació de les condicions de vida i treball de la majoria social.

També s'han produït, en les concessions irregulars de serveis i obra pública, el blanqueig de diners i la malversació de fons públics per al benefici propi de tercers o, en molts casos, inclús, del grup polític propi que es volia afavorir. Ja ho ha explicat abans el portaveu del PSC; ho explicava molt bé Emilio Sánchez Ullé, fiscal contra la corrupció a Barcelona a la CEMCORD.

Els continuats casos de corrupció, per tant, ens expliquen que la cobdícia, l'exploació i l'endogàmia de classe no tenen res a veure amb el procés d'alliberament social i nacional que nosaltres defensem. De fet, allà on són presents les Candidatures d'Unitat Popular hem posat llums i taquígrafs a les pràctiques corruptes i hem aixecat catifes. Saben perfectament que la CUP és acusació popular en el cas del 3 per cent, i considerem interessant ser acusació popular per poder analitzar el desenvolupament del judici, perquè permet analitzar comportaments i sistematitzar situacions en els casos de corrupció.

Les companyes del Camp de Tarragona han dut als tribunals el cas Innova, del que ha parlat vostè, el cas CAP Murallès, de Tarragona, i el cas Cooperativa de Cambrils. Les companyes de la CUP de Girona han denunciat l'empresa GISA i el Consorci de la Costa Brava. Les companyes de la CUP del Vallès Occidental han denunciat Smatsa, l'empresa de residus. També ho han fet amb el cas Teyco, el cas Palau, i han portat tant als jutjats com a la Fiscalia Anticorrupció l'escàndol del Consorci de Residus del Vallès Occidental.

Les companyes de la CUP del Pirineu han denunciat empreses com Endesa o Naturgy per les irregularitats a les concessions hidroelèctriques del Pirineu davant l'Oficina Antifrau i el Síndic de Greuges.

Les companyes de Barcelona, de la CUP de Barcelona, conjuntament amb la CGT, el sindicalisme combatiu, van dur davant dels tribunals l'operació Estela. I, de fet, el cas del Ricard Calvo, que ha comentat vostè, el vam destapar conjuntament la CGT i la Candidatura d'Unitat Popular, que defensem un procés d'alliberament social i nacional que sigui una transformació social d'aquestes estructures hereves del franquisme i que són estructuralment corruptes ja d'inici, i d'aquest neoliberalisme i capitalisme voraç, que és l'essència, l'estructura que provoca la corrupció.

I, per tant, els animem, doncs, a denunciar tots i cadascun dels casos de corrupció, i també a fer que les tres-centes mesures que s'han aprovat en aquest Parlament siguin una realitat efectiva i material.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari el Partit Popular de Catalunya té la paraula la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Bona tarda. Gràcies, president, diputats i diputades, consellers. Ja som aquí. Dues-centes setze hores després de la suspensió d'aquest ple monogràfic sobre corrupció, arran de les urgències processals que tenia el senyor Torra. Veig que els hi preocupa als membres que donen suport al Govern el tema de la corrupció. I això malgrat que la corrupció, doncs, ha estat totalment ancorada ja a la consciència i a la percepció de la ciutadania, i quan apareixen, justament, nous expedients judicials que afecten diputats d'aquesta cambra, que afecten a exconsellers d'aquesta cambra, que ara estan a Madrid, que afecten exconsellers que ara són fora de la política, que afecta el secretari general d'Esport, que afecta també el Síndic de Greuges. I mirin, vostès han decidit, doncs, parlar d'una altra cosa, que són les urgències processals del senyor Torra, no?

Si el 81 per cent dels catalans creu que a Catalunya la corrupció és un problema molt i bastant greu, jo crec que el Govern se n'ha de fer..., ha de prendre, no?, el repte d'intentar posar mesures per arreglar-ho. Si el 72 per cent creu que la corrupció és bastanta o molta, i el 68,7 creu que s'ha augmentat o s'ha mantingut, el Govern ha d'estar al cas, n'ha d'intentar trobar solucions. Entre altres coses, perquè la pèrdua de confiança sempre afecta més la política i les institucions que no pas per percepcions directes de suborns, ja s'ha dit aquí en aquest faristol, no?

I els successius baròmetres, tant del CEO com de l'Oficina Antifrau –a qui aprofito per saludar el seu director i membres– així ho assenyalen, i ho assenyalen des del 2012, repetit el 2014, 2016 i 2018, crec que hem de prendre el repte, i des del Govern un impuls molt més potent del que té. Entre d'altres coses perquè la manca de pulcritud política i democràtica ve, sobretot, després, dels casos Pallerols, Palau, en fi, Pujol, Innova etcètera, i s'han d'afrontar amb reptes i amb reforç normatiu, amb millora d'òrgans de control i amb el compromís intern dels partits, i mirin, afecti a qui afecti.

I la fugida endavant que es va fer amb l'independentisme amb allò que deia el senyor Vila de «l'estelada taparà la corrupció», doncs, no ha servit; primer, perquè han enganyat una part de la població petita, no suficientment gran, i a més se'ls ha acabat, se'ls ha esgotat el temps.

I com que nosaltres pensàvem que aquest debat no aniria embastat de repartiment de carnets d'honestedat, els hi posaré exemples. Afecti a qui afecti la corrupció, nosaltres, des del Govern de Mariano Rajoy, vam prendre mesures, afectés a qui afectés, i vam endurir el Codi penal, vam modificar la Llei d'enjudiciament criminal, vam reforçar i vam crear la Llei de l'alt càrrec, la Llei general tributària, vam crear l'Oficina de Recuperació d'Actius, i vostès encara com a Govern no han aplicat ni tan sols les conclusions que es van aprovar de la comissió de la corrupció del senyor Pujol, i tampoc les que es van aprovar de la CEMCORD, que era de lluita contra la corrupció i regeneració democràtica, fins al punt que, fins i tot, *El Periódico de Catalunya* publicava el dia que s'aproven les conclusions d'aquest plenari que el Parlament es plagiava a si mateix, és a dir, que després d'anys d'aprovar normes sobre corrupció, el Govern no havia fet absolutament res.

I què han fet aquí el conseller i la consellera, que els tenim presents? No tenim el vicepresident. En primer lloc, desobeir el seu vicepresident, perquè el vicepresident ha fet una crida al rigor i al respecte i, la veritat, vostès no ho han fet. Entre d'altres coses perquè, home, té tela que provenint del partit que té quinze seus embargades que no cobreixen les responsabilitats de la sentència del cas Palau, es donin lliçons, sobretot quan, a més, el govern predecessor, aquest, està majoritàriament en presó, entre d'altres coses per cometre delictes de malversació, i ja fer servir segons quines com-

paracions amb el senyor Millo, com dir que se'l premia per apallissar gent, miri, senyor Bosch, vostè ha sigut tan impúdic que no li contestarem: no val la pena fer servir aquestes eines a política, de veritat, li ho dic amb la mà.

Dit això, la pregunta per la que estem aquí. Què ha fet el Govern? No? Què ha fet el Govern per lluitar contra la corrupció?

Llei de transparència, sí, es va aprovar el 2014. En tenim reglament? No, només tenim el reglament de la GAIP, que és insuficient. Han anunciat una estratègia de lluita contra la corrupció amb vint-i-cinc mesures, i ho fan justament després del cas de l'Institut de les Lletres Catalanes, de CATmón, Voloh, el tres per cent dels consellers, el Síndic de Greuges; determinació política, en deien vostès. Jo no la veig. Compareix la Generalitat en els casos de corrupció com a part perjudicada o, fins i tot, com a acusació particular? No hi estan... –a alguns els fa molta gràcia, a mi no, a mi, cap–, no hi compareixen. Acaben vostès, de fet, de nomenar com a responsable de la intervenció general de la Generalitat una persona que va tenir un procediment obert al Tribunal de Cuentas i va reconèixer cobrar dietes i salaris que no li pertocaven del Patronat de la Muntanya de Montserrat. És que ni tan sols donen exemple.

Jo crec, amb tot el que s'ha dit aquí, amb les mesures, amb les comissions d'investigació, amb les comissions d'estudi, amb el marc normatiu que tenim a Espanya, amb les directives europees que també ens ajuden, amb els òrgans de control que demanen ajuda i més col·laboració de les institucions, vostès, com a Govern, tenen una oportunitat, i és –miri, facin una mica de cas al senyor Aragonès–: respecte, rigor. I facin ús de les propostes que també farà l'oposició, perquè també –també– està preocupada per aquesta qüestió, de no posar ventiladors, que no porten enlloc, sinó de prendre mesures, d'aprofitar l'impuls, d'aprofitar fins i tot propostes de l'oposició per netejar de corrupció la vida política catalana. És una oportunitat, s'ha repetit moltes vegades en aquest hemicicle i jo els encoratjaria a fer-ho.

I, per cert, jo no sé si això d'aprovar els pressupostos de la Generalitat i fer de soci del Govern, als senyors de Podem els ha trasbalsat una mica el sentit comú. Ja m'imagino que se'n penedeixen, a aquestes alçades. Ara bé, jo no sé a què es refereix amb «el partit més corrupte», a aquell amb el que van governar a Andalusia i que va robar 618 milions d'euros dels treballadors? És això? És això el que ha dit vostè? O es refereix vostè a aquells que tenen les quinze seus embargades i que no cobreixen les responsabilitats del cas Palau?

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn ara del diputat senyor Bernat Solé.

Bernat Solé i Barril

Bona tarda a tothom, president, conseller, consellera, membres del Govern, membres de l'Oficina Antifrau. Ja és ben curiós que sigui el Partit Popular el qui tingui més pressa per celebrar un ple de corrupció. Realment, és ben curiosa la política. Però és que, a més a més, senyora Esperanza García, li reconec un do; li reconec el do de poder parlar de tothom menys de vostè, quan qui té més problemes a casa és vostè. *(Alguns aplaudiments.)*

Com bé vostè ha dit, aquest Ple arriba al cap d'uns dies. I jo no sé on vivia vostè durant aquests dies, però, com bé sap, Catalunya ha patit un procés, ha patit un episodi important, i aquest ha estat un dels motius pels quals aquest Ple arriba el dia que arriba.

En tot cas, quan passen dies, passen coses. I, per tant, hi ha situacions que canvien, però hi ha altres situacions que no canvien absolutament mai. I en destacaré dues. La corrupció. La corrupció segueix i la corrupció persisteix, i durant aquests dies hem seguit veient el degoteig de possibles casos de corrupció i de finançament il·legal, i per això avui estem aquí; estem aquí per defensar totes aquelles mesures que permetin lluitar contra la corrupció.

I una altra cosa que no canvia: els senyors de Ciutadans. Vostès no canvien absolutament mai. Vostès converteixen aquest Ple de corrupció en el seu aparador polític, en aquest plató de televisió que necessiten de forma continuada per fer aquesta campanya de tot i contra tot. De fet, em sorprèn que vostès en tota la seva intervenció –i han tingut trenta minuts i quinze minuts– no hagin fet referència al partit més corrupte d'Europa i amb qui vostès estan governant a Andalusia. No ho entenc això, no ho entenc. (*Aplaudiments.*)

Tampoc és sorprenent que vostès hagin utilitzat altre cop i hagin tret aquí al faristol el «golpe a la democràcia», perquè aquest concepte l'utilitzen sempre que en tenen l'ocasió. Ara bé, això sí que no els hi permetré: vostès continuen sent mentiders, utilitzen la mentida; han posat diversos casos de corrupció, i el vicepresident del Govern els ha dit que potser s'haurien de retractar d'algunes paraules. Senyors de Ciutadans, el senyor Ricard Calvo té sobreseïment de la causa. Mirin els papers abans de parlar.

Pel que fa al monogràfic, nosaltres..., vostès hi tenen dret, són el principal partit de l'oposició, malgrat que hi hagin renunciat des de fa temps, i, per tant, no hi posarem cap impediment, perquè ho diu el Reglament. Però el Reglament també demana respectar les majories, demana respectar els acords, i el Reglament també demana respectar els informes que puguin fer els lletrats, perquè qüestionar els informes que puguin fer els lletrats, sap com se'n diu, d'això? Corrupció parlamentària. Vostès continuadament estan fent corrupció parlamentària.

Vostès també han parlat del senyor Oriol Junqueras i del senyor Raül Romeva. Sap què passa? Que vostès aquelles persones que no pensen igual que vostès els anomenen delinqüents. I això tampoc és admissible en aquesta cambra. I, d'això, sap com se'n diu? Corrupció de la democràcia.

En tot cas, parlem de corrupció, parlem de lluitar contra la corrupció. Vostès sempre diuen que van néixer..., que el seu partit va néixer per molts motius –encara no els coneixem–, però un dels motius era per lluitar contra la corrupció. Però sap què passa? Que vostès viuen immersos en les contradiccions. I sap què passa? Que quan vostès ens plantegen un ple de corrupció ho fan per blanquejar-se d'aquells pactes que tenen, com és el cas d'Andalusia. Ens deia que han posat en marxa l'Oficina Antifrau. Doncs jo li proposo la primera mesura que ha de dur a terme aquesta Oficina Antifrau: cessar el partit de govern més corrupte de la història d'Europa. Això és el que han de fer aquesta oficina antifrau. (*Aplaudiments.*)

Sí, sí. I això va pel senyors del Partit Popular, els senyors del Gürtel, els de la caixa B, els dels sobres de Bárcenas, els dels vestits de Camps, de la ministra Mato, els de sempre, els de tota la vida, aquells que *vuelven, que siempre vuelven*, doncs aquests, *por Navidad y por siempre*.

Mirin, diu la plataforma Xnet –i des d'aquí, doncs, agrair també la feina que han anat fent i que gràcies a ells també ha estat possible debatre la Proposició de Llei sobre alertadors– que el 70 per cent dels casos de corrupció no es destapen des de les mateixes institucions, sinó que ho fan persones a títol individual, persones represaliades, persones intimidades i persones que reben pressions.

Per tant, vostès, quan tenen l'oportunitat de defensar aquesta Llei d'alertadors, se n'obliden, se'n desmarquen i defensen un altre tipus de llei que els va bé a vostès i els va bé als seus socis de govern. Vostès defensen una proposició de llei que la protecció al denunciant es redueix únicament als funcionaris i als treballadors públics, deixant exposada i desprotegida la gran majoria d'alertadors; una proposició de llei que únicament es queda en la confidencialitat, quan el que cal és l'anonimat, per evitar les represàlies, intimidacions i pressions de les quals abans li parlava.

Però sap què passa? Que vostès, senyors de Ciutadans, estan lligats de mans i peus; estan lligats de mans i peus perquè volen seguir governant amb la dreta més corrupta. I quan la resta de grups ens posem d'acord per dur a terme un debat sobre la Llei d'alertadors, vostès se'n desmarquen; una llei que realment protegeixi els alertadors, que els faciliti totes les garanties de seguiment i d'acompanyament jurí-

dic, que protegeixi també els cònjuges i familiars i que consolidi els canals de denúncia existents i de nova creació; uns canals de denúncia que no provenen del no-res, sinó que provenen de la capacitat d'aquest país de ser pioners en la lluita contra la corrupció, creant, des de fa deu anys, la primera Oficina Antifrau de l'Estat espanyol o impulsant les diferents comissions d'investigació i d'estudi en aquest mateix Parlament; unes comissions al Parlament que, sense cap tremolor de cames, han estat capaces de fer seure i fer donar explicacions, entre altres, a qui va ser president de la Generalitat durant més de vint anys i del qual, malgrat que l'agència tributària n'hagi quantificat el frau fiscal, com és per ell i la seva família, el sistema judicial d'aquest país, més pensat per la protecció dels que evadeixen que per posar llum i taquígrafs als corruptes, n'ha arxivat la causa per prescripció.

Perquè, quan parlem de corrupció, ni el bagatge polític ni el pes moral i social poden eximir ningú de defugir ni les obligacions fiscals ni la justícia. No hi ha res en absolut que ho justifiqui. Volem un model de país lliure, volem un model de país socialment lliure, però sobretot net i transparent. I, per tant, tolerància zero amb els qui han delinquit. Ara i sempre. I no ens cansarem de recordar-ho dia rere dia, perquè silenciar vol dir oblidar, i oblidar vol dir blanquejar. I aquí no es blanqueja ningú, aquí s'asseuen els corruptes als tribunals, sigui qui sigui i es digui com es digui.

Cas Gürtel. Any 2009; xarxa de corrupció vinculada al Partit Popular a l'època de José María Aznar; ajuntaments i comunitats autònomes com la de Madrid o la de València incardinats per a obtenir beneficis a partir de donacions i suborns a funcionaris a través de la caixa B.

Cas Nóos –que després hi faré referència. Any 2006; Casa Reial, Iñaki Urdangarín, Diego Torres, Jaume Matas; plataforma per apoderar-se de fons públics a través d'encàrrecs falsos: Palma Arena, candidatura olímpica de Madrid, etcètera.

Cas EREs, d'Andalusia –n'hi ha per a tots, aquí, i vostès també hi han donat suport. Any 2011; Junta d'Andalusia, governada pel PSOE; presidents José Grinán, Manuel Chaves, ministra Álvarez; 12 milions d'euros a jubilacions inexistents.

Cas Palau. Any 2009; triangle perfecte: Palau de la Música, Ferrovià i Convergència Democràtica, amb més de 6 milions d'euros cobrats a través de comissions irregulars.

Cas Pujol. Any 2014; família Pujol i Victoria Álvarez; fons a l'estranger no declarats.

Cas 3 per cent. Any 2005; en aquest mateix Parlament: «Vostès tenen un problema, i aquest problema es diu 3 per cent». Algú hi ha fet referència.

Cas Pretòria. Any 2009; Bartomeu Muñoz, Macià Alavedra i Lluís Prenafeta; alcalde, conseller i secretari del Govern, respectivament.

I a aquest llistat podríem afegir-hi moltes i moltes i moltes causes més. I per tot això, per aquests trenta anys, que alguns van anomenar «oasi català», d'aparent placidesa per ocultar corrupció i privilegis, que ens han portat a la necessitat de renovar la política institucional i de recórrer la connexió entre representants i representats, avui nosaltres som aquí. Som aquí perquè volem bastir un país a partir de la transparència i de les bones pràctiques. Probablement, hi haurà unes eleccions..., o hi ha hagut l'anunci d'unes probables eleccions. S'haurà de parlar, s'haurà de seure, s'haurà d'arribar a acords. Pel que fa al nostre grup parlamentari, posarem la línia vermella per tal que, amb tothom amb qui ens asseguem, exigirem que es desprenguin de qualsevol llast de corrupció. I és aquesta la nostra línia vermella.

I nosaltres, com a Esquerra Republicana, no només podem parlar per aquests vuitanta-nou anys d'història, sinó que podem parlar per fets concrets; fets concrets des del Govern, des de les institucions i des del mateix partit. Ho vam fer en el seu moment amb el conseller Tresserras al Govern, impulsant un seguit de mesures per augmentar el control en fundacions i entitats receptores de subvencions públiques; amb els consellers Puigcercós, Ausàs i Vendrell, impulsant l'Oficina Antifrau; ho vam fer amb el conseller Romeva, impulsant un govern obert i transparent, i ho fem

avui amb el conseller Bosch, desenvolupant una estratègia de lluita contra la corrupció i d'integritat pública.

I vostès, senyors de Ciutadans, quan han tingut l'oportunitat no l'han aprofitat. Van tenir l'oportunitat de donar suport a la Llei de transparència en aquest Parlament i no ho van fer. Van tenir l'oportunitat de donar suport a la creació d'una comissió d'investigació al Congrés dels Diputats sobre el frau de la Casa Reial i no ho van fer.

I, per tant, no ens vinguin aquí explicant que vostès són els principals lluitadors contra la corrupció d'aquest país, perquè els fets els avalen. I sap què passa? Que no només els avalen la manca d'aquests fets, sinó altres tipus de corrupcions. Perquè per vostès no és corrupció quan blanquegen els discursos xenòfobs dels seus socis de govern a Andalusia? Perquè per vostès no són corrupció els fons voltors a qui vostès donen suport i que expulsen les persones i les famílies dels seus habitatges? No són per vostès corrupció que tots els qui s'han enriquit durant anys a costa dels contribuents no tinguin cap responsabilitat en el projecte Castor? Perquè per vostès no és corrupció confrontar una societat a través de la seva llengua o jutjar i assenyalar mestres i professors? També és corrupció, això. Perquè per vostès no és corrupció que, mentre dia rere dia veiem dones assassinades en mans d'homes, vostès segueixin governant amb un partit que no reconeix a dia d'avui la violència masclista? –i ho fan a Andalusia. *(Aplaudiments.)*

Perquè per vostès no és corrupció quan les forces de l'Estat trenquen la convivència d'un estat de dret i es gasten 87 milions d'euros, necessaris per al que vostès pregonen cada dia en aquest faristol? Perquè per vostès no és corrupció quan es jutja un govern escollit democràticament i se'ls demanen cent anys de presó? No és corrupció, per vostès, això?

Està clar. Sap què passa? Que vostès només volen veure allò que volen veure. Vostès utilitzen plens com el d'avui, que són totalment legítims i necessaris, per confrontar i per dividir. I d'això se'n diu –i ho he dit abans– «corrupció parlamentària», perquè en aquest Parlament es ve a debatre de temes que realment interessin els ciutadans. *(Remor de veus.)* Sí, corrupció parlamentària, perquè no hi ha res més mesquí que utilitzar la corrupció per blanquejar els corruptes i criminalitzar el rival polític. És el que feia Berlusconi, és el que feia el PP del cas Gürtel i és el que fa Donald Trump: criminalitzar el seu oponent polític.

I sap què passa? –abans que parlava del senyor Junqueras, etcètera, a qui vostè no va poder mirar als ulls, i no va ser capaç d'esperar-se a la seva resposta–, sap què passa? Que quan un representa en aquest faristol a qui representa, té la tranquil·litat de poder parlar absolutament de tot. I sap quina és la veritable tranquil·litat? Formar part d'un partit amb vuitanta-nou anys d'història impol·luta. *(Aplaudiments.)* I això no ho diu un discurs; això ho diu la història.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. I finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Lluís Guinó. *(Remor de veus. Pausa.)* Silenci, diputats, diputades... Quan vulgui, senyor Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

President, vicepresident del Govern, conseller, conselleres, diputats, diputades, deixin-me començar la meva intervenció per definir quin serà el to que empraré, i és que serà plenament constructiu. Intentaré no fer soroll, no cridar, no utilitzar la corrupció com una arma llancívola contra els altres grups parlamentaris, i procuraré, en la mesura del possible, ser molt i molt constructiu.

I vull començar, a més a més d'agrair la presència dels membres de l'Oficina Antifrau, posant en valor la Llei de transparència 19/2014, la necessitat de que les administracions portin a terme un retiment de comptes de forma transparent i desple-

gar-la encara més, de forma més integral, i tenint en compte que a més a més va ser una llei que va tenir el desenvolupament de la ponència pràcticament dos anys aquí al Parlament, amb la intervenció de tots els grups parlamentaris; que hi va haver una intervenció molt coherent i molt convincent dels ajuntaments i de les administracions locals. I, per altra banda, també reconèixer aquells partits que la van votar a favor, i també reconèixer que hi ha partits polítics que avui fan bandera de la lluita contra la corrupció, però aquella Llei de transparència no els va acabar de convèncer, i, per tant, avui tampoc he sentit per part de Ciutadans, que són el grup parlamentari que han iniciat la proposta del debat, cap mena de proposta o cap alternativa a aquella Llei de transparència en què es van abstenir. Per tant, sí que els demanaria –de forma modesta, òbviament–, agraint-los que hagin portat a terme o hagin presentat la proposta de fer un debat sobre corrupció, que facin propostes, que no n’hi ha prou només amb denúncia, que per fer política també és necessari fer propostes i presentar alternatives per tal de que siguin estudiades i debatudes en aquest Parlament.

La Llei de transparència tenia dos eixos fonamentals: un és la publicitat activa, que és que les mateixes administracions han de portar a terme totes aquelles informacions que normativament s’estableixin, i, per altra banda, també hi havia la publicitat passiva, que és que tots els ciutadans tenen dret a exigir determinades informacions, sempre tenint en compte uns límits molt restringits de l’Administració, tant les administracions locals com l’Administració de la Generalitat.

El valor o la valoració que es fa d’aquesta llei em sembla que és altament positiva, però tal vegada mereix cert desplegament, que s’haurà de fer també tenint en compte els grups parlamentaris. Perquè buscàvem en aquell moment i continuem buscant segurament la traçabilitat del diner públic, de tot el diner públic, certament. És un objectiu fonamental que les administracions, el Govern de la Generalitat, i des d’aquí el Parlament precisament també, amb les exigències a nivell parlamentari, donem traçabilitat a la gestió del diner públic.

Proposem també una cultura meritòria en els càrrecs directius. Hi havia una primera proposta de nous directius de la funció pública en l’anterior legislatura, aquesta legislatura no s’ha endegat novament, però sí que és important que des d’un punt de vista dels directius públics, que n’hi han d’haver, el que és evident és que han de tenir una cultura basada en els mèrits i en la integritat pública –que ja hi faré referència quan parli de l’ètica pública i de la moral pública, que em sembla un element fonamental per entendre el que ha succeït i per evitar precisament que es torni a repetir. El funcionament també de l’agenda pública, tenint en compte una regulació dels grups d’interès, que també està sobre la taula la proposta per tirar-ho endavant. I per altra banda també –ja s’hi ha fet referència– la Llei dels alertadors.

Ha funcionat bé també la GAIP. Tots aquells ciutadans que tenen dubtes, que tenen inquietuds i que tenen necessitat de demanar informació a les administracions ho poden fer a través d’aquesta comissió.

Per tant, s’ha fet feina, entre tots els grups parlamentaris i per part del Govern, i a més a més s’han fet propostes per part de la intervenció dels dos consellers en el sentit que se’n faran més, com a conseqüència de l’evolució i sobretot, també, de les directrius que marquen les entitats supraestats, i fins i tot la Unió Europea.

Tot i això, en les intervencions que s’han fet, certament, he notat com una mena de confusió en el concepte de corrupció. He intentat sobretot a nivell bibliogràfic veure quines són les persones que han estudiat més a fons el problema, i voldria fer referència de forma destacada al catedràtic de ciència política Manuel Villoria, que va comparèixer precisament en la Llei dels alertadors i que té un llibre molt interessant i molt curt i que recomano, que es diu *Com es lluita contra la corrupció*.

I fa referència, en primer lloc, a la definició de corrupció, que és evident que mereix una concreció, perquè de vegades definim la corrupció i determinades conductes que són o definim com a corrupció que realment no ho són, i per altra banda també fa una proposta per tal de combatre la corrupció, que és el més important.

Perquè evidentment la corrupció existeix, és una xacra; alguns autors també diuen, com ara Heywood i Rose, que la corrupció és clarament una malaltia moral, i aquí hi insistiré, perquè és una de les qüestions que m'agradaria reiterar.

Però, sobretot, pel que fa a definicions, el que hem de compartir és que la corrupció necessàriament implica una posició de poder per part d'algú dins una organització; es genera un abús de poder, que pot ser no tan sols de caire legal, fins i tot també pot ser de caire socialment i moralment permès en algunes societats, perquè de fet la corrupció no és el mateix concepte fa vint anys que ara actualment.

Fixem-nos que s'ha generat una paradoxa a nivell fins i tot d'estadística: els anys on hi havia hagut més corrupció a l'Estat espanyol, curiosament, en les enquestes que s'havien fet no preocupava tant aquesta qüestió als ciutadans del país. En canvi, precisament ara, en què teòricament, com a conseqüència de les moltes mesures que s'han endegat, hi ha menys –teòricament– corrupció que anys enrere, en canvi la percepció continua sent altíssima.

Els autors també separen i diferencien moltíssim el que és la corrupció com a tal i la percepció de la corrupció, que no és ben bé el mateix. La percepció és precisament el que hem d'evitar per mitjà de la prevenció. I nosaltres proposem diferents estratègies, que tenen com a primer marc el que anomenem «marc d'integritat global», que passa en primer lloc per: hi ha d'haver clarament una voluntat política de lluita contra la corrupció; aquest és un fonament i un eix estratègic bàsic: hi ha d'haver voluntat política per lluitar contra la corrupció. Ja hi he fet referència abans: s'ha d'accedir a l'Administració pública amb fonaments meritocràtics, amb fonaments objectius i, a més a més, amb fonaments imparcials. Sobretot –s'hi ha fet referència– hi ha d'haver un control en el retiment de comptes, un control més exhaustiu en els sistemes de contractació, i s'ha fet referència també en moltíssimes ocasions per part de diferents grups parlamentaris al control de les subvencions. I el Parlament també té una funció –perquè aquesta anterior feia respecte a l'executiu–: al Parlament hem de crear mecanismes de bons codis de conducta, de difusions, precisament, de bones pràctiques i de bona governança.

Hi he fet referència abans: l'auditoria i el control comptable i financer. Hem de tenir partits polítics financerament transparents i que siguin nets, i que totes les aportacions puguin comprovar-se de forma fidedigna i que tothom hi tingui accés. Però necessitem els partits polítics, evidentment, financerament consolidats.

I una qüestió que no s'hi ha fet referència; tal vegada s'hi ha fet referència de forma indirecta, però sí que ho vull comentar. També necessitem un poder judicial independent i imparcial. Que s'accedeixi a la carrera judicial també a partir de criteris objectius. Que el Consell General del Poder Judicial no estigui condicionat per la política, perquè aquest també és un mecanisme potencialment de corrupció. Perquè hem de confiar en la justícia, i podem, en els darrers temps, tenir dubtes de com funciona la justícia, certament, i sobretot l'alta justícia. No ens poden llançar el Codi penal de l'enemic a tots aquells que dissentim de determinats postulats polítics. Tenim dret a la justícia i tenim dret, a més a més, a una justícia que sigui clarament justa.

I el darrer punt, que és molt important i que fa referència a l'empoderament de la ciutadania. No és possible lluitar contra la corrupció si no hi ha una ciutadania empoderada, que tingui la sensació que està amatent al que succeeix, de forma anàloga als mitjans de comunicació, que han de fer un treball de control, de denúncia, però no de denúncia falsa, i no de denúncia per fer mal des d'un punt de vista polític i manipular precisament –en alguns casos s'ha fet– determinades eleccions, com ha passat en aquest país en alguna de les ocasions. Els mitjans de comunicació han de ser també objectius i han d'acreditar la seva informació, i han d'acreditar a més a més les seves fonts d'informació. Això també és molt important i marca també aquest marc d'integritat global.

L'intern. És probable que el Govern pugui tirar endavant cursos introductoris d'ètica dins l'Administració; que es defineixin codis de conducta; que se supervisi,

es controli i es garanteixi aquesta aplicació d'aquests codis ètics. No podem socialitzar la sensació de corrupció; no podem interioritzar ni acceptar la sensació de corrupció. No es pot, certament, institucionalitzar, tampoc. Ni es pot arribar a explicar ni a racionalitzar; no hi ha possibilitat d'entendre i de comprendre la corrupció des d'un punt de vista públic. Perquè nosaltres creiem, certament, en la cultura ètica i creiem en el concepte que Victòria Camps explica en els seus manuals d'ètica: l'ètica i la moral serveixen bàsicament per tenir la sensació que, quan prens una decisió, la prems d'acord amb l'interès públic, i no fonamentada en interessos privats. És perfectament possible que hi hagi en alguns àmbits certa difuminació; però és perfectament possible també defensar l'interès públic de forma clara i objectiva.

Hem de prendre consciència i practicar la moral pública; això és molt important. S'han d'assumir les responsabilitats polítiques, que de vegades no coincideixen exactament amb les responsabilitats penals, perquè s'ha de respectar la presumpció d'innocència. Qui no respecta la presumpció d'innocència deixa de respectar els principis bàsics, sobretot en aquells casos..., i sobretot i especialment rellevant en els grans defensors de la Constitució espanyola. És un principi general. i aquest també s'ha de respectar per part de tothom: la presumpció d'innocència; molt important.

S'ha d'institucionalitzar una nova moral pública per mitjà d'organismes, tal com deia, de supervisió i control de les institucions i dels mateixos partits polítics. S'ha de limitar la discrecionalitat administrativa. Això ja s'està treballant, sobretot en el control i la limitació del que són els mecanismes de contractació i de subvencions per part del Govern.

Hi ha un àmbit de la corrupció que no necessàriament coincideix en el que és la normativa legal i la normativa penal. Hi ha autors, estudiosos que defineixen, tal com va fer en Heidenheimer fa uns quants anys, un tipus de corrupció que no necessàriament és la que mereix el dret i l'aplicació del dret penal, hi ha el que és la corrupció certament grisosa, que és la corrupció que es consent però no es denuncia. I, per tant, totes aquestes qüestions han d'anar fonamentades i dirigides cap al que és una cultura cívica. Perquè en el fons també és un nivell cultural i és un nivell d'educació –també hi ha fet referència el conseller. Hem d'aplicar criteris de cultura i de moral pública que siguin exemplaritzants, i això es pot fer perfectament amb polítiques des del Govern.

S'han de protegir els alertadors, no tant perquè la seva tasca sigui fonamental i bàsica per a la denúncia de la corrupció, sinó perquè no es pot acceptar cap tipus de pressió cap a aquestes persones que de forma objectiva i de forma seriosa plantegen algun dubte respecte de determinades polítiques. I no faig referència estrictament al sector públic; s'ha de fer referència necessàriament també al sector privat que actua en l'àmbit del sector públic, i això és molt important. Hi ha un sector privat, certament, que ha generat, en certa mesura i en certs casos –i se n'han definit uns quants–, que s'han produït difuminacions de responsabilitats en totes aquelles empreses de l'àmbit privat que, justament, es fan d'alguna manera responsables de la gestió pública d'alguns serveis. Aquesta és una qüestió molt seriosa. Aquests serveis públics han d'estar especialment amatents i controlats per l'Administració. No és el concepte d'«externalització», de «privatització», el més important des d'un punt de vista conceptual; l'important és que siguin serveis públics, certament, i que l'Administració tingui el seu control. I que, quan es produeixen disfuncions o funcionaments anormals, la mateixa Administració sàpiga com ha de resoldre aquestes problemàtiques.

Bé, he volgut insistir en la qüestió ètica, la qüestió moral. Confuci deia que el perfeccionament d'un mateix constitueix la base de tot progrés moral. Hi ha una qüestió que afecta molt directament a cada un de nosaltres, és una qüestió col·lectiva; l'ètica ens afecta a cadascú de nosaltres des d'un punt de vista personal. Per tant, més virtut cívica, més respecte, més participació, més responsabilitat i, fins i tot, des d'un punt de vista polític, explicar o definir el què és l'ètica pública, precisament

sota els conceptes que defineixen molt bé Manuel Villoria i Agustín Izquierdo en una monografia que, hi insisteixo i ho reitero, els recomano.

Deia Viktor Frankl que cada home, fins i tot sota condicions tràgiques, guarda la llibertat interior de decidir qui vol ser i prosseguir conservant, precisament, la seva dignitat. L'ètica i la moral humanes també formen part d'aquesta dignitat.

Només dir-los que cal que continuem treballant per acabar amb la corrupció. És una xacra que tal vegada no es pugui resoldre de forma definitiva i de forma absoluta, perquè és molt complicat el risc zero en el que és la corrupció. Però sí que tenim l'obligació, primer, de ser, des d'un punt de vista ètic, nets i transparents, i, per altra banda, denunciar els casos que ens arribin i que coneixem per tal que es prenguin les seves mesures i les seves conseqüències.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. No hi haurà rèplica per part del Govern, per tant acabem aquí el debat. Avisar-los que, per presentar les propostes de resolució, hi ha temps fins demà a les 9.30 del matí. La qualificació i admissió a tràmit es farà quinze minuts després, i el termini per presentar les propostes transaccionals és demà a les sis de la tarda. Finalment, avisar de nou que la votació de les propostes de resolució es farà divendres a les nou del matí.

Se suspèn la sessió fins demà.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i tres minuts.